

Thị Tầm Tướng Quân

Contents

Thị Tầm Tướng Quân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	39
10. Chương 10	45

Thị Tầm Tướng Quân

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cung đình,... Biên tập: Tiểu Ngự, AkumaVì tên Hoàng đế đó mà Lam Tề đã đồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-tam-tuong-quan>

1. Chương 1

Ánh nền yếu ớt, trong bóng tối buổi khuya theo gió mà nhẹ nhàng lay động không rõ quang ảnh.

Tại cung điện, sâu trong tấm cung, nơi chiếc giường gấm vóc mềm mại xa hoa, hai thân thể xích lô đụng chạm tiếp xúc nhau. Lệ Đào nằm tại giường sẵn sàng hầu hạ, toàn thân xoa đều dầu vừng, loại dầu vừng này mùi thơm ngào ngạt, ngửi được mùi thơm này, khiến cho kẻ khác dục tính dâng cao.

Hắn túm chi thon gầy trắng mịn, nhẹ dùng tay lướt trên thân thể, da thịt vô cùng mịn màng, hắn biết chính mình có bao nhiêu mị lực, cố tình xoay vặn cái eo để cầu hoan. Mỗi khi cái móng nhỏ của hắn xoay xoay,

mái tóc dày như dòng suối đen tuyền rơi tung trên thân thể, làm tôn thêm nước da trắng như tuyết, làm cho mỗi nam nhân nhìn thấy hận không thể cưỡng lại mà đem ăn tươi nuốt sống, say mê từng điểm phong tình. Mà hần chỉ cần bắt được cái cơ hội tốt ngàn năm có một này, hầu hạ vị nam tử trước mặt mình vui vẻ, là có thể ngày ngày hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Hầu hạ vị nam nhân này đều không phải là công việc gì khổ sai, chỉ là nhìn thân thể hần hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, vẻ mặt không chút biểu tình, chính là một người khôi ngô tuấn mỹ, ngay cả nam tử từng trải như Lệ Đào cũng nhìn không được, ngực bắt đầu khiêu loạn, hơi có chút say mê, hần đã sớm chịu thua. Hần lúc này là sự mê đắm, toàn bộ không phải là giả tạo, mà là xuất từ đáy lòng thật tình, nếu có thể như vậy khiến cho vị nam tử kia một lần hảo

hảo ôm hần, thật tình hần không thể hình dung mình sẽ hạnh phúc đến nhường nào.

“Hoàng Thượng.....Cầu ngài.....”

Hần thanh thanh giọng gọi khẽ, đủ để kẻ khác xương mềm thịt nhuyễn, thế nhưng Hoàng Long Lạc bỗng nhiên đưa hần đẩy xuống giường, làm hần hốt hoảng một hồi. Hoàng Long Lạc đã xuống giường, đem áo khoác mặc vào, hiển nhiên mặt vẫn như cũ, không có một tia ôn tồn.

Lệ Đào vô pháp tin tưởng, vừa hần biểu hiện như vậy tốt, Hoàng Thượng có lý nào không hài lòng, hần lấp bắp định miệng hỏi ra: “Hoàng Thượng, có vấn đề gì ư? Là Lệ Đào hầu hạ có chỗ nào không tốt ư?”

Được xưng là Hoàng Thượng chính là vị nam nhân lúc này, nương đôi mi kiếm, lập tức tản mát một cỗ uy nghiêm không thể hình dung cùng sát khí mãnh liệt, xem ra kỳ tà tả chính (vừa tà vừa chính, tà chính bất phân =.=). Đôi mắt hần lạnh băng khiến cho Lệ Đào toàn thân nhìn không được run rẩy. Lúc này, nam nhân khôi ngô tuấn mỹ khôn kể lạnh lùng vừa liếc, phảng phất trong nháy mắt biến thành tà khí như yêu ma quỷ quái giống nhau, một cỗ tà mỹ khiến người kia tim như nhảy vọt ra ngoài. Mà Hoàng Long Lạc căn bản không có trả lời hần, giống như trong mắt hần, sự tồn tại của Lệ Đào chỉ là một hạt cát bụi bé nhỏ không đáng kể, không đáng hần nói một câu nói.

“Đức Long, lên đèn.....”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng của lão thái giám, toàn thân run sợ, hần chính là tưởng rằng khiến Hoàng Thượng ném thử một chút khác lạ lạc thú, sẽ làm Hoàng Thượng hài lòng, nên mới tìm nam sủng nổi tiếng nhất trong kinh thành tiến cung hầu hạ Thánh Thượng. Thế nhưng xem ra hần trái lại lộng xảo thành chuyên (biến khéo thành vụng), khiến cho tâm tình của Hoàng Thượng càng thêm không ổn.

Hoàng Thượng trên giấy viết tên của mấy vị quan lớn, rồi lớn tiếng hạ lệnh: “Đem những người này toàn bộ cho ta gọi tiến ngự thư phòng, trầm chỉ chờ nửa khắc.”

Thật cũng biết Hoàng Thượng lại muốn hỏi chuyện gì, Đức Long ngực không ngừng kêu khổ. Cá tính Hoàng Thượng vốn là hỉ nộ cũng không hiện ra sắc mặt, thế nhưng hai năm nay gần như trở nên âm trầm quá mức. Càng lúc càng âm trầm... Về sau, bất luận cái gì có chuyện gì mới xảy ra cũng có thể khiến Hoàng Thượng giận tím mặt, nhất là khi “người kia” vừa ly khai triều đình, khi đó bầu không khí quả thực thập phần kinh khủng.

Lúc đó Hoàng Thượng tức giận đến nổi trận lôi đình, mặc kệ là ai nhìn thấy Hoàng Thượng nghiêm sắc mặt, đều sợ đến ngay cả khí cũng không dám hít thở mạnh, sợ Hoàng Thượng lửa giận khó hạ, đưa tới tai họa ngoài ý muốn.

Cho nên Đức Long hai năm nay quả thực đã lấy tính mạng ở bên người hầu hạ Hoàng Thượng, khi nào cũng cận kề cửa tử. Tính nét Hoàng Thượng ai cũng không đoán được, dù sao Hoàng Thượng tâm tư sâu đậm, căn bản là nhìn không ra Hoàng Thượng trong bụng chính xác đang nghĩ cái gì. Đức Long cả người run rẩy, muốn đem sự tình kéo tới sớm mai, nói không chừng Hoàng Thượng bớt được chút giận dữ, mọi người cũng sẽ thoải mái hơn.

Hần nhỏ giọng hỏi bẩm: “Hoàng Thượng, hiện tại đã là nửa đêm, cho nên.....cho nên.....Không bằng chờ ngày mai lâm triều thì giữ lại bọn họ, sau đó hỏi đi....”

Hoàng Long Lạc lạnh lùng cắt thanh âm lãnh khốc cắt đoạn Đức Long, căn bản không nghe được hấn làm nhằm, hấn chính là dùng kế kéo dài, Hoàng Long Lạc sao không biết được hấn cái kế này.

“Trẫm đây quân lâm thiên hạ, quân vương còn không ngủ, bọn họ ngủ cái gì?” Hoàng Long Lạc lạnh lùng nói: “Trẫm cho gọi bọn họ tiến cung ngay, trong vòng nửa khắc nếu không tới, trẫm cho bọn hấn cáo lão hồi hương, cả đám đều đừng nghĩ lưu ở kinh thành hưởng phúc.”

“Vâng”

Đức Long không dám nhiều lời, vội vã đi ra ngoài gọi người. Trong ngự thư phòng không khí trầm trọng, lúc này tại triều đình nếu sai một bước, toàn bộ cục diện tình hình chắc chắn sẽ chấn động, các cao quan quý trụ (quan lại hoàng tộc) hiện tại đều bất an, sắc mặt u ám, ngay cả nói cũng không dám nói quá một câu.

“Lam Tề người đâu? Là ở nơi nào?” Không ai dám trả lời. Hoàng Long Lạc đập bàn tức giận: “Các người cả đám đều là lũ tầm thường vô dụng, Trẫm lưu các người đám phế vật làm chi? Tìm một người tìm suốt hai năm vẫn không tìm được, các người rốt cuộc có thể hay không làm được việc.”

“Hoàng Thượng bớt giận.” Thượng Thư cả thân thể đều run lên, phát ra thanh âm thô ách, kiến nghị nói: “Lão thần tuy có phóng thám tử tìm kiếm tướng quân, nhưng dù sao cũng là biển người mênh mông, khó mà tìm kiếm, không bằng niêm yết cáo thị, để toàn bộ người trong thiên hạ đều là thám tử của chúng ta, cùng tìm kiếm như thế nhất định nhanh hơn.”

Hoàng Long Lạc nghiêng răng nghiêng lợi cắn tức nhìn thượng thư, “Sau đó làm cho toàn bộ người trong thiên hạ đều biết đều nói, đông chinh hải đảo, bắc thảo man di, tây bình tây di, đệ nhất công thần, đệ nhất dũng tướng, vậy mà nửa đêm chạy trốn, mang theo đồ châu báu này nọ mà đi mất, ngay cả quan cũng không muốn làm, dân chúng sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ nghĩ ta triều đình toàn một lũ ngu ngốc, cho nên thiên hạ có kẻ sĩ như thế lại không muốn làm quan.”

Phó tướng từ lâu đã ghen ghét Lam Tề, hận không thể thừa cơ hãm hại một phen, nếu không xuất hiện ra một Lam Tề, võ dũng nhi tử của hấn sao lại không đứng đầu.

Hấn thừa cơ tiến lời gièm pha: “Lam tướng quân vứt bỏ chức quan, nói cho chính xác là đào quan, nếu không bắt quay về trị tội, chẳng phải là vô pháp khiến cho Hoàng Thượng mất hết uy nghi, thần cho rằng phải truy nã hấn đem về trị tội thật nặng”

Hoàng Long Lạc cười lạnh, hấn sao lại nhìn không ra Phó tướng trong bụng đang nghĩ gì, vừa nói hai câu đã lộ rõ tâm tư nham hiểm vô kế khả thi.

“Sau đó để cho dân chúng nghị luận Trẫm tuổi còn trẻ, đã thích chém giết công thần sao?”

Phó tướng lập tức á khẩu, không dám nói nữa.

“Giám sát Ngự Sử, Lam Tề phụ mẫu đã qua đời, hấn trong nhà chỉ có một mình, cũng không có người thân thích, người là thế bá của Lam Tề, cũng là người thân duy nhất, theo lý mà nói người hấn là biết hấn ở nơi nào chứ.”

Thấy Hoàng Thượng đem đôi mắt lạnh như băng nhắm ngay hấn, giám sát Ngự Sử thân thể thẳng run, thoát nhìn xem ra đứng còn không vững, nói chỉ đến việc run rẩy trả lời, hữu khí vô lực.

Khuôn mặt già nua hiện vẻ đau khổ một mực lắc đầu, “A Tề chắc chắn không bỏ quan, nhất định là có chuyện khó nói nên mới phải ly khai, đã là chuyện khó nói, đương nhiên cũng không tiện nói với thần, bởi vậy lão thần cũng không biết là hấn đi nơi nào.”

Lão gia hỏa này, mỗi lần bị hỏi đều là đồng dạng trả lời, không biết là nên nói hấn đa mưu túc trí, hay thực sự là tuổi đã lớn, ngu ngốc vô năng đây nữa. Hoàng Long Lạc nghiêng đầu chống tay, Đức Long lập tức đem khăn ẩm đến đặt tại trán của Hoàng Thượng, biết Hoàng Thượng lại vì chuyện của Lam đại tướng quân mà đau đầu.

“Đều đi ra ngoài, Trẫm đau đầu, cần phải nghỉ ngơi.”

Những người này lập tức thở dài nhẹ nhõm, đều lui ra, xem ra là tạm thời tránh được một kiếp.

Cầm lấy cái khăn ẩm trên trán, Hoàng Long Lạc nhắm mắt lại, thất bại cơ hồ làm hấn cáu bẳn, nhưng là một loại tình cảm khác, sâu đậm hơn khiến nội tâm hấn như thiếu thứ gì đó khó mà nói rõ. Hấn nắm trong tay cả thiên hạ mà một thần tử nhỏ bé còn quản không được, hấn có còn là quân lâm thiên hạ, để vương bao quát càn khôn hay không?

“Hoàng Thượng.....” Đức long nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: “Năm ngoái ngài phái ra thám tử theo dõi các đại thần, có một thám tử đã hồi báo tin tức thực kỳ quái, ta nghe có chút buồn cười, nhưng không biết có nên hay không bẩm báo với ngài.”

“Nói” Ánh mắt hung hãn mãnh liệt của Hoàng Thượng lập tức mở.

Hoàng Long Lạc không tin bất kì kẻ nào, dù là chính bên mình đại thần tâm phúc, hấn vẫn như cũ bỏ ra ngân lượng thuê thám tử theo dõi các quan lại. Mà những đại thần này cũng không biết chính là nhất cử nhất động đều bị thám tử nhất nhất hồi báo lên Hoàng Long Lạc, khiến hấn ngẫm nắm rõ từng đường đi nước bước của bọn họ.

“Cái gì kỳ quái?”

“Là giám sát Ngự Sử có hành động kỳ quái.” Thấy Hoàng Thượng ý bảo hấn nói tiếp, Đức Long mới dám nhỏ giọng tiếp tục nói: “Giám sát Ngự Sử trước đó vài ngày đã đến Sơn Tây, không, phải nói là mỗi năm hấn đều có đến Sơn Tây, hấn còn phân phó riêng cho Huyện lệnh Sơn Tây là không được làm khó một Tú bà.”

“Tú bà?”

Ánh mắt Hoàng Long Lạc đông cứng lại. Đức Long ngậm miệng lại, như có ý cười, này tuy rằng là chuyện phiếm, bất quá hấn thực sự nhìn không ra giám sát Ngự Sử còn có đủ tinh lực để lãng phí với sắc dục ở tuổi này. Nhìn hấn vừa rồi cùng Hoàng Thượng nói chuyện, cả người run lên dấp dấp tựa như sém tắt thở, ai biết được người này bình thường vẻ mặt nghiêm chỉnh đứng đắn lại là người nhát gan, bên trong lại là một người yêu thích nam sắc.

“Nhìn không ra giám sát Ngự Sử tuổi đã lớn như vậy mà còn phong lưu, hấn lên Sơn Tây, liền ngày ngày đến chỗ lão Tú bà, mà kỹ viện đó thực đặc biệt, mở cửa mua bán tiểu quan, Sơn Tây hoa khôi đều từ kỹ viện này ra, có thể hiểu được nơi đó có biết bao nhiêu tiểu quan xinh đẹp, làm đến ngay cả giám sát Ngự Sử đều lưu luyến quên đường về.”

Thấy Hoàng Thượng không bảo ngừng, Đức Long lại tiếp tục nói, mà càng nói lại càng tuyệt, hận không thể một phen thêm mắm thêm muối, khiến đoạn bí văn này nghe ra cũng thập phần hấp dẫn.

“Nghe nói tú bà của bọn họ là đệ nhất mỹ nam nhân, không ít thì nhiều các quan to quý nhân vung tiền như rác chỉ mong được gặp, nhưng chỉ có giám sát Ngự Sử là được vào phòng riêng của hấn thôi, bởi thể giám sát Ngự Sử càng mê muội hấn hơn, bắt các Huyện lệnh trên dưới quan viên tất cả đều không được làm khó hấn.”

“Giám sát Ngự Sử hai năm trước, mỗi năm đều đến Sơn Tây, hấn năm nay có hay không cũng đến đó?”

Đức Long nghe không ra hàn ý trong thanh âm Hoàng Long Lạc, hấn gật đầu nói: “Căn cứ theo thám tử hồi báo, giám sát Ngự Sử đều là đại thọ đi đến nơi đó, đại khái chính là lúc này.”

Hoàng Long Lạc cầm lấy trên bàn cái chặn giấy hết sức ném xuống đất, cái chặn giấy nhận thịnh nộ của hấn vỡ thành mấy mảnh, lời nói lạnh như băng kèm chế lửa giận.

“Kỹ viện, hấn là tiểu quan ở trong kỹ viện, hấn có tiền nên ở đó rất tốt, bởi thể không ai nghĩ ra, cũng không có người hướng tới chỗ đó đi tìm, giám sát Ngự Sử chắc chắn là đến Sơn Tây đi tìm hấn đem hồi kinh.”

Nhìn thấy Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, Đức Long sợ hãi tim đập dồn dập, trong khoảng khắc, hấn không hiểu rốt cuộc là Hoàng Thượng nói cái gì. Sau đó, hấn bừng tỉnh nhận ra, Hoàng Thượng ý nói là Lam Tề Lam tướng quân đang ở trong kỹ viện này, bởi thể nên giám sát Ngự Sử hai năm qua cứ trở lại chỗ này, chính là muốn khuyến Lam tướng quân quay về kinh.

“Lam Tề, người không hổ là trí dũng song toàn Trần di đại tướng quân.”

Này một câu nói biết bao nhiêu châm biếm, nhưng hẳn trong thanh âm lửa giận đã dâng cao. Lam Tề nếu mà cho hẳn tìm được, hẳn nhất định phải thật nặng trừng phạt, khiến cho hẳn hối hận lúc trước bỏ quan đi.

Hoàng Long Lạc sắc giọng phân phó: “Hạ lệnh cho mật thám chú ý hẳn khi nào đến Sơn Tây, mỗi ngày mật báo, không được có sơ suất.”

“Vâng.”

Đức Long run rẩy sợ hãi, nhìn dáng Hoàng Thượng nổi trận lôi đình, nếu Lam tướng quân thực sự bị hẳn tìm được, Hoàng Thượng tất chắc chắn khiến hẳn chết đi sống lại.

Oanh thanh yển ngữ, ngả ngón tiếng cười truyền tới trong tai, ngay cả giám sát Ngự Sử tuổi đã cao, trải qua biết bao chuyện lạ thường, thế nhưng mỗi khi hẳn đi vào kỹ viện này, tưởng tượng đến chuyện đối mặt với nhân vật kia, hẳn liền chịu không được mà đau đầu, nên khi Hoàng

Thượng đau đầu, hẳn hoàn toàn đồng thương cảm.

Hắn được đưa vào một gian phòng nhỏ, người còn chưa tới nơi, đã nghe được mùi hương trà mà Lam Tề rất yêu thích, bởi vì hương vị đặc biệt này, thế nên hẳn vừa nghe đã biết Lam Tề đang ở phòng khách uống trà.

“Thế bá.....”

Giám sát Ngự Sử ngồi vào ghế dựa, nhìn Lam Tề mặt nhăn mày nhí. Hẳn mặc chỉ độc cái áo lụa, mặc dù không lóa lờ, nhưng là dáng người hiện ra lộ liễu, quả thực là khiến giám sát Ngự Sử xem không vừa mắt, mà hẳn vẻ mặt vẫn cứ ưu nhân tự tại, dường như hoàn toàn chẳng biết đến tai họa do mình gây ra, chỉ là nhìn hẳn vẻ mặt này, càng làm giám sát Ngự Sử tức giận đến run.

“Người rút cuộc muốn ở cái nơi hỗn tạp này bao lâu, Hoàng Thượng đã tìm người hai năm, người mà thấy được khi Hoàng Thượng nói đến người mà nổi giận, cam đoan người không cách chi mà ưu nhân được đâu.”

“Thế bá, trà của ta sắp hết, người giúp ta hướng Hoàng Thượng ban thêm...”

Lam Tề giả điếc, mở miệng nói đông tây. Giám sát Ngự Sử nhướng hàng chân mày lên, mở miệng tức giận.

“Ban thêm? Người cho ta là ai? Trà của người tất cả đều là Hoàng Thượng ngự ban cho người uống, có người nào làm quan được phúc khí như người, cùng Hoàng Thượng uống một loại trà, y phục trên người vải vóc cũng tương đồng, ngự trù làm được món nào mới, Hoàng Thượng cũng gọi người tiến cung nếm thử.” Giám sát Ngự sử chỉ về hướng kinh thành, “Hoàng ân hạo đặng, người thân chịu ơn vua, lại đương bỏ quan mà chạy trốn, người làm vậy... chẳng phải khiến cho Hoàng Thượng, người đã yêu thương người hết lòng, thất vọng sao?”

Lam Tề đem lời giáo huấn của hẳn trở thành gió thổi bên tai, hẳn vốn là người thích cười, cho dù Thái Sơn phía trước có sụp đổ, vẫn có thể đàm tiếu tự nhiên. Hướng chi hàng năm đều nhai đi nhai lại một bài, hẳn căn bản là không có vào tai, cũng có thể nói là phiền phức, hẳn lần nào cũng phải nói đi nói lại chuyện này, phát bực với giám sát Ngự Sử.

“Thế bá, vậy người trả lời ta, ta vì Hoàng Thượng bán mạng nhiều năm, hẳn phải ta đi chinh chiến đều là hang hùm miệng cọp, cơ hồ thập tử nhất sinh, đương nhiên phải đối tốt với ta, ta bán mạng như vậy nhiều năm, ta chỉ là được chút vật ngoài thân, bất quá cũng là hạt cát trong sa mạc mà thôi (chỗ này, bạn í xài chữ ngu nhất mao-chín con trâu mà mất 1 sợi lông, dịch kì quá nên mình làm thành thế này ^^).”

Coi Lam Tề còn không biết ơn lại hỗn trưởng nói, nếu là bị Phó tướng, kẻ ghét cay ghét đắng hẳn nghe được, trước mặt Hoàng Thượng thêm thất vài câu, xem hẳn mạng không biết giữ được hay không.

Giám sát Ngự Sử tức giận đến phẫn nộ, đưa tay chỉ vào hẳn, “Người..... người này tiểu tử đáng chết, không trọng Hoàng ân, cũng coi như nể mặt phụ mẫu đã khuất, nếu là để cho bọn họ biết người hiện tại làm là cái nghề hạ lưu này, cam đoan bọn họ dưới mộ cũng không ngủ yên”

Nói cho hay thì là quản lý kỹ viện, nói trắng ra một chút chính là tú bà.

“Này thật không cần thế bá lo lắng, bản chất ta sinh ra đã vậy, phụ mẫu ta thấy ta khác người, từ lâu đã đối ta mà nói, chỉ cần ta không làm chuyện thương thiên hại lý, muốn gì đều có thể làm, ta hiện tại bất quá

chỉ phô trương nhan sắc để kiếm chút ngân lượng, phụ thân ta trước giờ thích tiền, nếu mà biết được cái nghề tốt như vậy, nói không chừng phụ thân khi còn sống đã mở một cái như vậy.”

Giám sát Ngự Sử trong khoảng thời gian ngắn bị hấn kích đến không nói được lời nào, tức giận đến khó mà thở nổi. Biết rằng phụ thân Lam Tề trước giờ tính toán chi li, muốn hướng hấn vay tiền, so với lên trời còn khó hơn, đối ngân lượng mà nói yêu không ai sánh bằng, hấn nếu biết cái nghề này dễ kiếm ra tiền, nói không chừng còn có thể đem bản thân ra mà làm, cho nên lời nói Lam Tề khiến hấn khó phản bác. Cứng rắn không được, hấn đành phải mềm, nhất định phải khiến tiểu tử chết tiệt này hồi kinh. Hấn biết rõ Hoàng Thượng chính là anh minh mưu trí, nói không chừng không lâu liền biết hấn có tin tức Lam Tề mà không báo, đến lúc đó còn dễ dãi với hấn được sao.

Giám sát Ngự Sử chùi chùi nước mắt, mong là nước mắt có thể làm cho cái tiểu tử ấy động chi dĩ tình. “A Tề, ta đã xem ngươi như thân sinh nhi tử, trước đây vài ngày ta còn mơ thấy mẫu thân ngươi đối mặt ta lác đầu thở dài, nàng ấy nhất định trách ta cho phép ngươi tại đây làm bừa, ta mỗi lần nghĩ tới mẫu thân ngươi, lại nhịn không được đau xót thương tâm, ngươi cùng ta hồi kinh đi.”

Lam Tề thấy hấn khóc, trái lại cười ha ha.

“Thế bá, ngươi giả khóc công lực đã vào hàng nhất, chính là ta quyết tâm không về, Hoàng Thượng đối ta cho dù tốt, cũng không phiêu diêu tự tại như nơi đây.”

Giám sát Ngự Sử dừng lại tiếng khóc, biết chính mình giả khóc đã bị phát hiện, không khỏi xấu hổ đỏ mặt, lẩm bẩm nói: “Ngươi tiểu tử chết tiệt này, đúng thật là không nghe a?”

Lam Tề một mạch cười dài, không có chút nào vẻ xấu hổ, trái lại còn nhìn rõ giám sát Ngự Sử nỗ lực ngụy trang, “Thế bá, ngươi tại trước mặt Hoàng Thượng giả trang, hoá thành ngu ngốc, nhất định cũng rất khổ cực a.”

Giám sát Ngự Sử biết hành động của mình nhất định không qua khỏi pháp nhãn này, tiểu tử này tuyệt đỉnh thông minh, lại không đi vào chính đạo, cố tình làm chuyện tà ma ngoại đạo. Đường đường hảo hảo đại tướng quân không làm, chạy tới đây làm một tú bà kĩ viện thấp kém, quả thực là làm bậy mà, không chỉ có bại hoại nề nếp gia phong, càng tự hủy tương lai chính mình.

Hấn bắt đắc dĩ nói: “Nếu không giả ngu, không phải đã đem chuyện ngươi tại Sơn Tây mở kỹ viện nói cho Hoàng Thượng biết, khiến Phó tướng nắm được nhược điểm, đến lúc đó ngươi xem có bị lưu đầy không, ta còn sợ chính mình cũng bị liên lụy, tuổi lớn vậy còn đi hành khất (ăn xin ^^), ngươi cũng làm ơn thương xót chút, ta cũng từng tuổi này rồi, cho ta chết già đi.” “Muốn được chết già, ngươi giúp ta hướng Hoàng Thượng cầu ban thêm loại trà này, ta thực sự uống gần hết, mà ta chỉ muốn uống loại này trà.....” Lam Tề còn nhớ kỹ cần nhân cái trà này.

Cái này tiểu tử chết tiệt, thật là hỗn trưởng a, chết đến nơi còn lo trà nước.

Giám sát Ngự Sử đập bàn mắng: “Ngươi cái này tiểu tử chết tiệt, khuyên ngươi ngươi không hiểu, mắng ngươi ngươi xem như không nghe, nếu bị Hoàng Thượng tra được ngươi ở nơi này, ta xem ngươi có còn cười được không, đến lúc đó tru di cửu tộc!”

Nhắc tới chuyện thật sự lo sợ, giám sát Ngự Sử nhịn không được kích động. “Hoàng Thượng tâm tư không ai đoán được, ngươi phải biết rằng Hoàng Thượng đối nhân nghiêm khắc, ngay cả sủng phi cười bậy một tiếng liền xử trảm, ngay cả đại công thần lễ không nghiêm, cũng bị hấn cho cả nhà lưu đầy, Hoàng Thượng tuy là một minh quân hiếm thấy, nhưng hấn cũng rất tàn khốc.....”

Tiếng chưa dứt, chợt nghe đến dưới lầu oanh oanh yển yển mọi thanh âm tắt cả đều ngừng, tưởng như có chuyện gì đã phát sinh, bởi thế phòng khách cũng trở nên yên tĩnh như mật thất.

Giám sát Ngự Sử bên trong chột dạ, rùng mình, hấn đứng lên còn chưa kịp hỏi, đã thấy quan binh phá cửa xông vào, đem người bao vây, không chừa kẽ hở.

Hấn lớn tiếng quát hỏi: “Đây là có chuyện gì, ta rõ ràng phân phó huyện quan trên dưới người ngựa, tất cả đều không được tới đây đập phá mà, đến tột cùng là người nào to gan lớn mật, dám tới đây làm loạn?”

Này quan binh có tai như diếc, căn bản không đem hấn nhìn vào trong mắt, xem giám sát Ngự sử dường như so với huyện quan còn nhỏ hơn.

Nhưng Lam Tề tuyệt đỉnh thông minh, nhìn thấy tình huống này đã biết được chút ít.

Hấn một mạch cười vui vẻ, hai mắt vì chuyện sắp đến mà hừng khởi lấp lánh, còn sáng có phần hơi quá, nhìn biết đang tính kế trong lòng.

“Các người những người này, ta đường đường giám sát Ngự Sử tại đây, các người không có nghe thấy sao?”

Có người từ cửa lớn một bước đi thẳng vào, nơi hấn đi qua gió lạnh phảng phất, khiến giám sát Ngự Sử nét mặt già nua cũng bị hàn băng đông lạnh run run không ngớt, hấn vừa lớn tiếng khí thế, hiện tại lại thành nét mặt sợ hãi.

Hấn mở miệng, thiếu chút nữa là không thở nổi, nỗi sợ hãi hiện ra nét mặt, bởi vì hấn nhìn thấy một người mà không nên, phi thường không nên xuất hiện tại chỗ này.

2. Chương 2

“Hoàng, Hoàng Thượng.....”

“Trẫm đang nghĩ đến người trong mắt có ta là Hoàng Thượng sao!” Hoàng Long Lạc mặt vô biểu tình, “Trẫm hỏi người hai năm, người đều giả dạng làm trò ngu ngốc vô năng để lừa gạt trẫm, người thực sự là lớn mặt a!”

Thấy hấn mặt vô biểu tình, âm điệu lại cứng rắn, này bình thường chính là khúc dạo đầu trước khi hấn giết người, giám sát Ngự Sử sợ đến nằm phục ở dưới đất, toàn thân run rẩy nói: “Hoàng Thượng thứ tội, lão thần.....lão thần.....”

“Đi ra ngoài.”

Hiển nhiên ngay cả lời cầu tình cũng không muốn nghe, Hoàng Long Lạc tỏa ra khí thế uy nghi vạn trượng.

Lam Tề cúi đầu nói: “Vâng, Hoàng Thượng.”

Hấn xoay người đi ra ngoài, Hoàng Long Lạc thấy hấn cho tới giờ phút này vẫn còn tức giận chuyện cũ, không khỏi đập bàn giận dữ. “Trẫm không phải nói người đi ra ngoài, người ở lại cho Trẫm, Trẫm là muốn những người khác ra ngoài.”

Giám sát Ngự Sử ngay lập tức rời khỏi phòng khách, quan binh cũng một đám nối đuôi nhau rút đi.

Hoàng Long Lạc đánh giá một lượt căn tiểu phòng này.

Hấn ngay từ đầu cũng không tức giận mắng chửi, chỉ mang theo chút ý kích động trong lời nói, càng khiến không khí trở nên khác thường, “Người hai năm nay ở tại chỗ này thật rất ưu nhân a.”

“Không có gì trở ngại, uống trà đi, Hoàng Thượng.”

Lam Tề luôn mềm xưng hô Hoàng Thượng, thế nhưng hấn so với ngôi cửu ngũ đã sớm đặt mông an tọa, nhắm nháp ly trà, căn bản là không đem Hoàng Thượng đặt tại trong mắt, Hoàng Long Lạc tức giận đến run.

“Hấn là người muốn Trẫm trị người tội chết, tịch biên gia sản, người xem ra mới hiểu cái gì gọi là tôn kính”

Lam Tề trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cười nhẹ một cái, “Nhìn người còn làm bộ đứng đắn, người còn không truy hỏi, ta thật chán muốn chết, uống trà đi, giảm nhiệt khí, người có thực là mấy năm nay đi tìm ta không?”

Không tiếp nhận chén trà, lại càng không vừa lòng cách Lam Tề nói chuyện, Hoàng Long Lạc hung tợn nói: “Trẫm tìm người là muốn đem người trừng trị, đem người lưu đày biên cương cũng không tệ đâu.”

Lam Tề căn bản là không thèm quan tâm đến mấy lời uy hiếp, chỉ thản nhiên cúi xuống uống một ngụm trà, trong mắt tất cả đều là ý cười.

“Ân, vậy cũng tốt, Man Vương hẳn cũng thật thích ta, hẳn kín đáo đi tìm ta, nói muốn ta thành Vương đệ của hắn, chinh phạt Trung Nguyên, đem người biến thành tù nhân, kết quả này nghe cũng rất hợp ý ta a, đến lúc đó cho người học điểm khiêm tốn, người mới hiểu được cái gì gọi hòa ái dễ gần, sẽ không như vậy hung hăng dọa người.”

Lam Tề căn bản là châm biếm đáp trả, còn dùng cùng hắn tương tự chính là câu nói quay về đập lại chính hắn.

“Người.....người.....”

Tức đến muốn chết bất đắc kỳ tử, Hoàng Long Lạc bước tới gần vài bước, kéo theo hắn cùng cái ghế tới gần, tay giơ lên cao, muốn thật mạnh tát xuống.

Lam Tề lại vẫn như cũ giữ nguyên nét cười, nhìn không nghĩ lời hắn nói ra toàn chỉ châm chọc người. Căn bản vẫn là chơi đùa.

“Trà người thưởng cho ta, ta đã uống hết.....”

Lam Tề bỗng nhiên trầm giọng, thanh âm khàn khàn lại mang theo khiêu khích, trên môi như vẽ ra nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp vô cùng, dường như câu dẫn, dường như dụ dỗ, đôi môi như mật ngọt ngào quyến rũ.

“Hử?”

Hoàng Long Lạc trong trong một lúc kinh ngạc không phản ứng kịp, không hiểu sao tự nhiên lại thành ra chuyện trà nước, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn chuyên chú tại đôi môi phần hồng kiều diễm kia.

Kia làn môi hồng nhạt thập phần diễm lệ, ẩm ướt bởi nước trà, bao quanh làn môi một màn nước mỏng, chút ướt át lại thêm phần xinh đẹp ma mị, hơi thở của hắn thoáng chút trở nặng, ánh mắt say mê nhìn, không muốn rời đi.

“Gặp được người rồi, thôi thì cho ta thêm mấy bình trà a”

Nghe hắn nói xong, ánh mắt đang ở đôi môi xinh đẹp tươi cười nhìn chăm chú lập tức dời đi, Hoàng Long Lạc lòng sinh đầy tức giận, trên mặt thoáng chốc chuyển màu, ác thanh nói: “Vì sao nhìn thấy Trẫm một chút vui mừng cũng không có, nhưng ngược lại, hướng Trẫm xin trà như vậy quan trọng lắm ư?”

Lam Tề bật cười khanh khách, phất tay chán chường, “Bằng không người cho là gì? Nam nhân muốn thì có, thế nhưng trà tốt vậy đâu phải ngày nào cũng có, một năm cống phẩm được có mấy lọ trà đâu.”

“Người quả thực lớn mật, rốt cuộc là ai dạy người cái tính điều ngoa này, cả Trẫm cũng không để trong mắt. Trẫm không phải vì người...vì người...” Hoàng Long Lạc tức đến nói không ra lời.

“Vì ta chinh chiến trong khắp tứ hải sao?”

Lam Tề bật cười, hắn ngả gối phất tay áo, “Yên tâm đi, đó là chuyện cũ năm xưa, ta sẽ không để ý, người hà tất cũng đừng để trong lòng, chức quan này ta sớm đã không muốn làm.”

Nghe được hắn trả lời, khiến cho Hoàng Long Lạc mặt thêm giận dữ.

“Chỉ có Trẫm mới có thể không cần người, bãi của người chức quan, người nghĩ người là ai, dám.....dám bỏ quan mà chạy, chỉ vì.....chỉ vì một chút chuyện nhỏ”

Lam Tề nhướng nhướng mi, “Người nói lúc đó có một nhóm tú nữ vừa tiến cung, người mỗi đêm hoán một người, ngủ cùng các nàng là chuyện nhỏ sao?”

“Trẫm quân lâm thiên hạ, muốn nữ nhân nào cũng có được, người có chỗ xen vào sao, càng không nói tới lấy cái việc nhỏ nhặt này làm cớ cho người đùa giỡn, phát huy cái tính nhỏ nhặt.”

“Ta chưa từng nói ngươi không thể, chỉ là ta năm nào cũng đánh giặc, đánh đến xương sống thắt lưng đều đau, ta không muốn tiếp tục, thế nhưng lưỡng trước ngươi nhất định không chịu cho ta từ quan, bởi thế ta chỉ có thể dựa vào chính mình tự ly khai.”

Hoàng Long Lạc đương nhiên không tin lí do thoái thác đó của hắn, hắn biết những ngày đó Lam Tề thật rất giận dữ, thế nhưng không ngờ tới hắn nửa đêm thu dọn đồ đạc trang sức ra khỏi kinh thành, làm hắn thế nào cũng tìm không ra, nhưng lại mang toàn bộ những thứ đồ tốt nhất mà hắn ban cho chạy trốn.

Chỉ là nhìn hắn bởi vì...hai năm nay không ra sa trường chinh chiến, bởi thế da thịt càng thêm trắng nõn cùng với cuộc sống an nhàn sung sướng làm khí sắc càng thêm tốt, chỉ biết hai năm ly khai khỏi hắn, Lam Tề chắc chắn sống rất tốt, tâm tình cũng thực khoái trá, hơn nữa nhất định một chút cũng không nhớ tới hắn.

Nhất nghĩ tới đây, hắn liền lửa giận tận trời, chỉ có hắn mới có thể không cần người khác, chưa từng có ai dám như vậy đối đãi hắn, không ai dám.....

“Trẫm bắt ngươi quay về kinh, lập tức quay về kinh!”

“Ngươi thật phiền a, ta đã nói không muốn làm quan mà...”

Đối với Đường Kim Thánh Thượng, dám trước mặt nói hắn phiền phức, đời này sợ rằng chỉ có mỗi kẻ không muốn sống này Lam Tề.

Hơn nữa hắn lần này là thật nhịu mày, Hoàng Long Lạc một chút cũng không biểu hiện ra khiến hắn thực cảm thấy chán chường.

Hoàng Long Lạc không giận mà còn cười, cái tính không biết phải trái này của Lam Tề, hắn không phải hôm nay mới biết, bất quá lần này hắn nhất định phải nghiêm trị, để cho dù người kia có muốn cũng không dám làm chuyện trái ý hắn nữa.

“Ngươi còn tưởng rằng Trẫm sẽ cho ngươi làm quan a? Ngươi ở đó mà mơ đi, Trẫm phải nghiêm trị ngươi, cho trong triều mọi người biết, Trẫm không phải thứ Hoàng Đế phế vật vô năng, ngươi là ngoan ngoãn dùng hai chân đi theo Trẫm. Hay muốn chính Trẫm sai người trói gô đem ngươi trở về.”

Lam Tề sắc mặt thoáng cái đông cứng lại, cũng biết lần này Hoàng Long Lạc không xảo, bản thân khó mà tự bảo toàn, hắn đi vào gian phòng bên cạnh, “Dù gì thì cũng cho ta mang theo vài món y phục chứ!”

Không chờ Hoàng Long Lạc nói tiếng đồng ý, hắn đã tự ý đi qua phòng bên cạnh.

Qua một hồi lâu Lam Tề vẫn chưa ra khỏi phòng.

Hoàng Long Lạc kinh giác có gì đó không đúng, lại nghĩ, trong gian phòng của Lam Tề không chừng có một con đường thông ra bên ngoài, bằng không hắn thế nào lại như thế ngoan ngoãn thuận theo ý tứ của hắn.

Lam Tề khó đối phó, làm sao hắn còn không rõ, nhất là hai năm nay khiến hắn nếm vị đắng mà hồi hận, không lẽ chính mình lại trở mặt cho hắn chạy trốn.

Hắn lập tức nhảy vào trong phòng, khẩn trương gọi lớn, “Lam Tề, Lam Tề...”

“Cái gì? Ta đã nói để ta thu thập đồ tế nhuyễn rồi đi mà” Câu nói chất chứa ai oán a.

Nghe thấy thanh âm hắn, trong lòng Hoàng Long Lạc lập tức thở dài nhẹ nhõm, lại chính vì phản ứng này của bản thân mà tự tức giận, hắn là Chí Tôn Hoàng Đế, căn bản là không cần vì Lam Tề này bỏ chức Tướng quân chạy trốn mà chao đảo trong lòng.

“Ngươi đến tột cùng xong chưa? Trẫm muốn ngươi lập tức theo ta đi, không cần lấy cái gì đồ tế nhuyễn, đồ tế nhuyễn căn bản là không quan trọng...”

Hoàng Long Lạc càng nói càng chậm, chậm đến cuối cùng cơ hồ chẳng còn phát ra tiếng nào, Lam Tề đang thu thập thứ đồ gì, hắn căn bản là nhìn thấy.

Hắn ta quay lại phòng lập tức thay một cái sa y màu đen, sa y kia vừa mỏng vừa nhẹ, hắn nửa thân trên úp xấp trên giường, cứ như tại trên giường lục tìm vật gì, sa y này cứ nhẹ nhàng phiêu động, như cố tình

khoe ra nơi hai vạt áo xẻ cao, Lam Tề khom người ở trên giường, hẳn thiếu chút là thấy được cái mông cao cao kiêu mị của Lam Tề.

Hoàng Long Lạc chợt thấy cổ họng một trận khô khốc, mỹ cảnh làm hẳn dục hỏa dâng cao, hẳn biết tư thế này chỉ cần vén nhẹ Lam Tề sa y, cùng bỏ đi nội khổ của hẳn, là có thể làm được.

Hẳn còn nhớ rõ bên trong Lam Tề khi bao quanh của hẳn chặt đến chừng nào, cái vẻ kiêu mị ấy mê người nhất là khi vu ở trên giường chỉ thuộc về riêng hẳn.

Lam Tề thật chẳng biết đang tìm thứ gì, càng đem thân trên ngoài vào sâu bên trong, kia kiện sa y đã hoàn toàn vén cao, Hoàng Long Lạc mới phát giác Lam Tề căn bản là không mặc tiểu khố, chỉ khoác đống cái sa y màu đen, da thịt mỹ lệ phần nộn dưới làn sa y đen bướng bình lấp ló, càng khiến người ta tâm dương khó nhịn.

Này nhất định là mưu kế Lam Tề, nhất định là muốn dùng phương thức này bình ổn lửa giận hẳn, Hoàng Long Lạc ánh mắt nguội lạnh, hẳn không phải là một quân chủ ngu ngốc vì sắc dao động.

Không nhìn tới cảnh đẹp trước mắt, Hoàng Long Lạc càng lạnh lùng nói: “Người ra ngay cho Trẫm, nếu người muốn mặc như vậy về kinh, mắt mặt chính là người, Trẫm không quản.”

“Ai, còn tưởng rằng người hội trúng kế a!”

Lam Tề quay đầu luyến tiếc, hẳn nghịch ngợm mỉm cười, kia tươi cười lại như khiêu khích, giống như thêm dầu vào lửa, lại khiến ngực Hoàng Long Lạc một trận nao loạn.

Hoàng Long Lạc nhiệt hỏa lại dâng tràn, đã rất lâu hẳn chưa thấy qua nụ cười đó, hẳn đã day dứt hai năm, suốt hai năm.

Hai năm này thật khiến người ta khó chịu đựng, không có hẳn bên cạnh, một chút manh mối cũng không, cơ hồ mãi mãi kinh thành sẽ không xuất hiện lại con người này, làm cho hẳn căn bản là vô vọng tìm kiếm.

Mà cho tới giờ hẳn cũng chưa từng gặp qua ai có được nét cười đặc biệt đó, như khóa chặt lấy tâm hẳn, khiến hẳn kinh hoàng sợ hãi.

Hẳn không nên vì một nam tử mà tâm sinh dao động, mà nam tử này lại là võ dũng quốc gia, là trụ cột trong triều, mà hẳn không cách nào kiềm chế chính mình với hẳn phát sinh quan hệ.

“Đi ra, Trẫm không kiên nhẫn chờ người.”

Tuy rằng nói càng nói càng nghiêm khắc, nhưng Hoàng Long Lạc trên trán đã toát mồ hôi nóng, mũi cũng vô phương kiềm chế hơi thở.

Cái khe cười của Lam Tề từ tươi tắn hóa ra kiêu mị, hẳn khóe mắt vì ba lưu chuyển tràn ngập câu dẫn.

“Người hà tất hung hăng như vậy!”

Hẳn ngồi trên giường, hai chân dang rộng, kia kiện sa mỏng cũng chỉ dài tới đùi hẳn, hẳn chậm rãi đem sa mỏng vén lên cao, vừa làm vừa cười, âm điệu cứ như đang nói chuyện quốc gia đại sự bình thường, như thật sự không có ý câu dẫn.

“Làm càn, còn không nhanh đi.....nhanh đi.....”

Ngữ điệu Hoàng Long Lạc vừa nghiêm lại, hô hấp đã tạm thời đình chỉ, bởi vì Lam Tề đã đem hắc sa vén tới thắt lưng, làm cho mắt hẳn thấy được cảnh xuân kiêu mị diễm lệ dị thường.

Hẳn thật so với hai năm trước lại càng nồn nà, càng mị nhân.

Lam Tề dịu dàng duyên chuyển mỉm cười, hẳn hạ thân đã muốn đỉnh khởi, ở hắc sa mỏng như ẩn như hiện, nụ cười mờ nhạt như khói quyển rũ mị lực, ngón tay nhẹ lướt qua đỉnh dục vọng bản thân, ngứa đầu rên nhẹ một tiếng, thanh âm xinh đẹp hoang dại mà kiêu mị.

“Lạc, ta hảo muốn người, vừa rồi ở phòng khách gặp được người, ta cũng đã chìm vào dục hỏa, người chẳng lẽ một chút cũng không phát hiện?”

Nói xong, hẳn lại hờn dỗi: “Hay là người muốn dùng biện pháp này phạt ta?”

Trong đầu hết thấy nghi hoặc đều đã đình chỉ, Hoàng Long Lạc nhanh chóng tiến lại gần, rốt cuộc cũng bỏ qua lý trí.

Ngay giây sau, hắn đã đem Lam Tề đặt dưới thân, dùng sức xé nát mỏng manh sa y kia, Lam Tề xích lõa dưới thân hắn, giúp hắn nhớ lại từng dấu vết trên cơ thể kia.

Hắn hướng đôi môi mọng đỏ lúc nào cũng tràn ý cười ra sức cắn xuống, này diễm lệ đỏ mọng, vui cũng cười, không vui cũng cười, làm cho hắn nhớ thương, khiến hắn đêm nào cũng mộng cũng mơ, làm hắn mê muội, càng làm hắn cuồng nộ.

Hắn cuồng bạo như muốn hút cạn máu kia, Lam Tề khanh khách loạn cười cố tránh nụ hôn mạnh mẽ, “Không muốn, người như vậy đã man, ta không chịu, người phải ôn nhu chút a.”

Hoàng Long Lạc mắt ngơ tai điếc, giữ chặt lấy khuôn mặt, ngang ngược dùng cái lưỡi thô ráp chà sát làn môi kia, Lam Tề muốn kháng nghị cũng bị hắn nồng nhiệt hôn tới nói không ra lời.

Lam Tề bị hắn hôn đến mắt cũng ướt nước mà thở gấp, ngón tay cuồng loạn cố cởi y kết của hắn. (nút áo ạ, mà xài nút áo nghe nó hiện đại sao sao á ^^”)

Hắn mặc kệ Lam Tề làm loạn trên thân hắn, cởi bỏ quần áo hắn, con người dưới thân hắn khoang miệng tràn ngập hương vị ngọt ngào, cái lưỡi trơn trượt nước bọt càng khiến hắn điên cuồng cố hút lấy, làn môi thơm này cách biệt hai năm càng khiến hắn dục hỏa dâng cao, thôi thúc hắn cuồng dại.

“Ta nhớ người, Lạc, rất nhớ người.....”

Hắn thở hổn hển, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nụ hôn mà nói được lời đó, lại khiến Hoàng Long Lạc sững mặt.

Hắn vẻ mặt hung ác phản bác, “Người nếu có chút nào nhớ Trầm, sẽ không như vậy khiến Trầm giận, Trầm đã sớm quyết định, Trầm mà tìm được người, nhất định thật mạnh nghiêm trị người.”

Đưa tay hắn đến đến chỗ dục vọng dâng cao dưới hạ thân, Lam Tề ánh mắt như đứa trẻ thơ, ngọt ngào mỉm cười, “Một chút nữa chỗ này, cho người trừng phạt đến khi nào thỏa mãn, được không a?”

“Ngô.....Ân”

Hạ thân bị hắn khiêu khích trướng đau, Hoàng Long Lạc phát ra tiếng thở dốc, nơi đang bạo khởi dục tính cũng bị Lam Tề dùng lòng bàn tay xoa bóp, tất cả lời muốn nói ra đều hóa thành tiếng thở nặng nề.

Lam Tề tự kê dưới thắt lưng chiếc gối mềm, hắn mở rộng hai chân, hai gò má nhiễm mẩn *** đỏ tươi phủ đầy mồ hôi.

“Lạc.....”

Hắn thanh giọng thúc dục.

Hoàng Long Lạc khó tìm được lòng hướng đỏ mọng đôi môi điên cuồng hôn, nơi đầu dục vọng của hắn nhanh chóng tiến thẳng vào trong thân thể Lam Tề, phát ra tiếng hét thỏa mãn điên cuồng.

Lam Tề cố gắng kiềm giọng, hắn dùng lực cắn môi dưới, khiến đôi môi đẹp như cánh hoa bị cắn đến trắng bệch, theo khóe mắt vài giọt nước mắt trong suốt tràn ra.

Lam Tề tuy không kêu lên đau đớn, nhưng Hoàng Long Lạc lập tức tự trách, hiểu rõ tiếp nhận được mình dục vọng hắn có bao nhiêu thống khổ, cũng vì vậy mà lại càng thỏa mãn, dâng lên một cỗ thương yêu.

Thỏa mãn là, Lam Tề chật đến như vậy đương nhiên bởi vì không hề cùng người khác trong hai năm qua, có thể như vậy chiếm hữu Lam Tề, vĩnh viễn đều chỉ có hắn.

Bởi vì Lam Tề sẽ không để cho người khác ôm hắn, mà hắn càng không dễ dàng để cho bất cứ ai khác ôm Lam nhi của hắn.

“Lam nhi.....”

Hoàng Long Lạc yêu thương ngọt ngào gọi nhủ danh hắn, Lam Tề khẽ cười hôn lại, bàn tay bé nhỏ nhỏ khẽ hai đầu nhũ của hắn.

Bàn tay kia hạ xuống cực đau, khiến Hoàng Long Lạc không kiềm được run rẩy, lập tức trừng mắt nhìn hấn, rớt cuống muốn làm gì a.

“Không thể chỉ có mình ta đau”, Lam Tề bĩu môi nói.

Nghe ngữ khí của hấn, Hoàng Long Lạc thật không biết nên khóc hay cười, nhưng này thật sự là Lam Tề, khẩu khí hấn trước giờ không biết phân nặng nhẹ.

Cảm giác an tâm bị mất đi trong hai năm qua trở về trong ngực, hấn ôm lấy Lam Tề, hôn lên dung nhan hấn mộng không biết bao nhiêu lần, sau đó không chút lưu tình hảo hảo dùng động tác yêu thương con người đó.

Ngay từ đầu Lam Tề chỉ dùng mị nhân sóng sánh thủy quang mà ngọt ngào cười, hưởng thụ hấn trong cơ thể phát tiết luật động, nhưng khi luật động càng lúc càng nhanh, lại không có dù chỉ một chút dấu hiệu phát tiết, nụ cười ngọt ngào sớm đã không còn sức giữ.

Hấn nhịu mày, ngón tay nắm lấy tấm trải giường phía dưới, ngay cả miệng cũng bắt đầu phát ra thanh âm ngọt ngào rên rỉ, tiếng rên rỉ kia một lúc đã không chịu được mà thành tiếng khóc nức nở.

Hoàng Lạc Long nắm lấy chân hấn, cố vào thật sâu trong cơ thể hấn, trong cơ thể hấn run lên từng hồi, nhanh chóng bao chặt lấy thứ dục vọng kia.

“Lạc, Lạc.....Ân! A.....a.....A”

Thanh âm của Lam Tề càng lúc càng dâng cao, nhìn thấy biểu hiện sướng khoái của hấn nhận lấy dục vọng, gương mặt này cực mỹ cực kiều, so với tất cả hậu phi hấn còn hơn câu dẫn.

Hấn dùng lực tiến thật sâu, hạ thân Lam Tề run rẩy không ngừng, thủy dịch trong suốt liên tục chảy ra, báo hiệu hấn cũng sắp đạt tới cực đỉnh sung sướng.

Hấn đâm mạnh vào một cái cuối cùng, Lam Tề cũng gắt gao siết chặt lấy hấn, khiến hấn thỏa mãn rít lên một tiếng, trong nháy mắt dục hoan toàn bộ kích thích, nóng bỏng trút hết vào trong cơ thể người kia.

3. Chương 3

Hoàng Long Lạc nằm sấp trên thân thể xích lỏa của Lam Tề, hoan ái qua đi, hấn cầm lấy cái sa y đen đã bị xé thành hai mảnh bên cạnh, lau chùi vết tích hoan lạc trên thân thể rồi đứng dậy.

Lam Tề gương mặt nhìn hấn, tiểu ý trong ánh mắt kia lại khiến hấn không tự chủ được lửa giận nổi dậy, mỗi lần đối mặt Lam Tề, tâm tư hấn luôn phiền muộn cùng giận dữ.

Mà lửa giận của hấn lại luôn kèm theo dục hỏa mãnh liệt, nếu không ngay lập tức mặc vào y phục, hấn không chắc là sẽ còn nhớ tới người kia đang đau đớn mà lại một lần phát dục.

Hấn mở một ngăn tủ, rút ra cái áo choàng đưa cho Lam Tề, ra lệnh: “Mặc vào, chúng ta phải hồi kinh.”

Lam Tề nhẹ vén tóc, phong tình cứ thế mà tản mát toàn thân, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, lại từ từ cầm lấy cái khăn ẩm, lau chùi vết tích ái dục trên thân thể.

“Mau chút.”

Hấn làm từng động tác chậm rãi, khiến Hoàng Long Lạc mất kiên nhẫn, không một chút ôn nhu sẵn sốc lớn tiếng thúc giục.

Sau khi dục hỏa tiêu tan, hấn lập tức phát hiện đây nhất định là quỷ kế của Lam Tề, hấn gây rối cho đã, lại dùng loại phương pháp này trấn an, xem hấn như đồ trong tay thỏa sức chơi đùa, vượt ve.

Mà hấn là quân vương xưng bá thiên hạ, há có thể mặc hấn như vậy.

Lam Tề mặc áo khoác vào, hướng hấn chìa ra bàn tay xinh đẹp.

“Lạc, dù chúng ta có là người quen, trước đây cũng có với nhau những hồi ức vô cùng đẹp, thế nhưng quá khứ chính là quá khứ, có cái gọi là thân huynh đệ minh toán trứ, nghĩa là dù có là thân huynh đệ thì sổ sách cũng phải tính với nhau rõ ràng, ta nghĩ người sẽ không tiếc chút món tiền nhỏ này chứ.”

Hoàng Long Lạc lông mi nhíu lại, có điểm nghi hoặc, “Người rất cuộc đang nói cái gì?”

Lam Tề cái miệng trước giờ thối tha, chưa từng có khách khí vòng vo như vậy.

“Chính là ngân lượng a, ngân lượng ta tiếp người.” Bỏ đi khách khí, Lam Tề lập tức trở về nguyên bản ngả ngớn, “Người đừng hòng chối bỏ, ta ngủ với người phải có ngân lượng, đây chính là tiền mồ hôi nước mắt của ta, mặc kệ người vừa rồi làm không tốt, lại nhanh nữa, ta vẫn đã khiến người sảng khoái, khiến người nghĩ kĩ thuật người hoàn toàn không thua kém ai, ta rên la lâu như vậy, người không nên nghĩ tới cả ngân lượng cũng không trả chứ.”

Hoàng Long Lạc nghe hắn nói rõ ràng, sắc mặt đã muốn chuyển sang đen, lại nghe hắn kết luận, hắn cố nhin không được, hung hăng nắm cổ áo Lam Tề mà siết, kéo tới trước mặt mình, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

“Người.....người.....đây là cái chuyện ma quỷ gì chứ....”

Lam Tề đẩy tay hắn ra, nhất định nếu không trả tiền ngay, đừng hòng nhìn thấy bộ dáng nhu thuận khi nãy của hắn, đem giá cả bản thân nói rành mạch.

“Ta làm chính là cái nghề này, sở trường là bán tiếng cười mua vui, người không hiểu được, tú bà của cái kĩ viện này chính là ta, ta chính là đệ nhất hoa khôi Sơn Tây hai năm nay, tiếp ngủ giá là năm trăm hai, cho dù khách quen đi chẳng nữa, cũng không thể sai luật, người nắm giữ thiên hạ, không nên ham chút tiền nhỏ này, không chịu giao ra ngân lượng chứ!”

“Người không phải chỉ ở nơi này?”

Hoàng Long Lạc ngạc nhiên không tưởng, trong đầu hắn, Lam Tề căn bản là không có khả năng sẽ làm tú bà, làm tiểu quan dù chỉ một ngày, càng đừng nói cái chuyện tiếp khách kiếm tiền, ngay cả Đức Long từng nói qua giám sát Ngự Sử là tới chỗ này gặp tú bà, hắn chỉ cho rằng đây là giám sát Ngự Sử dùng Độ Trần Thương chi kế.

Hắn chưa từng nghĩ tới tú bà lại là Lam Tề, bởi vì căn bản là không thể tưởng tượng.

Nghe hắn hỏi, Lam Tề lộ ra vẻ mặt buồn cười, “Ta tất nhiên là ở chỗ này, khi nào muốn tiếp khách thì tiếp khách, khi nào không muốn tiếp khách thì bán rẻ tiếng cười.”

Hoàng Long Lạc vẫn cho rằng Lam Tề chỉ là khách nhân, trụ ở chỗ này, nay cuối cùng cũng hiểu được hắn Đại tướng quân cao cao tại thượng không làm, chạy tới Sơn Tây làm tú bà, làm tiểu quan.

“Người.....người rất cuộc.....bỏ quan.....đến làm cái này.....cái chuyện không xứng làm người này.” Gương mặt Hoàng Long Lạc gân xanh nổi lên tấn bạo.

Lam Tề bật ra tiếng cười nhẹ ngọt, tuyệt không quan tâm Hoàng Long Lạc hừng hực lửa giận, ngược lại kể kể từ lúc làm tiểu quan, làm tú bà có vô số chuyện tốt hơn làm Đại tướng quân.

“Ừ? Hoàng Thượng, người thế nào nói như vậy, mỗi người mang một chí hướng khác nhau, ta làm Đại tướng quân chẳng qua chỉ có được thể diện, lương bổng một năm cũng không bằng tiền ta tiếp khách, hưởng chi cái kia đánh giặc thật sự mệt nhọc, lúc nào cũng có thể mất mạng, không giống như ta hiện tại, chỉ cần nằm trên giường mà nhẹ nhàng xoay eo, rên rỉ vài tiếng, là có thể khiến cho khách nhân thoải mái mà móc ra cả đồng bạc trắng bóng.”

Hắn ta càng nói lại càng thẳng thắn, “Hưởng chi có khi ta vào cung thị tẩm đều rõ ràng là bồi người trên giường, một lượng bạc cũng không có, tính ra tính vào cũng là ta chịu thiệt, đều là bồi ngủ như nhau, chẳng phải như vậy hoàn hảo hơn, lại không cần lo lắng để phòng gần Vua như gần cọp.”

Loại này nguy hiểm hắn cũng dám nói ra, Hoàng Long Lạc một chưởng hướng đến mặt hắn muốn đánh, Lam Tề lại làm như không thấy, tiến đến gần, chia tay rõ ràng là muốn đòi tiền.

“Ngân lượng a, Hoàng Thượng, quốc khổ người rõ ràng có tiền, sẽ không quýt tiền bồi ngủ của ta chứ.”

Hoàng Long Lạc tức giận đến mức sém chút nữa là thở cũng không được, nếu còn tiếp tục hấn nhất định phải tự tay bóp chết cái tên Lam Tề đáng giận này, lại dám xem hấn như khách mua xuân, còn giở trò miệng lưỡi đòi tới năm trăm hai.

Đáng giận, quả thật là không thể tha thứ.

Hấn lớn tiếng rống giận: “Người đâu, áp hạ tên dám đào quan Lam Tề kia cho Trẫm, Trẫm phải tự thân nghiêm trị.”

“Hoàng Thượng, long thể bảo trọng a.”

Đức Long cũng là theo lên đến Sơn Tây, hấn cũng không biết Hoàng Thượng cùng Lam đại tướng quân ở trong phòng nói chuyện chi, chỉ thấy một hồi lâu sau, Hoàng Thượng sai người áp hạ Lam Tề, mặt rồng lại đáng sợ đến dọa người.

Nguyên bản hấn còn tưởng rằng là trời phù hộ, rốt cục cũng làm cho Hoàng Thượng tìm được Lam tướng quân, Hoàng Thượng nhất định tâm tình sẽ chuyển biến tốt đẹp, như vậy ngày ngày mọi người cũng sẽ sống tốt hơn, nào biết lại nói ngược, hoàn toàn trái với suy nghĩ của hấn.

Hiện tại Hoàng Thượng vừa ra tới, không chỉ sắc mặt xanh mét, liên đới tới cưỡi ngựa cũng đau đầu, hấn vội vã đưa ra cái khăn ẩm cho Hoàng Thượng thay đổi sắc mặt.

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Ở ngay phía sau la hét chính là tội phạm bị kéo đi — Lam đại tướng quân, thoát nhìn, hấn là bởi vì đi đường quá nóng, nên cũng muốn có khăn lau mồ hôi.

Đức Long nghe hấn kêu la, cả người run rẩy, tại thời điểm Hoàng Thượng đang đau đầu sắc mặt lại khó coi, ai dám lớn tiếng như vậy ồn ào? Quả thực là tìm cái chết.

Hoàng Long Lạc có tai như diếc vẫn thúc ngựa đi trước, Lam Tề còn ở phía sau lẩm bẩm: “Quốc khố lớn như vậy, vậy mà ngay tiền mồ hôi nước mắt của ta cũng không trả, thật là không có lương tâm, trách không được bên kia gặp thủy tai, bên này đi đường cũng gặp bộ tai (bạn í chơi chữ thủy tai với đi đường bộ gặp tai họa = bộ tai) này đều do quân chủ bất minh.....”

Đức Long đã run rẩy tới mức không thể run hơn được nữa, hấn thật không biết Lam đại tướng quân là điên rồi hay ngây ngốc nữa.

Nếu không si không ngốc thì ai lại bỏ quan mà chạy, lại thế nào mà tại lúc Hoàng Thượng đang giận dữ, châm chọc kích thích Hoàng Thượng.

“Bịt cái miệng của hấn lại.”

Hoàng Long Lạc rống to, sắc mặt hoàn toàn xanh mét.

Lam Tề cư nhiên còn không cảm miệng, hừ nhẹ một tiếng, “Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Người đi xem có người nào phú thương, quan viên dám quịt nợ ta không, bọn họ đều rất rõ ràng, người làm ăn chúng ta nợ là trả ngay, người ngay cả loại ngân lượng này của ta cũng tham lam, quả thực là không biết xấu hổ.....”

Đức Long quả thực muốn té ngã, Lam đại tướng quân dám ngay trên phố vắng Hoàng Thượng không biết xấu hổ? Lam tướng quân nhất định là điên rồi, ngoại trừ người điên ra, ai dám như vậy mắng chửi Hoàng Thượng.

Hai bên huyết thái dương của Hoàng Long Lạc cơ hồ muốn nổ tung, biết hấn hai năm nay bồi người khác ngủ, căn bản mình không phải là duy nhất của hấn, bên trong ngực một cảm giác vừa chua xót vừa đau làm cho hấn tức giận, đau đầu.

Hấn hung hăng cầm lấy roi đánh ngựa, quát về hướng Lam Tề, cái này đáng giận Lam nhi, hấn luôn yêu thương, sủng ái, hấn sao dám làm như thế.

Làm sao dám? Cuối cùng đã nuông chiều hấn thành cái gì thế này?

Hấn ta nên biết, không một hậu phi nào được sủng ái như hấn, ta sai, ta đã làm sai một phần, nhưng ta có ngủ với nữ tử khác, cũng chẳng qua là ném thử món mới, hấn ta thế nào lại có thể bồi nam tử khác ngủ.

“Ta bắt ngươi ngươi im miệng.....”

Cái roi xui xẻo lướt qua mặt Lam Tề, chỉ thấy mặt Lam Tề hiện lên vết roi, khí thế không giảm ngược lại tăng, càng thêm tức giận mắng chửi không ngừng.

“Thế nào? Ta nói đúng cũng đánh, ngươi hôn quân bá đạo bắt ép ta, từ xưa đến nay có bức hôn, bức gian, bức nợ, nhưng là chưa từng nghe qua có cái loại này bức quan, ta không làm cũng không được sao? Ta nằm trên giường kiếm tiền cũng ảnh hưởng đến ngươi sao?”

Đức Long hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, cái gì nằm kiếm tiền, cái gì là Lam tướng quân tiền mồ hôi nước mắt, chỉ biết là Lam tướng quân nói một câu, mặt Hoàng Thượng lại thêm một phần u ám.

Hắn lén lút bước lại gần Lam tướng quân, nhanh chóng khuyên giải, để tránh chọc Hoàng Thượng nổi giận, hắn bên cạnh làm thị nhân, là người đầu tiên bị xui xẻo lây a.

“Ngài nhỏ giọng chút đi, Hoàng Thượng vì đến Sơn Tây, mỗi ngày đều ngủ không đủ, vội vàng đem hết công sự xử lý ổn thỏa, còn tự mình tới đón ngài, có ai làm quan mà được sủng ái đến nở mày nở mặt như ngài đâu.”

“Ta không cần hắn ân sủng, phi, cái này không đáng đến một đồng, huống chi hắn từ trước đến nay chưa từng có ân sủng ta, hắn hận không thể để ta chết đấy.”

Đức Long xem Lam Tề nói như vậy thật sự không đúng, không khỏi liên tục lắc đầu, hắn nhìn Lam tướng quân nhất định là điên rồi, bằng không thể nào lại dám nói như vậy.

Hoàng Long Lạc đầu đầu tưởng như muốn nứt ra, hắn cho người bịt miệng Lam Tề, một đường đem hắn về kinh, suốt dọc đường đi ngay cả nhìn hắn cũng không nhìn Lam Tề lấy một lần, như thể Lam Tề không tồn tại trong mắt hắn.

“Ta thực sự sẽ bị ngươi hại chết, có thể chết như ngươi, ta biết ta không thể thọ niên bách tuế, càng không thể chết già được mà.” Giám sát Ngự Sử liên tục giậm chân.

Lam Tề về tới kinh thành, bị giam lỏng ở tướng quân phủ, ra vào đều có Ngự lâm quân chờ, mà trông coi hắn không ai khác hơn thế bá của hắn.

Mà Lam Tề cả ngày chỉ nằm ở nhuyển tháp mà ngủ, dù gì bên ngoài cũng có Ngự lâm quân canh chừng, hắn ra cũng không được, nhưng là vẻ mặt ung dung của hắn thật khiến giám sát Ngự Sử không muốn dậm chân cũng không được.

“Ai, thế bá, không nghiêm trọng vậy đâu, Hoàng Thượng nếu thật sự muốn trị tội, hắn trở về ngay ngày đầu tiên đã trị tội, cần gì phải kéo dài cho tới hôm nay?”

“Chính vì hắn không ngay lập tức gián tội, mới càng khiến cho người ta bất an, ngươi căn bản không biết Hoàng Thượng muốn gì, vì sao lại làm những chuyện khác thường thế này?”

“Xuy! Ta đương nhiên biết hắn muốn gì.”

Lam Tề khinh thường cười nhạt, cứ như muốn nói, thông minh tài trí như hắn, sao có thể không đoán ra người khác muốn gì.

Vì tính mạng của hắn mà lo lắng phát điên, tên tiểu tử này ngược lại còn tâm tình đi ngủ, giám sát Ngự Sử tức giận mà nói: “Vậy ngươi nói thật xem, Hoàng Thượng hiện tại đang suy nghĩ cái gì?”

“Hắn hiện tại chính vì “Dạ lộ tư” mà nổi giận, ta đoán hắn mấy ngày nay đau đầu muốn điên, Đức Long chắc mấy ngày nay cũng đã sợ đến ăn ngủ không yên.”

“Cái gì mà “Dạ lộ tư”? Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?”

Giám sát Ngự Sử càng nghe càng mơ hồ.

Lam Tề cười đến phi thường hài lòng, hắn ngừng một tiếng.

“Nếu không cho hắn đau đầu một vài ngày, ta đây mấy năm chịu khổ làm sao tính, có vay có trả, không ai thiếu nợ ai, luôn luôn là nguyên tắc của ta.”

“Người a, không ai to gan lớn mật giống người đâu, người nói Hoàng Thượng đối với người chỗ nào không tốt, người này thật là quý tính mà, ngay cả phụ mẫu đã mất của người cũng không có cách dạy dỗ người mà, rõ ràng chức cao vọng trọng Đại tướng quân, người lại dám bỏ quan chạy trốn phạm tội tày đình, mặc dù bây giờ người đã về, nhưng cả triều văn võ lại một trận xôn xao, đều luận bàn xem cách nào xử tội người.”

Chỉ có một chuyện còn khiến giám sát Ngự Sử cảm thấy may mắn, ít nhất cái tin Lam Tề mở kỹ viện còn chưa truyền ra ngoài.

“May mắn là không ai biết người tới Sơn Tây làm tú bà, nếu như là để cho người ta biết mệnh quan triều đình lại dám như thế không biết xấu hổ làm mấy việc này, chẳng phải là tội chết sao?”

“Ta thật không muốn làm Đại tướng quân.....”

Hắn lập tức phản bác.

“Người còn không nghĩ xem Phó tướng vì sao lại hại người? Còn không phải vì người đoạt mất danh hiệu Đại tướng quân của con hắn, người.....người lại còn nói không muốn làm, người thật là có phúc mà không biết hưởng.”

Cái tên tiểu tử hồ đồ không biết tốt xấu, làm giám sát Ngự Sử thực tức đến phát run.

Lén lút xuống Sơn Tây, chính vì khuyên nhủ hắn trở về, trực tiếp thỉnh tội với Hoàng Thượng, chính là tránh khỏi cục diện nháo nhen ngày hôm nay, đâm lao đành phải theo lao.

Thế nào lại khiến Hoàng Thượng tra ra hành tung của hắn, dẫn Lam Tề trở về trị tội, hiện tại cả triều đều biết chuyện của Lam Tề, hắn muốn thoát tội, quả thực còn khó hơn lên trời a!

Huống chi hắn chọc giận Hoàng Thượng, nghe nói Hoàng Thượng gần đây bị đau đầu, hoàn toàn là do chuyện của Lam Tề, hắn rút cuộc có biết tình huống nguy cấp hiện tại không đây chứ.

“Ai, thế bá, người đừng nói nhiều vậy, người sợ ta bị chém đầu cả nhà tịch thu gia sản, ta đây trực tiếp đi tìm Hoàng Thượng nói không được, nói cho hắn ta hiện tại chịu thua rồi, cầu hắn không nên cả nhà tịch biên tài sản, lại càng không nên liên lụy đến người.”

Nghe hắn nói khinh trọng bất phân, rõ ràng là muốn đi chết mà.

Lão nhân gia giận dữ hét: “Người nghĩ rằng ta sợ bị liên lụy ư? Ta là lo lắng cho người, người a, người đừng náo loạn nữa là ta cảm tạ trời đất rồi, Hoàng Thượng trận này đau đầu muốn chết, người cũng đừng tiến cung muốn chết nữa, huống chi người hiện tại là thân đang chịu tội, thế nào đi đến được hoàng cung?”

“Cái này thì có khó gì chứ, bước qua là đi thôi.”

Hắn nói nghe rất đơn giản, lão nhân gia lại tức giận đến phát run, chỉ ra ngoài cửa, “Người có hay không thấy nhiều người như vậy canh chừng người, người như thế nào mà bước ra khỏi cửa được?”

Huống chi Hoàng Thượng đau đầu đến mức đó, chịu gặp người hay không, không biết được a!

Mấy câu nói sau đọng lại trong miệng, tức tới nói không nên lời.

Lam Tề nhìn ra ngoài cửa thở dài, bất quá lý do hắn thở dài là bởi đi ra thì rất dễ.

“Chứ người muốn thế nào đây? Có hai con đường để ta ra ngoài, hoặc văn hoặc võ, võ chính là ta ra ngoài đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, nghênh ngang đi ra ngoài, văn là không đánh lẳng lặng rời đi, như vậy thì ai cũng dễ chịu.”

“Cả hai con đường đều không được, người nhiều như vậy người đánh thắng được không? Hơn nữa cũng không thể lên đi ra được? Hoàng Thượng tại phủ này đã bày thiên la địa võng, một con chim tước cũng không bay ra ngoài được.”

Hắn nói còn chưa xong, Lam Tề đã che tay ngáp một cái, lẩm bẩm nói: “Được rồi, vì suy nghĩ tới thể diện của Hoàng Thượng, cũng tránh tổn thương hòa khí, ta dùng văn lộ vậy.”

Hắn dùng lực gõ bên mép nhuyễn tháp, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa mật.

Giám sát Ngự Sử nhìn tới há mồm trợn mắt, Lam Tề đi vào bên trong cánh cửa mật, ưu nhân phát tay, làm như đây cũng chỉ là chuyện bình thường như uống trà mỗi ngày.

“Thế bá, làm phiền người ở chỗ này chờ, ta đi trấn an Hoàng Thượng một chút, sau đêm nay hẳn sẽ không phải đau đầu nữa, cái này mật đạo thông hướng ra phía ngoài, ta trực tiếp đi đến Hoàng cung, đêm nay ta cũng không trở lại ngủ, người có thể tự đi về nhà, bất quá người đừng nói với người ngoài rằng ta đã đi.”

Giám sát Ngự Sử bị cái cánh cửa bí mật này làm cho trợn mắt há mồm, hơn nữa hẳn bình thần như vậy thật sự là tức chết mà, hẳn rốt cuộc có biết hay không, trước mắt là chuyện sinh tử chính bản thân a!

Mà từ khi nào có cái cánh cửa bí mật kỳ quái thế này, thế nào hẳn lại không biết? Xem ra tiểu tử này nhiều năm trước đã ở ngay trong phủ giấu diếm làm mật đạo.

Ai, rõ ràng là nhân tài thông minh tuyệt đỉnh, thế nhưng lại đem bản thân tới nông nỗi này, thật không biết là hẳn thông minh hay ngu dốt nữa.

4. Chương 4

Trong nội cung, Đức Long đang luống cuống tay chân giúp chủ tử nằm xuống.

“Hoàng Thượng, người khỏe chút nào không? Hay gọi ngự y lại đây.....”

“Không cần, đều là một lũ lang băm, nói cái gì hỏa khí thượng dương, chỉ có đau đầu trị cũng không dứt, không ai được việc cả.”

Đầu của hắn khó chịu đến muốn nứt ra, đi nằm cũng chẳng đỡ hơn được chút nào, hai năm nay, từ sau khi không có Lam Tề bên cạnh, hẳn liền thường xuyên đau đầu.

Đức Long rón ra rón rén, cầm khăn lạnh xoa giúp Hoàng Thượng, nhưng đột ngột ngoài cửa xuất hiện một người vốn dĩ không nên ở đây, khiến cảm hắn thiếu chút là rớt xuống đất.

“Lam tướng quân.....”

Lam Tề vẫn tự tại phát nhẹ tay, xem như là chào hỏi.

Hắn dò hỏi: “Đức Long, Hoàng Thượng vẫn còn đau đầu sao?”

Đức Long lại dị hã không thể tin, Hoàng Thượng rõ ràng hạ lệnh giam lỏng Lam tướng quân tại phủ, hẳn như thế nào xuất hiện nơi đây?

“Hoàng Thượng không có tuyên triệu ngài tiến cung, Lam tướng quân à, ngài đáng ra phải ở, phải ở.....ở.....tướng quân phủ chứ?” Đức Long lấp bắp không thôi.

“Ta sợ buồn, ra ngoài dạo một chút.”

Hắn nói như thể là chuyện đương nhiên, dường như căn bản là hắn chưa từng bị Hoàng Long Lạc giam lỏng, Hoàng cung cấm địa bảo vệ cẩn mật, cứ như là nơi tản bộ bình thường của hắn, khiến Đức Long trợn trừng hai mắt.

Hoàng Long Lạc mở mắt, trừng trừng nhìn Lam Tề, tức giận mãnh liệt cùng hoài nghi trong lòng.

Hắn tới làm gì?

Hắn đang muốn mở miệng mắng, Lam Tề đã bước về phía hắn dò hỏi.

“Hoàng Thượng, người đau đầu lắm không? Muốn ta nhu nhu (xoa xoa) giúp người không, hai năm nay ta cũng học được cách khiến người ta bớt đau đầu, phần lớn mọi người đều nói có công hiệu a.”

Không nghĩ cũng biết, cái gọi là phần lớn mọi người đó ai khác ngoài mấy tên khách làng chơi tiêu tiền như nước, Hoàng Long Lạc tức đến muốn đánh một chưởng, hấn chỉ vào mũi cái tên đầu đầu tên khiến hấn tức giận.

“Cổn! Không có trăm triệu, người sao dám tiến cung, sao người vẫn không để Trầm vào trong mắt, Lam Tề, thật muốn Trầm chém đầu người sao, đến lúc đó người mới biết làm Trầm nổi giận là chuyện khiến người hối hận nhất sao?”

Đức Long bị Hoàng Thượng quát đến không dám nhúc nhích, đứng luôn tại chỗ, thở cũng không dám.

Hoàng Thượng tuy rằng ngày thường cũng hay giận đến tím mặt, nhưng chưa từng mãnh liệt đến loại này.

Xem ra Lam tướng quân thật sự chọc tức Hoàng Thượng rồi, khiến Hoàng Thượng giận đến nộ hỏa thăng thiên.

“Hoàng Thượng, tội thần là thật lòng quan tâm Hoàng Thượng a”

Lam Tề nói những lời này như thật sự phát ra từ chân tâm, lại là dùng hai chữ tội thần tự xưng, theo cá tính hấn, thật không thể phát ra được hai chữ này.

Hoàng Long Lạc ngăn ra, Lam Tề không nghe hấn ra lệnh thêm tiếng nào, liền ngồi xuống cạnh giường, hai tay ấn nhẹ huyệt thái dương của hấn.

Giống như bị xét đánh trúng, cơn đau kịch liệt như muốn xé nát óc, Hoàng Long Lạc nếu không phải không muốn kêu la thảm thiết trước mặt Lam Tề, sợ đã sớm phát ra tiếng gào khóc.

Khó nghe được thanh âm Lam Tề ôn nhu như lúc này, hấn vừa kìm giữ lấy đầu Hoàng Long Lạc, vừa thấp giọng giải thích đặc điểm của độc vật này.

“Ai, Hoàng Thượng, lúc trước Phiên Vương còn muốn dùng thứ này hạ độc ta, muốn khiến ta đau bể đầu, ta đã đáp lễ cho cái thứ ngu ngốc ấy, đánh cho hấn tè ra quần, bây giờ sao lại vào trong đầu người đây?”

“Độc vật này có đặc điểm, chính là sống nhờ trong não người, lúc đầu chỉ cảm thấy hơi đau đầu, nhưng mỗi ngày lại càng đau hơn, đại phu cũng không tìm ra nguyên nhân, theo sự nóng giận của vật chủ mà phát triển, chưa tới lúc, thì chỉ hơi trở ngại, cũng không cách chi dùng đau đớn được.”

Đức Long há to miệng, một lúc lâu sau cũng nói không ra lời.

Bởi hấn nhìn tay Lam tướng quân theo huyệt thái dương của Hoàng Thượng không biết đang dẫn cái gì, cái đồ vật kia như một sợi tóc trắng, chẳng qua là biết uốn éo thân mình, khiến người ta buồn nôn.

“Hao tổn tâm trí nhất là thứ này rất khó lấy ra, người trúng độc phải sốt ba ngày ba đêm, toàn thân vừa nóng vừa đau, tay chân đều khó cử động, đây là thời điểm trọng yếu, phải dựa vào một cao thủ võ công như ta, nhẹ nhàng dùng công lực, bức độc ra.”

Hoàng Long Lạc dù không biết Lam Tề đang làm gì, nhưng nhìn ánh mắt dị hã của Đức Long cũng đủ hiểu Lam Tề đang thay hấn bức độc ra.

Thoáng chốc, hấn rất cục cũng đã hiểu hai năm nay suốt ngày đều nóng nảy đau đầu, không phải bởi vì tâm tình không tốt, mà bởi vì trúng độc.

“Đức Long, lấy cái bình sứ sạch sẽ tới đây, ta bức độc vào.”

Lam Tề trên mặt mồ hôi như mưa, tuy hấn đàm tiếu thản nhiên, bất quá chỉ mới bằng thời gian một chén trà, toàn thân quần áo hấn đều ướt đẫm, tóc cũng ướt rượt lại thành chùm, dính vào trán hấn.

Lam Tề đem thứ đồ vật như sợi tơ trắng lấy ra, cơn đau kịch liệt của Hoàng Long Lạc lập tức giảm bớt, Đức Long vội vàng dâng bình sứ, để Lam Tề đem thứ đồ vật quý dị kia nhập vào bình.

Trên lưng đã ướt đẫm mồ hôi, Hoàng Long Lạc vừa xoay đầu, liền nhìn thấy Lam Tề cũng đã ướt đẫm, như vừa tắm từ dưới suối lên.

“Hoàng Thượng, ta bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, có thể ngủ tại Long sàng của người không?”

Nụ cười hấn vẫn như trước đẹp như hoa xuân, nhưng mặt hấn nhúu lại, tựa như già đi vài tuổi.

Hoàng Long Lạc không cần nghĩ cũng hiểu, vừa rồi Lam Tề nói có vẻ dễ nhưng kì thật thứ độc vật ấy thực khó bức ra. Hẳn hao hết công lực, mới có thể một mỗi như vậy.

“Nguy rồi, ta chống đỡ không được.....”

Lam Tề vừa nói xong, bỗng nhiên ngã xuống hôn mê

Hoàng Long Lạc kiểm tra hơi thở của hắn, phát giác hắn ta thở đã rất yếu, hít một hơi dài, trong lòng run lên, lập tức điên cuồng hét lên hạ lệnh.

“Tuyên ngự y! Mau, đến chậm một bước, lấy mạng chó bọn họ.”

“Ngủ ngon quá a, thật thoải mái, quả nhiên Long sàng của Hoàng Thượng là tốt nhất a.”

Lam Tề một mặt tán thưởng, một mặt ăn uống vui vẻ vô cùng, Đức Long uy cái gì lập tức nuốt cái đó, thỏa mãn tươi cười, như thể thứ thức ăn này cùng cái giường kia khiến hắn vô cùng vừa lòng.

Hoàng Long Lạc thấy hắn như tiểu hài tử, cái miệng dính đầy thức ăn liếng thoắng, trong ánh mắt tràn ngập ý cười, dường như chuyện hắn hôn mê bất tỉnh mấy ngày liền chưa từng xảy ra, liền một trận nổi nóng.

“Hoàng Thượng, người cứ nhìn miệng ta hoài, đừng nói là muốn ăn hảo thực do Ngự trù làm nha?”

“Đương nhiên.....”

Còn hai chữ Hoàng Long Lạc chưa kịp nói ra, Lam Tề đã nhanh chóng giựt lấy cái chén trên tay Đức Long, ngón đầy một họng, nhanh chóng nuốt sạch thức ăn, tránh bị Hoàng Long Lạc đành lấy.

“Hoàng Thượng, thực xin lỗi a, hết mất rồi, không còn cho người ăn a, ta đã ăn xong rồi.”

Đức Long dị tởm trông mắt muốn rớt ra ngoài, từ sau khi Lam tướng quân hồi kinh, thật sự rất là khác thường, bây giờ lại như tiểu hài tử, sợ bị người khác đành ăn.

Hoàng Long Lạc thật không biết nên cong môi lên cười hay hung hăng nhíu mày.

“Người thật sự càng lúc càng to gan, không xem Trẫm ra gì cả.”

Lam Tề thật không tin hắn luyến tiếc chút chén mỹ thực này: “Hoàng Thượng, người muốn ăn thì chẳng phải hạ lệnh cho Ngự trù làm là được rồi sao?”

Đôi lông mày tuấn mỹ của Hoàng Long Lạc nhíu lại muốn dựng đứng, hắn đối với đồ ăn không quan tâm, cái chính là thân thể Lam Tề a.

“Người có biết hay không người đã hôn mê mấy ngày?”

“Thì có sao? Dù sao ta cũng đã tỉnh a” Hắn nói thật đơn giản, không cần quan tâm.

Hoàng Long Lạc sắc mặt ác liệt, hắn đương nhiên biết Lam Tề không nguy hiểm tới tánh mạng, bắt quá hiện tại nhìn thấy thần thái mệt mỏi của hắn, cũng hiểu hắn nguyên khí đại thương.

“Hoàng Thượng, người rốt cuộc là giận cái gì? Lương thần chính là vì Hoàng Thượng mà hiến mệnh, ta có làm sai đâu, độc trùng này mà ở nào Hoàng Thượng thêm ba tháng nữa, chỉ sợ Hoàng Thượng ngày đêm đều đau đến bể đầu.”

Hắn nói thì đúng, nhưng Hoàng Long Lạc thật không thể không hờn dỗi.

“Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy, dù phải làm, cũng cùng Trẫm thương lượng đã.”

Đôi môi tái nhợt của Lam Tề phút chốc ửng đỏ mỉm cười, như nụ hoa mềm mại hé nở trong gió xuân.

Ngực Hoàng Long Lạc lại một trận không kiềm được dục hỏa.

“Hoàng Thượng, người lo lắng cho ta sao?”

Hoàng Long Lạc quay mặt đi, căn bản là không cần trả lời vấn đề vốn dĩ là đương nhiên này.

“Người đã cứu Trẫm, Trẫm không thể ban chết cho người, tuy rằng đã trốn quan hai năm, nay tội tử cũng miễn, nhưng không thể không chịu phạt.”

Lam Tề cười hì hì vỗ tay, như nghe thấy hỉ sự, thật vui vẻ a.

“Nếu đã miễn tội chết, Hoàng Thượng, người liền đem ta bãi quan đi là được rồi.” Hắn ánh mắt tỏa sáng, “Ta đã muốn cùng hảo tử muội nhanh chóng thu thập hành lý, mở một kỹ viện trong kinh thành, ta phải nhanh chóng đứng ra làm chủ, chủ trì đại cuộc mới được a”

Lam Tề cười khoe lúm đồng tiền, vui vẻ nói với Hoàng Long Lạc, nếu hắn không phải chết, lại không thể làm quan, đương nhiên phải làm chuyện mình thích nhất rồi.

Hắn vậy còn muốn trở về làm tú bà, làm tiểu quan, Hoàng Long Lạc thần sắc nhanh chóng u ám, thanh âm cũng đờ xuống tám bậc.

“Ta không nói người có thể rời cung.”

“Hoàng Thượng, xử ta đúng luật, kẻ trốn quan không thể lại làm quan a”

Hoàng Long Lạc hung tợn trừng mắt nhìn gương mặt khoái hoạt kia, chẳng lẽ trốn được khỏi hắn lại là chuyện khiến Lam Tề vui sướng nhất sao.

Chỉ tiếc không thể để hắn như ý.

“Trẫm đương nhiên biết luật, người không cần nhiều lời vô nghĩa, dù người không phải làm quan, cũng phải làm nội thị bên cạnh Trẫm.”

Nói gọn lại, chính là đừng hòng thoát khỏi hắn.

Lam Tề nho nhỏ hét lên, “Hoàng Thượng, người muốn ta làm thái giám sao?”

Đức Long vẻ mặt xấu hổ, bởi vì Lam Tề hai tay ôm lấy đũng quần bảo vệ, bộ dáng liêu chết giữ lấy, nhưng hắn không thấy được Lam Tề tụy cúi đầu, nhưng ánh mắt dư quang hướng lên trên.

Ánh mắt khiêu khích kia hướng về Hoàng Long Lạc, đầu lưỡi phẩn nộ vươn ra khỏi môi ma sát, phong tình quyến rũ, khơi ra mị hoặc hương vị.

“Nếu không có thứ này, sao hầu hạ Hoàng Thượng được a?”

Hắn phát ra thần ngữ không tiếng động (nhép môi ấy), đầu mày khóe mắt đều hấp dẫn vạn người, như ham muốn dâng tràn, tha thiết mong chờ Hoàng Long Lạc âu yếm lấy bờ môi này.

Hoàng Long Lạc hơi thở run lên, thiếu chút nữa là nghẹn khí, đôi mắt không chịu khống chế hướng tới xương quai xanh của Lam Tề, nơi đó vừa trắng vừa đẹp, lại theo góc nhìn của hắn hướng tới môi trên, cơ hồ như cảm được hương vị trong ấy.

“Khụ, Đức Long, đi xuống.”

Thanh âm của hắn đã trở nên khàn đục, Đức Long không dám trái mệnh nhanh chóng khép cửa ra ngoài.

Hoàng Long Lạc vừa nghe tiếng cửa đóng lại, hắn đã vô pháp nhẫn nhịn kéo lấy tóc Lam Tề, khiến Lam Tề ngẩng mặt lên, đoạt lấy đôi môi đỏ mọng, đầu lưỡi âu yếm chiếm lấy từng chút bên trong khoang miệng ấm áp kia.

Lam Tề cũng ôm lấy cổ hắn, nhiệt tình đáp trả, đầu lưỡi tựa như con rắn đỏ, phun ra nuốt vào dây dưa quấn lấy đến chết không buông.

“Lạc.....”

Thanh âm hắn trở nên hỗn loạn gấp gáp, trong tai Hoàng Long Lạc lại như kiêu mị đòi hỏi, lửa trong cơ thể như tập trung hết vào hạ thân, thứ nam tính ấy sung huyết cứng lên nóng hổi, gào thét đòi được giải phóng.

“Lam nhi.....”

Từ môi hần chuyển xuống cần cổ trắng muốt cắn nhẹ, Lam Tề cũng bắt đầu cứng lên, đưa hạt nhũ hồng trên ngực hần kề sát miệng Hoàng Long Lạc, không nói tiếng nào cầu xin được ân sủng.

Hoàng Long Lạc lập tức cắn mạnh, Lam Tề phát ra hơi thở nhẹ mang theo khoái cảm cùng đau đớn, giữ chặt lấy đầu hần trước ngực, hai tay nhẹ vuốt, thanh âm phát ra như ý cười.

“Hoàng Thượng, là người của hậu cung hạ độc.”

Hoàng Long Lạc nghe vậy, không khỏi dừng động tác, nghi hoặc nhìn Lam Tề thần sắc thoải mái, không giống như đang chìm vào bể dục vọng.

Lam Tề khẽ đẩy nam nhân thiên hạ chí tôn trước ngực ra, giải thích vì sao lại cho là như vậy.

“Độc trùng kia trên quý dị thường, nhưng di chuyển rất chậm, muốn vào được trong làn da, phải mất một thời gian đáng kể, nhìn khắp thiên hạ, có thể dùng tay đặt trên Hoàng Thượng lâu như vậy, lại không bị nghi ngờ khác thường, chỉ có hậu cung phi tần.”

Lời nói Lam Tề làm Hoàng Long Lạc biến sắc.

“Tựa như ta vừa rời dùng tay làm loạn trên người người, người cũng sẽ không thấy kì quái, nếu ân sủng đủ thời gian, tự nhiên có thể hoàn thành giả hoa hạ độc chi kế.”

Lam Tề ngồi thẳng dậy, sửa sang lại một chút quần áo đã bị Hoàng Long Lạc làm loạn, lúm đồng tiền mê hoặc vừa rời đã sớm thu lại, hiển nhiên quyền rũ dường thế chỉ là diễn trò, chính là muốn nói cho Hoàng Long Lạc cách hần bị hạ độc.

Hạ thân Hoàng Long Lạc cứng đến phát đau, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hần mặc lại quần áo.

Mà Lam Tề nghiêng người cúi xuống, ở kề tai hần khẽ nói: “Hoàng Thượng, tiểu bản sinh ý, thứ không chịu nợ nần, lần trước ngân lượng còn chưa thanh toán, lúc này không lại bồi túc, người biết đấy.....”

Hần cười đến cả người phát run, bất quá tươi cười kia chỉ như đối mặt với khách mà cười một cách chuyên nghiệp, trong mắt chỉ có ý khinh thường.

“Khách chơi hoa là loại thối nát nhất”

Bị hần gọi là khách chơi hoa, Hoàng Long Lạc nắm lấy vai hần, vẻ mặt như muốn đem hần thiên đao vạn quả (cắt thành trăm mảnh), Lam Tề này ngày càng vô pháp vô thiên.

Lam Tề ghé tai hần thổi nhẹ khiến nhiệt khí nam nhân hư nguội, âm điệu nũng nịu khiến lòng người như rã ra, lại toàn nói chuyện buôn bán.

“Nếu vừa rồi muốn được phục vụ, Thiên Hương Lầu vừa mới khai trương ở cửa nam kinh thành, lúc nào cũng hoan nghênh Hoàng Thượng đại giá quang lâm, bất quá kinh thành đắt đỏ, giá bồi túc không thể rẻ như ở Sơn Tây, một lần một ngàn hai, vì duy trì phẩm chất, ta chỉ tiếp vài khách quen, Hoàng Thượng mà tới chậm, ta sẽ không tiếp.”

Nói đi nói lại, chính là ám chỉ nếu Hoàng Long Lạc tới chậm, sẽ không xếp hần vào hàng khách quen, đến lúc đó ngay cả muốn nhìn mặt hần, chỉ sợ cũng không thể.

“Đứng lại cho ta, Lam Tề.” Hoàng Long Lạc tức giận thét lên.

Lam Tề mặc thêm áo khoác, nhìn Hoàng Long Lạc lộ ra biểu tình khó hiểu.

“Hoàng Thượng, quân vương một lời nói ra đáng ngàn vàng, người đã miễn tội chết cho ta, ta cũng đã chỉ điểm người hạ độc là hậu cung phi tần, người hiện tại quan trọng là truy ra hung thủ, về phần ta, chính là phải về kĩ viện.”

Hoàng Long Lạc lạnh lùng nói: “Trẫm nói người tội chết khả miễn, không nói người không phải chịu phạt, hơn nữa Đường triều Đại tướng quân lại từ quan kinh doanh kĩ viện, dân chúng đối với quân chủ ta nghĩ ra sao.”

Lam Tề vẻ mặt hi hi ha ha, xua tay tỏ vẻ không sao, “Ai nha, Hoàng Thượng, người cao quý thiên hạ tôn sùng, ai dám trước mặt người nói bậy đâu.”

“Người tra ra cho Trầm hưng thủ, không tra được, đừng hòng rời khỏi cung một bước.”

Hoàng Long Lạc lạnh như băng hạ lệnh, hấn thể nào lại ngồi yên nhìn Lam Tề xuất cung làm tiểu quan, khiến Triều đình nhìn cái trò hề này, khiến người ta nghị luận Đại tướng quân chẳng thà làm kỹ nam, cũng không nguyện làm quan trong triều.

Lam Tề vẫn giữ tươi cười, “Không thể nào, Hoàng Thượng, hậu cung phi tần dù không đến hàng trăm, cũng không ít hơn mười, ta thân là nam nhi, sao lại tiến hậu cung tra án được chứ.”

“Làm sủng thần luyện đồng của Trầm là có thể.” Hoàng Long Lạc thốt ra, trên mặt Lam Tề lại xuất hiện lúm đồng tiền tươi tắn.

“Hoàng Thượng, sủng thần sẽ không phải bồi Hoàng Thượng đi ngủ a.”

Nhìn Lam Tề thân thể mảnh mai, khéo miệng tựa tiểu phi tiểu câu dẫn dục niệm nam nhân, nhưng nghĩ tới hấn rời cung là muốn làm tú bà, làm tiểu quan, đối với hấn không có chuyện gì quan trọng bằng chuyện này, lửa giận trong lòng cháy cả tâm can, hấn đem thanh âm dè thấp.”Trầm trong cung mỹ phi xinh đẹp nhiều vô số kể, còn không tới phiên người.”

Lam Tề bật cười thành tiếng, “Ôi, Hoàng Thượng, người thật tuyệt tình a, ta là đệ nhất hoa khôi Sơn Tây, sao bị nam nhân xem thường được chứ.”

Hấn đặt mông ngồi trên đùi Hoàng Long Lạc, đôi tay kiều mị choàng qua vai hấn, vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng xoay khê, ma sát vào nơi đã sưng to của Hoàng Long Lạc, cho đến khi nơi đó phát đau mới thôi. Hoàng Long Lạc ngừng thở mất mấy giây, Lam Tề cúi đầu, hôn lên môi hấn, đầu lưỡi lớn mật theo môi Hoàng Long Lạc chậm rãi đi xuống phía dưới.

“Hoàng Thượng, muốn xem thử không? Xem ta có tốt hơn mấy mỹ phi xinh đẹp của người.” Hoàng Long Lạc hừ lạnh một tiếng, kéo màn lại, nhanh chóng xoay người ôm chặt lấy Lam Tề.

5. Chương 5

“Đức Long yêu! Đức Long.....” (Đừng hỏi tớ vì sao có chữ yêu =.=, nó ko phải chữ ái, bik rứa thôi a)

Đức Long lau khuôn mặt đã ướt mồ hôi, trước kia cảm thấy hầu hạ Hoàng Thượng là chuyện khó nhất đời, đã khổ lắm rồi, nhưng từ sau khi Lam Tề vào cung, hấn ngược lại cảm thấy hầu hạ Hoàng Thượng là chuyện thực dễ dàng a.

“Lam tướng quân, ta đã tới rồi, đã tới rồi.”

Hấn vội vàng tăng tốc, chạy vào tẩm cung.

Chỉ nghe tiếng Lam Tề oán giận vọng ra từ dực trì: “Ai, hoa này không đủ thơm, dực hương cũng không tốt, người đi lấy thứ tốt nhất lại đây cho ta.”

Đức Long cúi người cười khỏ, “Lam tướng quân, mấy túi dực hương tiến công từ phía Bắc này, đều bị ngài dùng hết, hậu cung phi tử còn chưa được sử dụng a.”

Hoàng Thượng nửa tháng trước, bỗng nhiên hạ lệnh để Lam tướng quân vì cứu hấn một mạng ở lại trong cung, lại ra lệnh, bắt hấn hầu hạ Lam tướng quân, hấn lúc ấy vui vẻ, nghĩ hầu hạ Lam tướng quân thì có gì khó, nhưng sau đó chứng minh hấn thập phần sai lầm.

Lam tướng quân hai năm trước là nam tử uy phong lẫm lẫm, như thế nào biết hai năm sau, so với các bà các cô càng huyền não hơn, rất phiền phức, càng đáng sợ chính là trình độ chưng diện của hấn từ sở thích đã thành mê muội a.

Đi tắm, hấn không ngại thủy ôn quá lạnh, chính là ngại thủy ôn quá nóng, sợ hồng làn da trắng mịn nõn nà, mà dục hương hấn không sợ mùi thối, chỉ sợ hương khiến hấn choáng đầu hoa mắt, thân thể suy yếu không chịu đựng được.

Suy yếu?

Hấn nhìn không ra Lam tướng quân suy yếu chỗ nào, đúng, nửa tháng trước, khi hấn vừa cứu Hoàng Thượng thân mình quả có chút suy yếu, nhưng đồ bổ quý hiếm trong cung hấn ăn như ăn vẹt, toàn bộ đều ăn sạch, ngay cả Hoàng Thượng còn chưa từng tắm bổ nhiều như vậy, cho nên hấn hiện tại chắc chắn là rất khỏe.

Hơn nữa mỗi khi Lam tướng quân ngồi xuống trước gương là như mọc rễ luôn, soi gương ít nhất là nửa ngày trời, cũng không phải là chải đầu, mà là son môi.

Mẹ a, hấn giống nam nhân chỗ nào chứ, còn đáng sợ hơn cả nữ nhân, tìm khắp cả cung chưa chắc tìm ra được phi tử nào như hấn cả ngày ngồi soi gương.

Khủng bố hơn, hấn còn vừa soi gương vừa hỏi đủ thứ chuyện, kiểu tóc này đẹp không? Son này hình như không đủ bóng a?

Chỉ cần trả lời không thuận ý, Lam tướng quân sẽ quay đầu lại, vừa cười cái nụ cười khiến nam nhân mê mẩn rồi xương cốt, lại vừa.....rơi nước mắt chất vấn có phải nhìn hấn xấu xí lắm không.

Nếu hấn tức giận thì còn dễ đối phó, vấn đề là hấn vừa cười vừa khóc, nhìn bộ dáng còn đáng sợ hơn người trúng tà, khiến người khác da gà nổi đầy người.

“Ai, ta mặc kệ, Đức Long, người đi lấy cho ta thêm mấy bao dục hương lại đây, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Đức Long mệt muốn xỉu tới nơi.

“Lam tướng quân, thật là không còn mà, ngài bảo ta đi ra ngoài mà mua sao?”

Lam Tề cười nói: “Người này thật là đầu heo, người đến từng tần phi nương nương (tần, phi là 2 cấp trong hậu cung, tần

6. Chương 6

Lam Tề ngoan ngoãn cuộn trong ngực Hoàng Long Lạc, người đang muốn bộc phát cơn tức giận, nhưng bộ dáng dịu dàng nhu thuận hiện tại của Lam Tề, khiến hấn không cách chi nổi cơn giận được.

Hấn đã nhiều lần nổi giận với chính bản thân, tự trách mình ngay từ khi mới nhận thức nhau đã đem người này chiều tới phát hư, mới có kẻ vô pháp vô thiên như bây giờ.

“Lạc, đêm nay bồi ta ngủ.” Lam Tề nhỏ giọng dụi vào ngực hấn làm nũng.

“Ngủ, còn ngủ cái gì?”

Hấn cả bụng bất mãn đang muốn nói ra, Lam Tề lại dùng mặt cọ vào cổ hấn, đáng yêu vô cùng, làm cho những lời hấn muốn nói ra đều tan thành mây khói.

Nhớ lại kiểu diễm tú nữ đang ân sủng khi nãy, cả gương mặt bộ dáng đều mơ mơ hồ hồ không rõ, hoàn toàn một góc cũng chẳng bằng người đang nằm bên cạnh.

Hoàng Long Lạc ôm lấy Lam Tề, vào nằm trên giường.

Lam Tề úp mặt vào ngực Hoàng Long Lạc, theo chân động trước ngực, đã biết hấn đang cười trộm mình chấp thuận chuyện bồi hấn ngủ.

Nhưng hấn thừa nhận, ai bảo hấn từ trước tới nay không thể cự tuyệt yêu cầu của Lam Tề.

“Hoàng Thượng, chúng ta nhận thức đã lâu, lâu lắm rồi.”

Nhắc tới chuyện cũ, Hoàng Long Lạc dù có lãnh khóc tới chừng nào, cũng không thể nào không nhếch miệng mỉm cười, trở nên nhu hòa rất nhiều, “Khi đó người thật sự nghịch ngợm lắm, dám cười khoái mã đưng trúng dương kim thái tử.”

Lam Tề cầm lấy áo hần, bắt mân mếu máo.

“Ta lúc đó là bình dân, với không tới hoàng tộc cao quý, nếu không dùng cách đó, làm sao biết được Hoàng Thượng bây giờ là người dài ngắn ra sao.”

Nhắc tới chuyện cũ, Hoàng Long Lạc thật không biết nên giận hay nên cười, tóm lại, Lam Tề thật sự là gan to tàỳ trời.

“Nếu không phải người gặp được người từ bi như ta, chỉ sợ người đã bị tội mạo phạm Hoàng thái tử mà chém bay đầu.”

“Triều đình mà muốn giết ta, ta đây bỏ chạy chiếm đất xưng vương, đi làm thổ phỉ.”

Hoàng Long Lạc nhượng mày liếc hần, đã lớn như vậy, còn không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. “Người đã trưởng thành, lại còn nói bậy.”

“Hừ, người có thể làm bậy, sao không cho ta nói bậy, lúc ta còn chưa đủ tuổi, người đã ăn ta, làm chuyện xằng bậy với ta, lần đầu tiên ta đau muốn chết.”

Hoàng Long Lạc trừng mắt nhìn hần.

“Lại còn nói bậy, rõ ràng là người ôm Trẫm không buông.”

Lam Tề ngẩng đầu lên, ánh trăng sáng ngời chiếu vào khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười.

Hoàng Long Lạc lòng có chút chua xót, vòng hai tay qua ôm hần thật chặt, này hai năm không có hần bên cạnh, thập phần khó khăn.

“Đừng bỏ Trẫm, Lam nhi.”

Lam Tề chỉ mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp nhường ấy như có chút gì sụp đổ.

“Ai bảo người cứ bắt ta đi đánh giặc, triều đình có phải không có người đâu, còn nhiều nhân tài muốn hiến công, trở về kinh thành chưa được hai tháng, đã muốn ta xuất ngoại đánh giặc, lần nào cũng vậy, người đã không muốn ta ở kinh thành, ta tự mình bỏ quan mà đi cho rồi.”

“Nếu trong triều có người đủ sức đảm đương, Trẫm đã không để người làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Lam cắn vào bả vai Hoàng Long Lạc, ai oán nói: “Ta biết người đều là lừa ta, người là Hoàng Thượng, đương nhiên muốn làm gì thì làm, lại còn nhiều lần phá hư hôn sự của ta, chẳng phải đều là việc tốt của người cả sao.”

Hoàng Long Lạc trầm mặc trong chốc lát, mới thản nhiên nói: “Những người đó đều không xứng với người.”

“Ta cả đời này đều không muốn thành thân.” Lam Tề thoải mái vùi mặt vào lòng Hoàng Long Lạc, “Lạc, ta chỉ muốn ở cạnh người thôi.”

Một câu nói này làm Hoàng Long Lạc ngọt đến tận tâm can, hần yêu thương hôn lên mặt Lam Tề, “Lam nhi, người vốn là người tài giỏi, triều đình thật cần trụ cột như người.”

“Những lời người nói với ta, đều vì thân phận Hoàng Thượng mà nói, người luôn hy vọng ta phụ tá triều đình, tận tâm làm tướng quân, bình định họa ngoại xâm, Lạc, vạn nhất có một ngày ta chết ngoài chiến địa, người trong lòng có nhớ ta không?”

Lam Tề lại nổi lên tính xấu, ánh mặt nghịch ngợm nhìn Hoàng Long Lạc, nói ra điềm xấu như vậy, chẳng biết là cố tình hay thuận miệng nói lung tung.

Hoàng Long Lạc bắt đầu có chút hờn giận, hần ghét nhất là cái miệng không biết tốt xấu của Lam Tề, mỗi khi hai người nói đến chuyện riêng tư, hần rất hay thường nói bậy bạ.

“Nói bậy bạ gì đó, có chút phiền binh làm sao giết được người.”

Lam Tề bật cười ai oán.

“Lạc, kỳ thật ta cảm thấy là người cố ý đưa ta ra chiến trường, người có phải thực hy vọng ta chết ngoài chiến địa, vĩnh viễn không trở lại kinh thành.”

Hoàng Long Lạc ngẩn ra, lập tức nổi giận, “Trẫm không mắng, người càng nói càng thái quá....”

Mới vừa định mắng, ngón tay nhỏ nhắn của Lam Tề đã chặn bên môi.

“Hừ, Hoàng Thượng, có dọ thám.”

Hoàng Long Lạc nghi hoặc nhướn mày, vừa muốn hỏi, đôi môi phẩn nộn ẩm ướt của Lam Tề đã tham lam nuốt trọn lấy môi hắn.

Hoàng Long Lạc ngay lập tức quên mất chuyện định hỏi, mùi hương trên thân thể mềm mại ấy tràn vào ngực hắn, khiến hắn say đắm.

Hắn ôm chặt lấy Lam Tề lật người lại, áp chặt hắn dưới hạ thân, kịch liệt xâm nhập vào trong khoang miệng, nghịch ngợm quần lấy lưỡi hắn.

“Hoàng Thượng, nếu ta là nữ, người sẽ phong ta làm hoàng hậu?”

Lam Tề thanh âm nũng nịu, ngọt ngào, khiến Hoàng Long Lạc như muốn ngừng thở, hắn không phải chưa từng nghĩ tới chuyện này, nếu Lam Tề là nữ nhân, hắn chắc chắn sẽ ngay lập tức tấn phong, cả đời này, làm sao có thể tìm ra được người thứ hai khiến hắn động tâm mê luyến.

Huống chi Lam Tề dù là hành sự hay quan điểm đều phi thường cao minh, là người thích hợp nhất bên cạnh hắn.

“Người hứa đi.”

Hắn nhìn Lam Tề khẽ cười, không muốn nói ra lời thật lòng, người này ăn nói đã không biết chừng mực, đến chết không sửa, hắn mà còn thừa nhận, càng khiến hắn được nước lấn tới.

Lam Tề bật cười, đâm vào ngực Hoàng Long Lạc.

“Hoàng Thượng, người yêu ta không?”

Hoàng Long Lạc ngẩn người, hắn chưa từng nghĩ tới chữ yêu, thiên hạ này người muốn hắn yêu thương nhiều vô số kể, hắn sao có thể nhất nhất đáp lại.

Không đợi hắn trả lời, Lam Tề đã ngọt ngào hôn lên môi hắn.

“Đúng rồi, Lạc, ta yêu người, ta dường như quên nói cho người biết.”

Nụ cười của hắn thật nhẹ, lại chứa đựng biết bao yêu thương ấm áp, khuôn mặt bỗng chốc bừng sáng rực rỡ như nắng xuân, khiến người ta ngơ ngẩn.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu ấy, Hoàng Long Lạc thân thể dấy lên một luồng nhiệt lưu, xoay một tiếng áo quần Lam Tề đã thành hai mảnh, vừa thô bạo, vừa khẩn cấp, làm cho Lam Tề vừa cười vừa nói.

“Thấy ghét, Lạc, áo quần này rất đắt tiền a...”

“Ta cho người làm một bộ y hệt đưa người.” Chỉ là một bộ y phục nhỏ, hắn có gì ngại gì.

“Là đệ nhất tư tằm bên kia đại mạc (sa mạc lớn) đưa tới.”

Chưa nói dứt lời, hạ khố cũng nhanh chóng bị cởi.

Hoàng Long Lạc dục vọng khó nhịn, ngón cái đã nhanh chóng tham nhập vào trong cơ thể ấm áp của Lam Tề.

“Trong cung có trăm kiện đệ nhất tư lụa mới vừa tiến cống, người muốn lấy bao nhiêu thì lấy.”

Hơi thở Lam Tề đã bắt đầu trở nên gấp gáp nặng nề, cảm nhận được ngón tay của Hoàng Long Lạc trong cơ thể, gò má ửng hồng xinh đẹp hơn cả mây tía, ngay cả huyết khẩu ẩn mặt cũng nhanh chóng co rút lại.

“Lạc, ta yêu ngươi, người ta yêu nhất đời này chính là ngươi.”

Hoàng Long Lạc nâng lên hạ thân, nơi dục tính ấy đã trướng đau như phải phun trào lập tức, chỉ đơn giản nghe được vài lời tình ý chân thật của Lam Tề, hẳn đã kích động như thể mấy tháng liền chưa được phát tiết.

“Lam nhi, Trẫm nhìn không được, sẽ hơi đau một chút.”

Hắn nhanh chóng tách hai chân thật rộng, hết sức nôn nóng, thẳng lưng, toàn bộ lập tức tiến thẳng vào trong cơ thể Lam Tề.

“Đau.....”

Lam Tề thấp giọng rên rỉ

Hoàng Long Lạc hơi cúi người, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng trắng mịn của Lam Tề, cuồng nhiệt hôn lên môi hắn, phần eo đã không chịu được, điên cuồng đã mạnh vào tiểu huyết.

Lam Tề đánh vào vai hắn, bất mãn trách mắng: “Đau.....đau muốn chết, ngươi lúc nào cũng đã man như vậy.”

“Ngoan, Lam nhi, ôm vai Trẫm.”

Lam Tề tâm bất cam, tình bất nguyện cắn chặt môi.

Mà Hoàng Long Lạc đối với Lam Tề là đã đặc biệt ôn nhu, phi tử của hắn chẳng ai được như Lam Tề, dám tùy tiện đánh vào người hắn.

“Không ôm, không ôm, ngươi chỉ lo cho ngươi sướng khoái, ta đau muốn chết, ngươi đi ra, đi ra.....”

Hắn hỗn loạn gào thét, khiến Hoàng Long Lạc vừa tức vừa buồn cười.

“Ngươi còn khóc lóc om sòm như vậy, Trẫm không làm nữa.”

Lam Tề dùng sức néo mạnh vào đầu nhũ Hoàng Long Lạc, khiến hắn đau tới nhúu mày.

Lam Tề khẽ cười, bàn tay nhỏ bé chậm rãi đi xuống phía dưới, “Ngươi dám không làm, lần sau ta néo chỗ đó của ngươi.”

Thấy bộ dáng mỉm cười uy hiếp của hắn, so với súng phi nào cũng càng đáng yêu mê người, khiến Hoàng Long Lạc tâm như hoa lửa nở rộ (bạn ấy tả như bắn pháo hoa ấy =”=)

Một cỗ nhiệt khí tràn vào dục vọng địa phương, hẳn rốt cuộc cũng bắt chập Lam Tề nũng nịu kêu đau, mạnh mẽ luật động.

Lam Tề thở nhẹ một tiếng, toàn thân run rẩy.

Hoàng Long Lạc phong bế môi hắn, cảm giác được nơi kết hợp hai người đã thực ướt át, cùng Lam Tề hoan lạc vô số lần, hẳn biết rõ từng điểm mẫn cảm của Lam Tề, động tác đã muốn nhanh hơn, hài lòng nghe Lam Tề phát ra âm thanh rên rỉ hỗn hển.

“Lam nhi, trong này cảm giác rõ không? Là chỗ này à?”

Lam Tề tay chân đều tê dại, nói cũng không nên lời.

Hoàng Long Lạc càng thêm ra sức tiến sâu, Lam Tề không ngừng tiết ra mật dịch, hạ thân đều ướt đầm.

“Thực thoải mái, Lam nhi.....”

Lam Tề ôm bờ vai hắn, càng cố mở rộng địa phương kết hợp, cuồng nhiệt hành động thay câu trả lời, khiến Hoàng Long Lạc chiêm đoạt của hắn tất cả cảm địa.

“A a a, hắc hắc hắc, cáp cáp cáp.....”

Đức Long đứng bên cạnh liên tiếp lau trán, Lam Tề càng cười càng kỳ quái, hẳn đã cười như vậy cả một lúc rồi.

Dù cho Hoàng Thượng sáng nay từ giường hẳn rời đi, nhưng hẳn một mình nằm trên giường cười lâu như vậy, thật khiến người sợ hãi.

Hay là Lam tướng quân khi quân phạm thượng, nên bị trúng tà, hay được Hoàng Thượng đồng ý cho sống thêm một tháng? Một đồng ý tưởng loạn thất bát tao, chiếm lĩnh đầu óc Đức Long.

“Đức Long a, chuyện Hoàng Thượng tối hôm qua đến chỗ ta, có phải đã truyền khắp hậu cung?”

Hắn dùng ngữ điệu đặc chí nói chuyện.

Hoàng Thượng tối hôm qua gạt bỏ tú nữ, còn từ trên giường ghen tới té xuống, nộ khí đằng đằng chạy tới chỗ này, sớm thành kỳ sự truyền khắp hậu cung.

Ai mà không muốn biết nhất cử nhất động của Hoàng Thượng, hậu cung phi tử rất nhiều người đã giăng mật thám.

Đức Long gạt đầu, “Đúng vậy, Lam tướng quân.”

Thoạt nhìn Lam Tề không chỉ tâm tình khoái trá, sắc mặt cũng đặc biệt tốt à.

“Àn, vậy là tốt rồi, xem ra hôm nay là ngày lành diều võ dương oai.”

“Di? Diều võ dương oai?”

Đức Long nghe không hiểu, gãi gãi đầu, sững sờ nhìn Lam Tề từ trên giường bước xuống, hẳn hôm nay phục sức suýt chút khiến trông mắt Đức Long phải rớt ra.

Phục sức hôm nay của Lam Tề nam không ra nam, nữ không ra nữ, y phục lộ rõ hoa diêm, khiến con người người ta thật muốn lòi ra.

Đức Long nhớ rõ mấy ngày trước, y phục của Lam tướng quân còn rất phẩm vị, như thế nào mới một đêm mà đã thay đổi hoàn toàn.

“Chúng ta từ từ đi tới hậu cung là vừa.”

“Chờ, chờ một chút, Lam tướng quân, ngài nói là...nói là.....”

Đức Long lấp bắp một hồi rồi tắc luôn, như bị nguyên cái trứng chim làm nghẹn họng.

Oa a, đây là cái gì? Thật sự là cực điểm đáng sợ, Đức Long quả thực không thể tin được thứ mình đang nhìn, Lam tướng quân ăn mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ cũng bỏ đi, quần áo hẳn vừa bước đi đã nhẹ nhàng bay lên, đùi toàn bộ đều bị nhìn thấy hết a.

“Bộ này đẹp không?” Lam Tề nói xong, liền quay một vòng.

Đức Long đầu đều phát đau.

“Tướng quân, ngài thật sự dám mặc như vậy ra ngoài sao?”

“Có gì không dám? Ta trước mặt Hoàng Thượng mặc còn ít hơn đó.”

Hắn vui vẻ mỉm cười, khiến Đức Long mặt cũng đỏ lên.

Lam tướng quân mặc thứ quần áo kì quái này, nhưng bộ dạng khi cười ấy, thực khiến lòng người sáng khoái, như ánh sáng quét sạch mây đen.

Đức Long lại có cảm giác dù áo quần quái dị nhưng hẳn cũng không quái dị, vì nhìn này giờ, không biết là quen mắt, hay vốn do Lam tướng quân xinh đẹp, hẳn cảm thấy áo quần này mặc trên người Lam tướng quân cũng không tồi đâu.

Thảm, có phải hẳn trúng tà rồi không, sao lại cảm thấy như thế được chứ?

Lam Tề nhanh chóng cất bước ra ngoài, Đức Long căn bản là không ngăn kịp.

Hắn bước đi rất nhanh, mới một chút đã dừng lại ngay trước hậu cung.

7. Chương 7

Thừa dịp phi tử tụ họp ở đình lý nói chuyện phiếm, hắn bước tới ngọt ngào cười nói: “Tất cả mọi người sớm a.”

Thanh âm lập tức yên lặng, từng phi tử đều giống nhau há to miệng như nhìn thấy quái vật, nam nhân này ăn mặc bất nam bất nữ, nhưng vẻ mặt vui sướng tiêu sái tự nhiên chào hỏi các nàng, ai mà không thân tình kinh nghi.

“Ai, các người đó tiểu muội muội. Ta là Lam Tề, sau này chúng ta đều là tỷ muội, Hoàng Thượng hôm qua ở chỗ ta qua đêm, tuy rằng hắn đặc biệt mê luyện ta, nhưng ta cũng sẽ bảo hắn không lãnh đạm với các nàng.”

Lời hắn nói đã thực rõ ràng, Đức Long đứng phía sau nghe được mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, hắn vội vàng giắt tay áo Lam Tề, không hiểu tại sao hắn lại phải chế nhạo địch nhân, phải hiểu rằng phần lớn phi tử nơi đây đều có thể lực ở triều đình.

“Lam tướng quân, ngài nói bậy gì đó, các nương nương nơi đây đều là ứng cử viên Hoàng Hậu tương lai, vài người đã vì Hoàng Thượng mà sinh hạ Hoàng tử, ngài đừng nói lung tung a.”

Lam Tề hất nhẹ tóc, phong tình chớp mắt.

“Sợ cái gì, ta có nói lung tung đâu, các nàng không được sủng ái, đêm khuya vò võ, ta chỉ không thể sinh đứa nhỏ, luận phương diện khác, ta đều hơn hẳn các nàng, Hoàng Thượng tối qua đã nói, nếu ta là nữ, hẳn liền lập ta làm hậu, người đã từng nghe Hoàng Thượng nói thế với ai chưa?”

Hắn vừa nói ra, lập tức tiếng ồn nổi lên, ngay cả Đức Long đại thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng nhiều năm, cũng nhin không được kinh hãi.

Hoàng Thượng chưa bao giờ nói tới vị trí Hoàng Hậu, dù cho triều thần có đề cử phi tử nào vào vị trí đó cũng khiến Hoàng Thượng nổi giận, cho tới bây giờ Hoàng Thượng chưa từng nói qua sẽ vì ai mà lập hậu.

Các phi tử cũng chưa có người nào dám trước mặt Hoàng Thượng mà nói tới chuyện này, các nàng đều sợ chọc giận Hoàng Thượng, lại càng có hại.

“Người nói bậy, người bộ dạng bất nam bất nữ, Hoàng Thượng chỉ hứng thú nhất thời, không thể có khả năng.....”

Phi tử kia nói còn chưa xong, Lam Tề hai tay chống hông hung hãn mắng: “Nãi chưa nhìn rõ đã nói xằng, ta hỏi mấy người, người nào có bản lĩnh khiến Hoàng Thượng té từ giường tú nữ té xuống, vội vàng tìm mấy nãi mà ân sủng.” (nãi là từ chung chỉ đàn bà)

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Không mê hoặc nổi nam nhân, thì đừng đứng đây mà lớn tiếng, nói cho các người, từ nay về sau, các người ngoan ngoãn nghe lời ta, bằng không khi ta trên giường, bên tai Hoàng Thượng nói nhỏ vài câu, đến lúc đó chịu tội, đừng trách ta không báo trước.”

Hắn vẻ mặt ngang ngược, rõ ràng ý vào uy thế Hoàng Thượng mà giở trò cáo mượn oai hùm, vài phi tử lâu năm, sớm xem không vừa mắt, đứng lên mắng hắn.

“Người là ai, bất quá là cái nam sủng mà thôi, đường đường đại tướng quân không làm, lại giở trò thấp hèn mê mị Hoàng Thượng, ta chờ xem sau này sử sách nhìn người hạng không biết xấu hổ, mê hoặc quân vương, chắc chắn hạ bút phán bại hoại.”

Nói lời này, là Du quý phi vốn ham đọc sách nhất hậu cung.

“Nói ra nhiều văn chương như vậy, ta nghe không hiểu, Hoàng Thượng thích ta, nãi có bản lĩnh đi xin Hoàng Thượng lập nãi làm hậu, thứ chuột nhất, chỉ dám sau lưng Hoàng Thượng nói nhỏ, có gì đặc biệt hơn người, bất quá đọc chút văn chương, liền tự cho là lợi hại, ta phi.” (Ân, là “ta khinh”, muh tứ thích chữ phi)

Lam Tề mắng tới Du quý phi hai má đều đỏ bừng.

Vài phi tử thân với Du quý phi, chỉ vào Lam Tề cao giọng nói: “Tiện nhân như ngươi, chỉ giỏi gây sóng gió, *** loạn hậu cung, ngươi quả thực đáng xấu hổ, trước kia còn vì Hoàng Thượng mà lập vài công lao, sao bây giờ lại vô sỉ như vậy.”

“Ta vô sỉ chỗ nào, Hoàng Thượng thích ta, huống chi ta chỉ là sinh không đúng ngày, ta mà là nữ, Hoàng Thượng đã sớm lập ta làm hậu, các ngươi còn phải xem sắc mặt ta mà ăn cơm, tự cho là nữ nhân thì giỏi lắm sao.”

Càng nói càng khiến không khí trở nên căng thẳng, Đức Long đứng nhìn cũng không được, hấn kéo lấy tay áo Lam Tề, cười nói: “Lam tướng quân, ta giúp ngài tìm được mấy bao dục hương, ngài trở về sử dụng thử đi, cam đoan ngài thích.”

Nhắc tới dục hương, tựa hồ làm tâm tính Lam Tề tốt hơn rất nhiều, hấn vuốt vuốt lọn tóc, hừ mũi khinh thường.

“Hừ, nói cùng đám nữ nhân này thật mệt, ta phải trở về bảo dưỡng, để Hoàng Thượng đêm nay vuốt ve làn da trắng nõn của ta, Hoàng Thượng thích gỡ trò trên da thịt ta nhất.”

Nghe hấn nói, có vài phi tử nổi giận mắng chửi: “Vô sỉ.”

Trong số các phi tử của Hoàng Long Lạc, đã có vài người hạ sinh hoàng tử.

Trong đó có một vị tuổi đã hơi lớn, thú khi còn là Hoàng thái tử, cũng đã được Hoàng Thượng ân sủng một khoảng thời gian, Nhan quý phi lên tiếng trấn an mọi người.

“Quên đi, quên đi, mọi người đừng tức giận vì chút chuyện nhỏ này.”

“Nhan tỷ tỷ, nói vậy không phải, nãi nghe hấn nói kia, cái thứ quái gở bắt nam bắt nữ, hầu hạ Hoàng Thượng không lâu như nãi, cả đứa bé cũng không thể sinh, lại dám kiêu ngạo diễu võ dương oai nơi hậu cung, khẩu khí này sao bắt chúng ta nhịn được.”

Nhan quý phi là phi tần đầu tiên vì Hoàng Long Lạc sinh hạ Hoàng tử, tính cách dịu dàng, lại là người hiền lành, đối với các phi tử khác đều hết lòng giúp đỡ, ngay từ khi còn được Hoàng Thượng chuyên sủng, nàng cũng thập phần khiêm tốn, trung hậu.

Cũng bởi vì nàng trung hậu, những phi tử không có thế lực trong triều đều hy vọng nàng được phong vị Hoàng Hậu, chấp chính hậu cung, để tránh vị trí đó bị người tàn ác dành lấy, e rằng hậu cung sẽ huyết vũ tinh phong.

“Mọi người đừng quá nổi giận, Hoàng Thượng làm gì cũng có dụng ý riêng, ta tin tưởng Hoàng Thượng không phải kẻ ngốc, sẽ không trầm mê sai lầm như thế đâu.”

Nàng nói chuyện hợp lý lại khéo léo, hai ba câu đã trấn an được cả hậu cung.

Nàng mặc dù không dùng ác ngôn đối với Lam Tề, nhưng ngụ ý cũng đã nói rất rõ ràng Lam Tề là cái sai lầm trong đời Hoàng Long Lạc.

Đức Long trong lòng cũng thầm khen Nhan quý phi thật khéo ứng đối.

Lam Tề trừng mắt, hất tay vào Nhan quý phi, “Nãi nói vậy là có ý tứ gì, nãi ham cái ngôi Hoàng hậu, hiện tại muốn trừ đi tình địch sao?”

Lam Tề là nam nhân, sức tay so với nữ nhân đã mạnh hơn, lại là người luyện võ, hấn xô như vậy, Nhan quý phi lập tức ngã xuống, lăn vài vòng, trán đụng phải chậu hoa, vừa bầm tím vừa chảy máu, bộ dạng chật vật.

“Ai yêu, Nhan tỷ tỷ, nãi nhất định rất đau, gọi ngự y.....mau gọi ngự y đến đây.....”

Miệng vết thương nhất định rất đau, Nhan quý phi nước mắt đầm đìa, các phi tần khác thì luống cuống tay chân, không kịp làm gì Lam Tề, vội vàng chạy đi mời thái y.

Đức Long hiện tại cũng rất tức giận, dậm chân nói: “Lam tướng quân, đây là ngài không đúng, hảo hảo nói chuyện làm gì phải động thủ, dù sao đi nữa, Nhan quý phi cũng là ái phi Hoàng Thượng, do Hoàng Thượng tự mình sắc phong, ngài bắt quá....bắt quá phải.....”

Nói đến đó, tựa hồ muốn phát ra lời không hay, Đức Long đành hít một hơi nén lại, không nói thêm gì, để tránh đắc tội.

Nhưng hắn cũng không để ý tới Lam Tề nữa, vội cùng các phi tần khác nâng lên Nhan quý phi, vốn đã hôn mê bất tỉnh.

Còn Lam Tề, hắn không muốn để ý, càng không muốn hầu hạ.

Hoàng Thượng đối Lam tướng quân đặc biệt, hắn hầu hạ bên cạnh vài năm nay hiểu rõ, Nhưng Lam tướng quân có thân phận gì, chẳng lẽ bản thân hắn còn không rõ?

Hắn là nam nhân, Hoàng Thượng là vua của một nước, lấy đầu ra đạo lý mà kề cận cùng nhau, nếu như ngày đó đến thật, chẳng phải khiến Hoàng Thượng bị thế gian chê cười.

Nói Hoàng Thượng có sở thích đoạn tụ (chuyện đoạn tụ thì ai cũng biết gùi hén), nói hắn yêu nam nhân, thể thống hoàng thất còn để đầu được nữa? Làm sao còn thần tử nào còn vì Hoàng Thượng mà tận lực được nữa?

Lam tướng quân nếu đối Hoàng Thượng có chút thiết tình, đã sớm nên biến mất, để Hoàng Thượng mắt không thấy tâm không phiền, hắn cố tình mất tích hai năm, lại để cho Hoàng Thượng tìm ra hắn.

Hắn tin bằng bản lĩnh của Lam tướng quân, nếu thật tâm muốn trốn, làm gì có chuyện không trốn được, rõ ràng là cố tình để Hoàng Thượng tìm ra.

Nhưng hắn biết hay là không, chỉ có hắn cao bay xa chạy, để Hoàng Thượng vĩnh viễn tìm không ra, Hoàng Thượng mới có thể đối hắn tuyệt vọng, cũng chỉ vậy mới bảo trụ được uy nghiêm Hoàng gia.

“Người đến tột cùng là làm gì? Ai cho người đến hậu cung, ai cho người nói những lời đó? Trẫm chưa từng nói qua lập người làm hậu, chưa từng nói!”

Hoàng Long Lạc từ miệng Đức Long đã biết được sự tình sáng nay ở hậu cung, hắn đối với Lam Tề nhàn nhã ngồi trong tẩm cung nổi trận lôi đình.

Đây là lần đầu Đức Long dám kháng mệnh, từ chối tiếp tục hầu hạ Lam Tề, có thể biết được Lam Tề nơi hậu cung đã gây ra nhiều chuyện phản cảm.

Hắn vừa từ cung Nhan quý phi đến đây, biết được Nhan quý phi tuy đầu thương, nhưng không nặng, điều dưỡng nửa tháng sẽ khỏi.

Nhưng vấn đề không phải là Nhan quý phi bị thương nặng nhẹ, mà là Lam Tề đã quá phận, rất vô lý, mấy chữ vô pháp vô thiên cũng không đủ hình dung.

Nếu Lam Tề sau lưng hắn triệt bát đảo đảo (ra oai, diệt từ trong trứng), hắn có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng lại dám làm loạn lên như vậy ở hậu cung, nếu là phi tử khác, đã sớm bị hắn ban chết, đỡ lưu lại tai họa.

“Người biết không, Trẫm định lập hoàng tử của Nhan quý phi làm Thái tử, nàng biết cách dạy con, tâm địa lại nhân hậu, hậu cung không có nàng, sao được yên bình như vậy giờ.”

Lam Tề vẫn im lặng không nói.

Mà hắn càng trầm mặc Hoàng Long Lạc càng nổi giận, đập bàn hét lớn: “Trẫm nói với người, người lại giả câm giả điếc, Lam Tề, là Trẫm quá sủng nịnh người, đem người sủng lên tới trời rồi sao?”

Lam Tề nhẹ nhàng thở dài, “Ta không có đầy năng mạnh như vậy.”

Hoàng Long Lạc không nén được giận cầm lấy chén trà trên bàn hướng Lam Tề ném tới, lớn tiếng trách cứ: “Người còn giáo biện, ý người là Nhan quý phi bày mưu tự té, để được mọi người đồng tình sao?”

”Nếu ta nói đúng, người cũng không tin.”

Lam Tề nghiêng đầu, tránh chén trà Hoàng Long Lạc ném tới.

Thấy hấn không chịu tình ngộ, Hoàng Long Lạc tức tới nổi trận lôi đình.

Một kẻ gây họa như vậy, không thể giữ bên người, phải lập tức đuổi đi, không trừng trị tội trốn quan, coi như trả ơn Lam Tề cứu hấn một mạng.

“Người rời cung ngay cho Trẫm, mặc kệ người muốn đi đâu, chỉ cần không xuất hiện trước mặt Trẫm, hiểu không? Trẫm không muốn nhìn thấy người.”

“Ta không muốn.”

Đôi môi đỏ tươi của Lam Tề phun ra ba chữ này, càng khiến Hoàng Long Lạc thêm giận dữ; bởi hấn đối với Lam Tề quá tốt, mới dưỡng thành cái họa lớn như vậy.

“Cổn, cổn! Lam Tề, người cổn ngay cho Trẫm.” (cổn = cút, ứ mà từ cút nó nông dân quá ^^”)

Mặt Lam Tề như đông cứng lại, không có chút ý cười như dĩ vãng, khàn khàn cất giọng hỏi: “Lạc, vài năm tình cảm của chúng ta, tất cả đều bỏ sao? Lòng người rất cuộc là có ta không?”

Hoàng Long Lạc cười lạnh nói: “Trẫm trong lòng đương nhiên có người, người là đệ nhất dũng tướng của ta, nếu không có người, Trẫm há có thể tuổi trẻ khuếch trương bờ cõi, thống trị này thái bình thịnh thế.”

Lam Tề nhú mày, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt đau đớn, “Chỉ có vậy?”

Hoàng Long Lạc đối hấn rống giận, không thể kiềm chế nói ra nội tâm phức tạp.

“Người còn muốn thế nào? Người là cái nam nhân a, muốn Trẫm lập người làm phi, phong Hậu, để khấp thiên hạ chê cười Trẫm sao? Nói Trẫm tuyển nữ nhân khắp cả thiên hạ, lại mù mắt đi yêu nam nhân?”

Hấn rất cục đã nói ra lời thật lòng.

Lam Tề xiết chặt tay, cúi đầu, mái tóc đen rũ che gương mặt, không cho sự yếu ớt của bản thân biểu lộ ra ngoài.

Nhưng giọng điệu hấn run rẩy, không thể che dấu được sự thống khổ mà hấn đã cố chịu đựng trong nhiều năm qua.

Hấn cúi đầu nói: “Ta hơn mười tuổi là gặp người, cũng là lần đầu tâm ta khác thường, lúc nào cũng mong trời mau tối, để ta trèo tường vào cung. Cùng người nói chuyện chơi đùa.”

Thanh âm trầm thấp từ từ lớn dần, “Người nghĩ rằng ta thích làm quan, đánh giặc sao? Đó là bởi vì ta muốn ở cạnh người, cho nên ta mới đi thi võ, mới anh dũng giết địch.”

Hoàng Long Lạc cương lĩnh nghiêm mặt, không lên tiếng.

Chuyện này đối với hai người họ, đều không phải chuyện có thể dùng lời mà nói.

Nếu Lam Tề không gặp hấn, với cá tính vậy, căn bản không có khả năng tự nguyện làm cái chuyện trối buộc như làm quan.

Với tính cách tình nghịch của Lam Tề trước kia, danh hàm đại tướng quân, hấn đâu thềm để vào mắt.

“Người mỗi lần điểm triệu tân tú nữ, mỗi lần sắc phong tân quý phi, ta lại không thể dẫn lòng mà uất ức, trong lòng hai ta đều biết rõ, người là đặc biệt của ta, nhưng ta lại là một thân nam nhi, khiến chúng ta vĩnh viễn phải lén lút, là bởi vì ta không phải là nữ tử, ta là nam nhân.....”

Lam Tề phần hận giờ lên nắm tay, dùng sức đấm mạnh vào ngực, hấn hận bản thân nhu nhược, không dám nói những lời này sớm hơn, này cố hận, làm cho hấn nửa đêm khóc thầm, càng khiến hấn đêm khuya lạnh lẽo tịch mịch.

“Ta đôi khi hận chính mình còn biết đau thương, còn có cảm giác tan nát cõi lòng, ta hận chính mình không sinh là nữ tử, để ta được người quang minh chính đại yêu thương ngắm nhìn, Đế vương bất quá là cái thân phận, nhưng cái thân phận này, khiến ta mãi mãi không được người yêu, vĩnh viễn chìm trong u mê vô cùng vô tận, bởi ta thật sự là nam nhân.”

Lam Tề trước giờ khó mà rơi lệ, nhưng hần giờ phút này từng giọt nước mắt, từng câu từng chữ, đều từ tâm can mà ra, khiến tim hần rỉ máu, khiến hần đau đớn khôn cùng.

Hần thanh âm khàn khàn run rẩy, lúc to lúc nhỏ, không thể khống chế được tình cảm, muốn bộc phát tất cả.

“Người thường nói ta vô pháp vô thiên, không biết lớn nhỏ, nhưng nếu ta không ngày ngày điên điên khùng khùng, ta đã sớm điên thật, điên thật rồi.....”

Hần vừa lẩm bẫm vừa chống tay vào cột giường, vài giọt nước mắt chất chứa bao nhiêu chua xót đau đớn rơi xuống giường, chỉ là lệ châu lại như nặng ngàn cân.

“Ta thường tự hỏi ta đang làm cái gì? Tội gì phải chấp mê bất hồi, trên đời này có những việc dù muốn cũng không được, nhưng dù ta có ra sức nói với bản thân như thế bao nhiêu lần, vừa nhìn thấy người, ta lại không thể khống chế, Lạc, người làm sao hiểu được tình ta?”

“Sao người lại không chết đi? Lam Tề, chỉ cần người chết, mọi chuyện đều kết thúc.”

Hầu kết Hoàng Long Lạc chuyển động lên xuống, giọng khàn đặc không chút gì giống giọng hần, âm trầm như vậy, chua ngoa như vậy.....

Như là phần đen tối nhất trong nội tâm hần phát ra, độc ác nguyên rửa Lam Tề, khiến ai nghe cũng rùng mình.

Lam Tề chua xót thê lương mỉm cười, không chút kinh ngạc khi nghe Hoàng Long Lạc nguyên rửa, thậm chí bảo hần chết đi.

“Ta mỗi lần từ chiến trường trở về, người đều kinh ngạc sao ta lại còn sống, những lần người phái ta đi chinh chiến, căn bản đều không có phần thắng, người luôn mong ta chết ngoài chiến địa, vĩnh viễn không trở lại bên người, phải không?”

Hoàng Long Lạc há miệng muốn phát ra âm thanh, lại chỉ có thể phát ra được vài tiếng trầm đục, nhưng khuôn mặt hần vắn vẹo, thoáng hiện ra thần sắc kinh hoàng.

Lam Tề rử rử từ từ nói ra nghi vấn bấy lâu trong lòng, này vốn không là nghi vấn, bởi vì trong lòng hần, sớm đã nhận ra đây là sự thật, chỉ là Hoàng Long Lạc luôn cố phủ nhận.

“Ngay từ đầu ta không muốn nghĩ như vậy, nhưng nhiều lần như thế, người khác cho rằng ta gây dựng sự nghiệp, nhưng trong thâm tâm ta luôn cảm giác được, kỳ thật người vốn không mong ta trở lại kinh thành.”

Về kinh hoàng thoáng hiện trên mặt hần nhanh chóng biến mất, trả về sự uy nghiêm Đế vương, hần nhắm chặt hai mắt, cho đến khi hần lại mở ra, nhân thân cùng lời nói hàm chứa lãnh khốc.

“Đúng, Trẫm hy vọng người chết, vĩnh viễn không quay về kinh.”

“Vì cái gì?” Lam Tề truy vấn.

Hoàng Long Lạc nhếch môi cười gượng, nụ cười này đã rất đau đớn, cũng không đau bằng tim hần, chua xót khiến người ta khó chịu đựng.

Nhưng lời hần nói ra lạnh như băng, không chút hối hận mong muốn Lam Tề chết đi, bởi vì chỉ có Lam Tề chết đi, hần mới có thể hồi phục bình thường, mới không vì một người nam nhân mà mê luyến.

“Chỉ có người chết đi, si mê Trẫm đối với người mới có thể chấm dứt, người chết không thể ảnh hưởng tới Trẫm nữa.”

“Ha ha ha.....”

Lam Tề cười như thể nghe được chuyện đáng cười nhất thế gian, hần vừa cười vừa rơi lệ, chân cũng đứng không vững, lão đảo thiếu chút là té xuống đất.

Hần đã nghe được lời thật lòng mà hần muốn nghe nhất đời này, những lời mà chính hần cũng đã nhận ra từ thái độ Hoàng Long Lạc nhưng lại cố lừa dối bản thân.

Tiếng cười ngân nga phát ra từ sâu trong tâm hần dần dần nghẹn lại, hần yếu ớt mỉm cười, lúm đồng tiền xinh đẹp ấy giờ như thê lương tuyệt vọng, lại như đau đớn mà bằng lòng.

“Ta hôm nay rốt cục cũng biết được trong lòng người có ta.”

Trong tiếng cười đứt đoạn, gương mặt Lam Tề bi thương tới tái xanh. Hần ngơ ngác nhìn tấm chăn trắng như tuyết.

Ai ai cũng đều được hạnh phúc khi yêu, vì sao hần lại đi yêu Đế vương nhân trung chi long, để rồi bị người mình yêu ba lần bốn lượt đem mình vào cửa tử, bày ra bao nhiêu tử trận.

“Chúng ta hai cái hảo xuẩn.....hảo xuẩn, vì cái gì mà tự đẩy bản thân đến tình cảnh hôm nay, rõ ràng cả hai đều tuyệt đỉnh thông minh, vậy mà giờ đây bị thảm vì tình, khoái hoạt không bằng phạm phu tục tử đầu đường xó chợ.”

Hít sâu một hơi, Hoàng Long Lạc mới nói ra sự thật: “Bởi vì Trẫm là Đế vương, không thể vì tình mà hành sự, ái nhân, nhất cử nhất động của Trẫm đều vì quốc gia Long mạch, Trẫm không thể yêu Trẫm ái nhân, chỉ có thể yêu người phải yêu.”

Lam Tề hiểu được sự bất đắc dĩ của Hoàng Long Lạc.

Hần vươn tay ôm lấy cổ Hoàng Long Lạc, trái tim hai người kề nhau nóng như hỏa, cả hơi thở phát ra cũng như trong lò lửa.

Nhưng Hoàng Long Lạc lập tức đẩy hần ra xa.

“Lam Tề, những lời này nguyên là Trẫm cả đời cũng không nên nói, như vậy chúng ta còn có thể cùng nhau, nếu đã nói ra, chúng ta không thể cùng một chỗ, người đi, đi thật xa đi.”

Thân là nam nhân, lại không thể ôm người mình yêu.

Lam Tề đau thương nói: “Ta có thể đi được đâu? Đi về đâu, ta đều nhớ đến người.”

Hoàng Long Lạc không thể lại tàn nhẫn mà đối mặt Lam Tề, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó cây cỏ che kín cả không gian.

“Đi đâu cũng được, đi nhanh đi.”

Thấy hần tâm ý đã quyết, Lam Tề cũng hiểu hần là người kiên định, nếu đã nói ra, không thể đổi ý.

Hần xoay người, xiêu vẹo rời đi, không quay đầu lại nhìn Hoàng Long Lạc dù chỉ một lần.

Hoàng Long Lạc đồng thời xoay người, đối với ngoài điện kêu to: “Đức Long, bãi giá.”

Đức Long cúi người, nhẹ nhàng đi trước dẫn đường, hơn nữa cẩn thận không ngẩng đầu, để tránh nhìn thấy Hoàng Thượng đau đớn tâm can.

8. Chương 8

“Hoàng Thượng.....”

Nhan quý phi khẽ chớp mắt cúi đầu, Hoàng Long Lạc nhẹ nhàng vỗ về hai tay nàng.

“Đầu nãi còn đau không?” Hần quan tâm an ủi.

“Không đau, Hoàng Thượng, Lam tướng quân không có ác ý, cũng không phải cố tình đẩy ta, chỉ là chuyện ngoài ý muốn, thỉnh Hoàng Thượng đừng trách tội Lam tướng quân.”

Hoàng Long Lạc nhíu mày, khuôn mặt tuần tú nhăn lại, mỗi lần nhắc tới Lam Tề là lòng hấn lại khó chịu.

Hắn không trả lời, đỡ lấy chén thuốc bỏ từ tay Đức Long, uy Nhan quý phi uống hết chén thuốc.

“Hoàng Thượng, ngài còn nghi ngờ Lam tướng quân sao?” Nhan quý phi hỏi.

Đức Long ở một bên cúi đầu không nói.

Hoàng Long Lạc im lặng một lúc, mới phát ra thanh âm khàn khàn: “Có trách hay không cũng vậy thôi, hấn đã rời cung, Trẫm đã lệnh từ nay về sau hấn không được xuất hiện trước mặt Trẫm nữa.”

“Hoàng Thượng nhân đức, lường được Lam tướng quân làm ta tổn thương, nên tâm bất an, lệnh cho hấn hồi phủ nghỉ ngơi.”

“Nhan phi, nãi luôn vì người khác như vậy, đều do Trẫm hồ đồ, triệu hấn tiến cung, lại còn hại nãi bị thương, theo lý Trẫm phải bù đắp cho nãi mới đúng.”

Nhan quý phi thần tình sợ hãi, “Hoàng Thượng, ngài nói vậy thật khiến thần thiếp tổn thọ.”

Hoàng Long Lạc nhẹ vuốt tóc Nhan quý phi, “Nhan phi, mấy ngày nay Trẫm đã suy nghĩ cách bồi thường cho nãi, ta còn chưa lập Hoàng thái tử, nãi hiền đức như vậy, chắc chắn sẽ dạy dỗ nhỏ thành người thiện lương, Dục nhi lại thông minh lanh lợi, không bằng chọn một ngày lành, phong hấn thái tử!”

Nhan quý phi dùng tay che miệng, có vẻ hoảng sợ, “Hoàng Thượng thánh ân hạo đấng, Dục nhi mới vài tuổi đầu, không bằng chờ hấn lớn một chút, hãy quyết định chuyện này.”

Hoàng Long Lạc mỉm cười nói: “Trẫm tâm ý đã định, lập tức cùng triều thần thương lượng, nãi chỉ cần an tâm điều dưỡng.”

Mới bước ra khỏi tẩm cung Nhan quý phi, Hoàng Long Lạc bỗng nhiên dừng lại cước bộ.

Đức Long ở phía trước cũng không dám bước tiếp, đành dừng lại hỏi: “Hoàng Thượng, chuyện gì vậy?”

Ánh mắt Hoàng Long Lạc tàn nhẫn sắc lạnh nhìn chằm chằm vào bãi cỏ trước mặt, loại ánh mắt này khiến Đức Long sợ tới rét run.

“Dem những bản ghi chép của Nhan quý phi trước khi tiến cung lại đây, lập tức đưa tới Ngự thư phòng, bí mật tiến hành, để lộ hành tung, Đức Long, người cẩn thận cái đầu người đấy.”

Đức Long ngạc nhiên trợn mắt, không hiểu Hoàng Thượng cần thứ ấy làm chi.

“Hoàng Thượng.....”

“Nhanh đi.” Hấn quát.

Đức Long sờ sờ đầu, chỉ có thể suy đoán vừa rồi Nhan quý phi lỡ lời đắc tội Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng trong lòng không vui, cho nên mới điều tra chuyện trước kia để trừng phạt Nhan quý phi.

Nhưng hấn hầu hạ bên cạnh, nghe những lời Nhan quý phi nói, chỉ cảm thấy Nhan quý phi hiền lương đoan chính, thích hợp làm Hoàng hậu, không hiểu có chỗ nào sai trái.

Nếu có Lam tướng quân ở đây, chắc chắn hấn sẽ hiểu được.

Đức Long nhận ra được suy nghĩ của mình, không khỏi kinh hoàng.

Hấn tự mắng mình một tiếng, tự trách bản thân ngu ngốc, văn võ trong triều biết bao nhiêu người, hơn nữa hậu cung ba nghìn giai nhân, chẳng lẽ không có ai thay Hoàng Thượng giải ưu phiền được? Làm gì mà phải thâm nghĩ tới Lam tướng quân

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hấn lại nhịn không được tiếp tục nhớ tới Lam tướng quân, hấn sau khi hồi kinh, Hoàng Thượng trước giờ gương mặt lúc nào cũng uy nghiêm đáng sợ, đều trở nên nhẹ nhõm hơn.

Nếu triều chính có vấn đề, Hoàng Thượng buồn bực nghiêm mặt không nói tiếng nào, trong cung ai cũng sợ tới căm như hến, chỉ có mỗi Lam tướng quân lại dám cùng người vui vẻ trò chuyện, sau đó hần lại đến Ngự thư phòng thương thảo với Hoàng Thượng, chỉ một lúc là giải quyết xong mọi chuyện.

Công lao phụ tá của Lam tướng quân không thể không nói tới, Hoàng Thượng đặc biệt thiên sủng hần, không phải chỉ vì tình cảm cá nhân, mà chính là ngay cả làm việc, Lam tướng quân là nhân tài hiếm gặp.

Cũng chỉ có hần, Hoàng Thượng dù chỉ động một cọng lông mi, hần cũng biết được tại sao.

Hần ta đối với Hoàng Thượng vừa phù hợp tâm ý, có năng lực, lại thông minh sắc sảo. Quả thực là người bầu bạn tốt nhất cả đời.

Đức Long lại tự thóa mạ bản thân, như thế nào hôm nay toàn nghĩ tốt cho Lam tướng quân, ngày đó thấy hần làm Nhan quý phi bị thương, chính mình còn muốn lên tiếng mắng chửi, sao bây giờ lại liên tục nghĩ tốt cho hần.

Nhưng mà.....

Đức Long nhìn nội viện hậu cung trống vắng, hần đã hầu hạ Lam tướng quân một thời gian, đã quen với tác phong sảo sảo nháo nháo của hần (tranh cãi ồn ào), bây giờ im lặng như vậy, không nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Lam Tề, cảm thấy cung điện này thật sự tịch mịch.

Có lẽ trong lòng Hoàng Thượng cũng đang cảm thấy tịch mịch!

Đức Long không khỏi liếc mắt nhìn Hoàng Thượng uy phong lẫm lẫm, Hoàng Thượng vốn dĩ muốn gì được đó, giờ lại có chuyện muốn mà không thể làm, chắc chắn thống khổ đến phát điên.

“Người còn ở đó làm gì, nhanh lên.”

Hoàng Long Lạc không kiên nhẫn thúc giục, Đức Long lập tức gật đầu đi lấy ký lục, nhưng lòng không nhin được nghĩ tiếp, Hoàng Thượng thời gian này tuy biểu hiện so với dĩ vãng không có gì khác thường, nhưng hần vẫn cảm thấy....Hoàng Thượng có chút gì đó.....đáng thương.

Mà ngày đó hần đứng cạnh cửa nhìn Lam tướng quân rời đi, hai mắt cũng sưng đỏ, không nghĩ cũng biết đã khóc thảm thương thế nào, khiến cho Lam tướng quân lúc nào cũng cười phải khóc, Hoàng Thượng nhất định rất cũng rất thương tâm.

Hần ta trong lòng suy nghĩ, lại hốt nhiên cảm thấy buồn rầu.

Tuy Lam tướng quân lúc nào cũng ồn ào khi thì đòi dục hưởng, lúc lại than da hần mỏng không chịu nổi nhiệt, không chịu nổi lạnh, cả ngày cứ ngồi trước gương mà trang điểm, sắm soi áo quần, nói son này không đẹp, son kia tầm thường, so với các bà các chị còn là phiền phức hơn, nhưng thiếu đi hần, thâm cung nội viện này như nơi không người ở.

Trước kia khi Lam Tề chưa tới chẳng biết nơi này ra sao, nhưng sau khi hần tới, nơi này luôn náo nhiệt vui vẻ. Giờ đây bỗng nhiên đặc biệt tĩnh lặng.

Nói cho dễ nghe là uy nghiêm trang trọng, nói khó nghe chút là tử khí trầm trầm, người sống thì còn ngại buồn tịch, nhưng mà, đến cả người chết cũng phải bỏ đi nơi khác.

Hoàng Thượng lật xem ký lục, Đức Long đứng cạnh hầu hạ.

Dù hần nhìn thế nào, cũng chẳng thấy ký lục này có vấn đề gì, nhưng Hoàng Thượng đã chăm chú nhìn bản ký lục này cả nửa canh giờ.

Ký lục ghi lại Nhan quý phi vốn là một nữ tử khổ mệnh, nàng quê quán Giang Nam, song thân mất khi còn nhỏ, được thúc phụ bị mù nuôi nấng, mười bốn tuổi tham gia tuyển tú nữ, ký lục còn ghi rõ ràng nàng giỏi nữ công, dựa vào nữ công mà nuôi cả nhà một gia một trẻ.

“Hoàng Thượng, Nhan phi nương nương thật là khổ mệnh, trách không được khi nàng nói chuyện, làm việc đều thay người khác suy nghĩ, vừa không tranh giành sủng ái, lại càng không ức hiếp các phi tần thất sủng, có thể nói là lương thuận nữ tử.”

Xem ký lục này, Đức Long cũng không nhin được, mềm lòng nói tốt cho Nhan quý phi.

Hoàng Long Lạc tiếp tục lật bảng ký lục, sau khi thúc phụ qua đời, nàng liền tiến cung. Nàng là cô thân nữ tử nhu nhược,, bên nhà mẹ đẻ cũng không còn thân nhân, chẳng còn ai thân thích trên đời này, bởi vậy đối với người khác càng biết quan tâm chăm sóc, rất phù hợp với tính cách của Nhan quý phi.

Bảng ký lục này thoạt nhìn không chút vấn đề, hần đã phái người đi thăm dò thân thế Nhan quý phi, thám tử hồi báo cũng y như ký lục.

Nhưng khi đọc ký lục hần lại có cảm giác y như khi nói chuyện với Nhan quý phi, chẳng hiểu tại sao, có cảm giác rất là kì quái, không cách chi trừ bỏ được.

Nghĩ kĩ thì khi này Nhan quý phi chẳng nói gì khác thường, nhưng hần vẫn cảm giác quái dị, lại chẳng nghĩ ra được là tại sao.

Nếu hỏi Lam Tề, Lam Tề chắc chắn sẽ nói ra được chỗ sai, người này tuy ý nghĩ kì quái, nhưng rất sắc bén đúng vào trọng điểm.

“Tuyên gọi Lam....”

Lời nói chỉ mới thốt ra, Hoàng Long Lạc đột ngột nghẹn lời, Đức Long cúi đầu, vờ như không nghe.

Hoàng Long Lạc phiền lòng ném ký lục qua một bên, thanh âm hần vẫn như cũ, nhưng không dấu kích động, “Các thám tử theo dõi đại thần, có tin gì đặc biệt không?”

Đức Long nhẹ giọng nói: “Đều không có gì dị thường.”

“Còn.....”

Hần tựa hồ muốn hỏi điều gì, lại không thể thốt ra miệng.

Do dự trong chốc lát, Đức Long cũng biết Hoàng Thượng muốn hỏi cái gì, hần thức thời tự nói: “Có thám tử hồi báo Lam tướng quân đã rời khỏi tướng quân phủ, hần tới nhà giám sát đại nhân từ biệt, liền rời kinh.”

Hoàng Long Lạc im lặng một lúc lâu, chỉ có ánh đèn chiếu vào khuôn mặt trầm tĩnh của hần.

“Trẫm mệt mỏi, Đức Long ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi!”

Đức Long yên lặng thu dọn đồ vật trên bàn.

Cả gian phòng nhất thời tĩnh lặng, Hoàng Long Lạc xoay người đi vào trong giường ngủ ở Ngự thư phòng, nhưng không ngủ, hai mắt mở to.

“Thảo thánh chỉ truyền xuống, Trẫm phong Nhan quý phi đại hoàng tử Hoàng Dục Anh vi Thái tử, ngay sau sinh thần năm nay của Trẫm, sẽ làm lễ chúc mừng!”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Đức Long khẽ khép cửa thư phòng lại, tiếng bước chân vang lên giữa màn đêm yên tĩnh dội vào các bức tường, nơi hoàng cung này quá im lặng, cũng quá thâm lương lạnh lẽo.

Nhan quý phi vui mừng, ngay cả Đại hoàng tử dù chưa hiểu chuyện, nhưng cũng bị không khí tưng bừng này làm cho vui lây, chạy nhảy lung tung.

Trong triều ai cũng hướng Nhan quý phi dâng lên tặng phẩm, như thể là chính nàng được lập hậu.

Thế lực nơi hậu cung này, sau khi Đại hoàng tử được phong vi Thái tử cũng đã chuyển biến rất lớn, trước giờ luôn mong chờ kỳ vọng vào các đại thần, nhưng giờ Nhan quý phi gần như nắm chắc ngôi Hoàng hậu, hiện tại không nịnh bợ nàng, còn chờ đến khi nào, cái phi tử khác cũng nhanh chóng dâng lên lễ vật.

Hoàng Thượng trước giờ luôn kiên trì không lập Hoàng hậu cùng Thái tử, bây giờ lại tự muốn phong vi Thái tử, chuyện tiếp theo chắc chắn phải là lập hậu.

Cái lễ vật này đều đưa tới dưới danh nghĩa kính tặng Thái tử, Nhan quý phi không thể từ chối ý tốt, đành phải nhận lấy, trong điện chất đầy lễ vật, thật khiến các phi tử khác phải ghen tị.

“Chờ qua sinh thần của Trẫm, sẽ tuyên cáo thánh chỉ, thông báo bách tính, chuyện sách lập Thái tử.”

Hoàng Long Lạc tọa trên Long ỷ, vài triệu thần ủng hộ Nhan quý phi liếc mắt nhìn nhau, thứ nhất là vì nịnh bợ Nhan quý phi, thứ hai cũng là đi trước một bước, để Nhan quý phi xem bọn họ như tâm phúc, nên thừa dịp lúc vui mừng này, hướng Hoàng Long Lạc đề nghị lập hậu.

“Hoàng Thượng, nước không thể một ngày không có Vua, hậu cung cũng không thể một ngày vô chủ, Nhan quý phi thực đức hiền lương, lại là mẹ đẻ Thái tử, theo tình theo lý, nên chấp chính hậu cung.”

Hoàng Long Lạc không vì nhắc tới chuyện này mà nổi giận như lúc trước, ngược lại còn thần nhiên nói: “Người nói có lý, Trẫm cũng bỏ bê Hậu vị lâu lắm rồi, đích xác nên có người chưởng quản hậu cung.”

Hoàng Thượng nói ra lời này là đã có ý tứ với Nhan quý phi, toàn bộ triều thần đều vui cười hớn hở, ngay cả Nhan quý phi cũng ngược ngùng tươi cười.

“Ai ai ai, ngày vui như vậy, không thể không có ta, có phải không a, Hoàng Thượng.”

Một thân tơ lụa màu lam, trong tay phe phẩy lam phiến (quạt xanh), Lam Tề đột ngột xuất hiện, Phó tướng đã sớm ganh ghét hấn lập tức đứng lên nói.

“Tội nhân lớn mật, Hoàng Thượng cùng triều thần đang đãi yến mừng sinh thần, ngươi là tội nhân trốn quan sao lại dám xuất hiện, người đâu, bắt hấn.”

Lam Tề tươi tắn mỉm cười, “Phó Tướng, ngươi tự nhiên lại nổi giận làm chi, hôm qua ta còn thấy con của ngươi.....phù.....”

Hấn che miệng cười, ý tứ trong lời nói khiến Phó tướng sợ đến xanh cả mặt mày.

“Con ngươi đến đệ nhất kỹ viện trong kinh, dùng cả ngàn lượng vàng, chỉ để xem mặt một tiểu quan tên Hồng Âm, thật sự là si tình vạn phần, khiến ta thật cảm động.”

“Này.....này, ngươi đừng ngậm máu phun người, mau thu hồi lời nói bậy bạ.” Phó tướng cố bảo vệ danh dự, hấn đã sớm phát giác con trai hấn dạo này quái dị, thường xuyên đi tới kỹ viện, hấn vốn chẳng quan tâm làm chi, không ngờ lại là cái nam kỹ.

Lam Tề vui vẻ che miệng lại, “Xin lỗi, tính ta khi vui thì thường hay nói bậy, nói bậy bạ lại hay thành sự thật, ai cũng đều biết ta thân thiết với phụ tử Phó tướng, chỉ là vui đùa thôi, các vị đồng nghiệp đừng để trong lòng.”

Phó tướng vốn muốn bắt tội Lam Tề, nhưng giờ Lam Tề lại nắm được nhược điểm của hấn, không làm được gì, đành phải phẫn nộ ngồi xuống.

“A Tề, ngươi sao lại tới nơi này?”

Giám sát ngự sử cất giọng chất vấn.

Lam Tề lại cười nói: “Sinh thần hằng năm của Hoàng Thượng, nếu ta có ở kinh chắc chắn sẽ tham dự, lúc nào cũng được ăn uống ngon lành, hưởng hồ Hoàng Thượng chưa phé ta chức Đại tướng quân, ta tới đây, có gì sai đâu.”

Chúng thần nhìn Hoàng Long Lạc, cảm thấy sợ hãi đối với chuyện Hoàng Long Lạc không trừng phạt Lam Tề.

Mà trong mắt Hoàng Long Lạc chỉ có Lam Tề.

Hấn đã từng nói sẽ không gặp lại Lam Tề, nhưng hôm nay nhìn thấy, ánh mắt hấn như dán lấy Lam Tề, không thể ly khai.

Lam Tề như đang tỏa sáng, oai hùng, tao nhã, hơn nữa, đầu môi khóe mắt, từng cái tư thế, lời nói tiếng cười, đều khiến hấn vô lực kiểm chế run rẩy.

Nếu không phải hấn dùng lực nắm chặt khăn trải bàn, chỉ sợ đã sớm quên đi thân phận, lập tức tiến tới ôm chặt Lam Tề vào lòng.

Hai năm mất đi Lam Tề, hắn đã thống khổ phát điên, bây giờ phải vĩnh viễn mất hắn, làm sao chịu đựng được.

Đế vương quân lâm thiên hạ, mà ngay cả người âu yếm trong lòng cũng không thể giữ lấy, lại còn khiến hắn bị thương tổn, Đế vị kia tột cùng còn ý nghĩa gì?

Mỗi đêm ký ức kia đều trở lại, suy nghĩ như cũng cuồng loạn theo, hắn luôn cố gắng bản thân tiếp tục hy vọng, nhưng trong giây phút này, tất cả tưởng niệm kia, đã hoàn toàn chiếm lĩnh đầu óc hắn.

Chúng ta hai cái hảo xuẩn.....hảo xuẩn, vì cái gì mà tự đẩy bản thân đến tình cảnh hôm nay, rõ ràng cả hai đều tuyệt đỉnh thông minh, vậy mà giờ đây bị thảm vì tình, khoái hoạt không bằng phạm phu tục tử đầu đường xó chợ.

Những câu nói này, mỗi đêm khuya không người, đều gặm nhấm tâm can hắn, nếu hắn can đảm thừa nhận với bản thân, hắn thật sự rất yêu Lam Tề, giây phút kia quay lại nhìn hắn, hai người bọn họ nhất định không như bây giờ, mãi mãi kề cận bên nhau.

“Hoàng Thượng, uống chút rượu đi.”

Nhan quý phi thấy hắn sắc mặt không tốt, ôn hòa mời rượu, Hoàng Long Lạc cầm chén uống cạn, ánh mắt một chút cũng không ly khai Lam Tề

Lam Tề thần thái tự nhiên ngồi bên các triều thần khác, cầm chén giơ cao, có ý hướng Hoàng Long Lạc kính rượu, chúc mừng hắn sinh nhật vui vẻ, mọi chuyện như ý.

Nụ cười hắn bình thản đáng yêu, như mọi năm khi hai người lén lút gặp nhau mừng sinh nhật.

“Người không nên xuất hiện nơi này, Lam Tề, người bỏ quan chạy trốn, vốn phải nghiêm khắc trừng phạt, nghĩ người nhiều lần lập công, cũng có ý từ quan, Trẫm ân chuẩn người.”

Hoàng Long Lạc ngực nhói như dao đâm, cố gắng kiềm chế tình cảm mãnh liệt, bắt buộc bản thân phải nói ra những lời tàn nhẫn này, lại cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đối với các triều thần mà nói, Hoàng Thượng ân xá Lam Tề, xem như đối Lam Tề đã quá ưu ái.

Lam Tề ngửa đầu uống cạn chén rượu, bình tĩnh buông chén, đứng lên.

“Nếu Hoàng Thượng đã ân chuẩn ta từ quan, ta đây liền ly khai, tạ ơn Hoàng Thượng.”

Hoàng Long Lạc nhìn Lam Tề cất bước rời đi, vĩnh viễn không gặp lại được, kiềm không được xiết chặt chén rượu.

Đức Long tùy thị bên cạnh hắn, không thể không cảm nhận được nội tâm Hoàng Thượng đang kích động cùng bị ai.

“Hoàng Thượng, bảo trọng long thể.” Hắn nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Hoàng Thượng.

Hoàng Long Lạc bỗng nhiên đứng dậy, nhìn bóng dáng Lam Tề, những lời thật tâm muốn nói tuôn trào lên cổ họng, bùng cháy như ngọn lửa, dồn dập như sóng biển, không thể dừng lại.

“Trẫm.....cả đời này không bao giờ lập hậu.”

Lam Tề dừng cước bộ, quay đầu nhìn Hoàng Long Lạc.

Hoàng Long Lạc cũng bình tĩnh nhìn hắn, lần đầu, hắn có cảm giác thật sự thoải mái như vậy.

Ngôi vị Hoàng hậu phù phiếm khiến hậu cung nội chiến nhiều năm, khiến các triều thần phân chia thế lực, việc này tâm hắn hiểu rõ, hắn không phải không nghĩ tới chuyện lập Hậu, để chuyện này yên ổn, tránh mọi người phân tranh.

Hắn cũng hiểu sắc lập Nhan quý phi là phương pháp tốt nhất, biết vậy nhiều năm nay, nhưng hắn không cách nào ban hạ được thánh chỉ này.

Nguyên nhân tại sao, dù cho hấn muốn làm một minh quân, muốn từ bỏ tình yêu của Lam Tề, nhưng thật sâu trong tâm hấn, vẫn chỉ chấp nhận mỗi Lam Tề, vị trí Hoàng hậu này, trừ bỏ Lam Tề, ai cũng không thể ngồi.

Đúng, ngoài Lam Tề ra, ai cũng đều không thể.

Nhưng Lam Tề lại là nam nhân, khiến hấn không thể đổi mặt triều đình mà vì hấn lập hậu.

Càng không thể không nhìn đến tông pháp tổ tông, làm ra hành vi phóng túng như vậy, hấn như nhìn thấy được sử sách mấy đời sau, chắc chắn sẽ lảng nhục phê bình Lam Tề, sẽ dùng rất nhiều ô ngôn uế ngữ, nói hấn vô sỉ nam sủng, nói hấn mê hoặc quân vương, làm việc vô lí, quả thực là vạn *** chi ác! Hấn không thể chịu được chuyện như vậy.

Lam Tề xinh đẹp, Lam Tề hoàn hảo, cho dù hành vi hấn diên diên khùng khùng, đều đáng yêu bướng bỉnh, từng chút một chất đầy tim hấn, hấn tuyệt không để người khác nói xấu hấn.

Lam Tề khéo miệng hơi cong, khéo mắt mỉm cười, ở giờ khắc này, hấn biết Hoàng Long Lạc không thể nói ra tiếng yêu, hấn cười rất đẹp, vì cái ghế Hoàng hậu bỏ trống đó, chính là Hoàng Long Lạc vì hấn mà giữ lại.

Có lẽ mãi mãi, hấn vĩnh viễn không thể ngồi trên vị trí này, nhưng trong lòng Hoàng Long Lạc, hấn chính là kết tóc thê tử, hấn là Hoàng hậu.

Này cũng chứng minh Hoàng Long Lạc thật sự yêu hấn, trong lòng bọn họ, dù là thân xác hay linh hồn, đã cùng nhau kết hợp. Mãi mãi không chia ly.

Triều thần vì tuyên bố của Hoàng Thượng một trận xôn xao, rõ ràng khi nãy Hoàng Thượng ôn hòa tính chuyện lập hậu, vậy mà bây giờ, Hoàng Thượng lại nói hấn cả đời này không bao giờ....lập hậu, hơn nữa khẩu khí nói ra kiên quyết, không có đường lui.

Nhan quý phi vừa rời gương mặt sung sướng, bây giờ sắc mặt trắng bệch, ai nhìn cũng hiểu yến hội đêm này nàng thật sự bị đả kích rất lớn.

9. Chương 9

Bóng đêm đặc quánh, sương đêm giăng kín không gian, Nhan quý phi muốn tham kiến Hoàng Long Lạc, Đúc Long vội vàng vào trong bẩm báo.

“Hoàng Thượng, Nhan quý phi tới thăm, nói là có việc gấp.....”

Hoàng Long Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng rọi, xem ra đêm đã khuya, đêm nay đặc biệt yên tĩnh, ngay cả tiếng bước chân của các tiểu thái giám cũng không nghe thấy.

Khi trước có vài tiểu thái giám mới vào cung, phải ra ngoài lúc nửa đêm, ai cũng sợ hãi vừa đi vừa niệm kinh tụng phật, hấn nghe còn cảm giác thú vị, sao đêm nay một chút tiếng động cũng không có, thật sự là quá khuya rồi.

“Tuyên gọi.”

Đúc Long nghe vậy lui xuống.

Nhan quý phi giữ lấy tà váy đi đến trước mặt Hoàng Long Lạc, cúi người hành lễ, “Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ, Nhan phi, có việc gì gấp, nửa đêm này còn phải đến đây tìm Trẫm?”

“Thần thiếp biết Hoàng Thượng ngày đêm phiền não quốc sự, e rằng hại cho sức khỏe, đi ngang qua đây, thấy Ngự thư phòng đèn còn sáng, nên muốn ghé khuyên Hoàng Thượng nên sớm nghỉ ngơi.”

“Làm phiền nãi lo lắng, Nhan phi, nãi cũng sớm đi nghỉ ngơi!”

“Nô tì ngủ không được, Hoàng Thượng.”

Nhan phi trước giờ nói chuyện luôn khúm núm, khi nào cũng nhát gan ngượng ngùng, nhưng khi nói những lời này thập phần mạnh mẽ, nghe thật không giống nàng.

Hoàng Long Lạc gấp tấu chương lại ngẩng đầu lên, nhìn Nhan quý phi ngồi bên cạnh, ôn hoà hỏi: “Sao vậy? Nhan phi, nãi tối nay có chút gì khác lạ.”

Nhan phi mỉm cười, “Nô tì trước giờ vẫn vậy, chỉ là Hoàng Thượng chưa thấy qua.”

Nàng ngay cả nụ cười cũng có chút xa lạ, Hoàng Long Lạc ngồi thẳng dậy, đêm yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng nghe rõ, thật sự tĩnh lặng đến quái dị, khiến hắn vừa lo lắng vừa cảnh giác.

“Đức Long, Đức Long, dâng trà cho Nhan phi.....”

Gọi hai lần, cũng không nghe Đức Long trả lời, ánh mắt Hoàng Long Lạc lạnh băng, tay hắn từ từ lần xuống dưới gầm bàn, sờ soạng trong vách, tìm kiếm đoản kiếm hộ thân.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ lại, Lam Tề từng nói hắn không dùng sức đẩy Nhan quý phi, đều do nàng tự biên tự diễn, Lam Tề dù hay đùa giỡn nhưng những chuyện quan trọng thì chưa từng nói dối hắn, chỉ là khi ấy hắn quyết không tin tưởng.

“Hoàng Thượng, nô tì thấy đêm đã khuya, đã cho Đức Long đi nghỉ ngơi, nô tì cũng không khát.”

Biết rõ khác thường, nhưng sắc mặt Hoàng Long Lạc cũng không thay đổi, gật đầu nói “Cũng tốt, Đức Long tuổi đã cao, chắc đã quá mệt, ta gọi hắn hai lần cũng không nghe thấy.”

“Vâng, Hoàng Thượng, chúng ta cùng tâm sự đi, nô tì dù đã phụng dưỡng Hoàng Thượng nhiều năm, nhưng chưa từng được tâm sự cùng Hoàng Thượng.”

“Nhan phi, nãi ôn nhu động lòng người, có nãi bên cạnh luôn khiến ta thoải mái, làm gì có chuyện buồn phiền, có gì mà tâm sự chứ.”

Nhan quý phi cất tiếng cười trong trẻo, “Hoàng Thượng, ngài đối với thị thiếp, thị phi đều chưa từng lời ngon tiếng ngọt vậy, nô tì thật sự là thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sợ), vậy mà nô tì nghĩ ngài chỉ nói như vậy với Lam tướng quân!”

“Chuyện này liên quan gì đến Lam Tề, Trẫm đã ân chuẩn hắn từ quan, cá tính hắn như cái đĩa nhỏ, hay làm loạn lung tung, triều đình không có hắn, càng bớt đau đầu.”

Nhan quý phi che miệng cười, “Hoàng Thượng, nô tì chưa từng nghĩ đời này lại yêu mến một nam nhân, Hoàng Thượng khô ngô tuần tú lại anh minh thần võ, nếu có thể trở thành Hoàng hậu của ngài, nhất định rất vui mừng, mấy năm sống trong cung, nô tì ái mộ Hoàng Thượng chỉ có tăng không có giảm.”

“Nhan phi, Trẫm biết nãi có cách quản lý hậu cung, may mà có nãi hỗ trợ Trẫm, không có nãi Trẫm phải phí biết bao công sức mới an định được như bây giờ.”

Hoàng Long Lạc vẫn ôn hòa mỉm cười, mà Nhan quý phi cũng tương tự tươi tắn đáp trả, căn bản là không nghĩ ra hai người đang trong thế giằng co căng thẳng.

“Hoàng Thượng, nô tì thật sự rất muốn làm Hoàng hậu của ngài, chuyện này đã khiến nô tì mất ngủ nhiều đêm.....”

“Nhan phi, nãi nên ngủ sớm đi, chuyện này cho dù có muốn, cũng phải bàn tính kĩ càng lại.”

Nhan quý phi bật cười, rút một thanh đoản kiếm từ trong tay áo ra, “Hoàng Thượng, đoản kiếm trong ngự thư phòng, ta đã sớm trao đổi, hiện bên trong chỉ là một thanh gỗ.”

Hoàng Long Lạc trong tay không có vũ khí, mặt vẫn không đổi sắc cười nói: “Nhan phi, Trẫm không biết nãi nghịch ngợm như vậy. Cô nương gia động đao động kiếm rất nguy hiểm, giao cho Trẫm.”

Nhan quý phi nhẹ khép mắt, khi mở ra đã trở nên vô cùng sắc bén, “Hoàng Thượng, những năm gần đây, ta suy nghĩ rất nhiều có nên giết người không, Man vương vẫn thúc giục ta, nhưng lòng ta không nỡ, vừa

may lão Man vương chết đi, tân Man vương căn bản là không biết lão Man vương an bài ta bên cạnh người, sinh tử của người, do ý ta quyết định.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, rút đoản kiếm ra, ánh trăng phản chiếu sáng lấp lánh.

“Nếu ta làm Hoàng hậu, con ta là Hoàng tử, thân phận của ta sẽ vô cùng tôn quý, nhưng người lại không lập hậu, uổng phí công sức ta nhiều năm giả nhân giả nghĩa, chăm sóc đám nữ nhân ngu ngốc, nhưng mà, con ta lại được phong Thái tử.”

Rốt cuộc đã biết vì sao trước kia nghe lời nói Nhan quý phi lại cảm thấy quái dị, lòng khoan dung của con người có hạn, nếu Lam Tề thật sự khiến nàng tổn thương, nàng sao lại thay hấn cầu tình? Chuyện này không hợp lẽ thường tình thành ra quái dị, người trong thiên hạ sao lại có người tốt đến mức này.

Nếu có, cũng không phải do trời sinh hoàn hảo, mà là một tên ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa.

“Nãi đã là thân mẫu Hoàng thái tử, khiến muôn người ganh tị.”

Nhan quý phi nhẹ nhàng mỉm cười, “Hoàng Thượng, người đừng nói đùa, người thân thể cường tráng, đến hai mươi năm sau còn chưa chết được, Dục nhi sau này còn phải so sánh với các Hoàng tử khác, hai mươi năm này, đủ cho người thay đến mười mấy Hoàng thái tử, làm sao ta có thể ký thác toàn bộ hy vọng vào Dục nhi.”

“Vậy nãi muốn thế nào?”

Nhan quý phi khẽ cười vuốt ve lưỡi dao, “Hoàng Thượng, hiện tại nếu người bị chém chết, Hoàng thái tử lập tức lên ngôi Hoàng đế, mà ta là mẹ đẻ Hoàng đế, vị trí thái hậu chắc chắn là do ta ngồi, dù người không lập ta làm hậu, sau khi người chết, toàn bộ thân tử sẽ đưa ta, hiền thực cung lương, lên ngôi thái hậu.”

“Độc vật khiến ta đau đầu là do nãi sao?” Hoàng Long Lạc bình tĩnh hỏi ra vấn đề hấn muốn biết nhất.

Nhan quý phi gật đầu mỉm cười, như thể cả hai đang ngồi phiếm chuyện.

“Vâng, Hoàng Thượng, ta tính khiến người đau đầu vài năm, dù thuốc hay châm cứu vẫn không hết được, ta mỗi ngày trước Phật niệm kinh, cầu người hồi phục, chờ cho danh tiếng ta hiền phi được lan truyền, thu hồi độc vật này, đến lúc đó người đột ngột hết bệnh, đương nhiên cảm động, còn không lập ta làm hậu sao? Đáng tiếc đột ngột xuất hiện Lam Tề, hấn từng đến đất Man, biết qua độc vật, nên mới bị hấn phá đám.”

Nhan quý phi thường ngày tinh khiết giờ thành đàng đàng sát khí “Quan hệ của người với hấn khiến ta vừa tức vừa giận, hấn dám động vào nam nhân của ta, dù cho có đem hấn nghiền thành tro vẫn không hết được giận, bất quá bây giờ ta giết ái nhân của hấn, sau đó giả họa cho hấn, khiến hấn bị triều đình truy sát, nhất định rất thú vị.”

“Sao nãi biết được sẽ thành công, khiến mọi người tin lời nãi?”

Nhan quý phi ha hả cười lớn, “Hoàng Thượng, sao người lại hỏi vấn đề ngu xuẩn này, sau khi giết người ta lại tự tạo vài vết thương rồi chạy ra ngoài cầu cứu, sau đó chỉ tội Lam Tề mưu phản, ai lại nghi ngờ ta được, làm sao ta một thân nữ tử lại có thể giết được vô số người nơi này, chỉ có thể là một cao thủ như Lam Tề, không phải sao?”

Hoàng Long Lạc cầm tấu chương trên bàn ném vào mặt Nhan quý phi.

Nhan quý phi nghiêm đầu tránh, tiếp tục cười nói: “Hoàng Thượng, người không trốn được đâu, ngoại trừ Lam Tề ra, không ai địch nổi ta.”

Đoản kiếm trong tay nàng phút chốc linh hoạt như ngân xà, đâm mạnh vào vai Hoàng Long Lạc.

Võ công Hoàng Long Lạc vốn không tốt, hoàn toàn không tránh được, hoảng sợ té ngược ra sau, lại theo thế lộn một vòng, muốn chạy ra ngoài cửa.

“Hoàng Thượng, người có trốn ra ngoài cũng vô dụng, toàn bộ thì vệ đều đã trúng mê hương của ta, ai có thể cứu người? Người ngoan ngoãn chịu chết đi, ta vốn muốn đâm người hai mươi đao, cho người chết dần chết mòn, nếu người mở miệng xin tha, niệm tình người cũng là cha của con ta, hơn nữa sau khi người chết

ta lại được vinh hoa phú quý, ta chỉ đâm người mười đao, cho người trước khi chết hẳn, vừa lúc nhìn thấy bọn thị vệ tỉnh dậy đến đây cứu giá, sự việc đáng tiếc như vậy, khiến ta cảm giác thật vui sướng.”

Giờ phút này, nàng đã hoàn toàn bộc lộ tính ác độc gian xảo.

Hoàng Long Lạc chụp cái ghế ném về hướng Nhan quý phi, hẳn vừa bước chân ra khỏi cửa, đột ngột khụy xuống, hai chân tê rần, cơn đau truyền tới khiến hẳn hiểu đã tiếp tục trúng đòn của Nhan quý phi, mà nàng bây giờ lại như mèo vờn chuột, muốn hẳn chạy trốn.

Hắn quay người bắt lấy tay cầm đao của Nhan quý phi, không ngờ tới nhìn nàng gầy yếu, tay lại vô cùng mạnh mẽ, mắt cũng vẫn đỏ.

Đoản kiếm sượt qua tay hẳn tạo thành một vết rạch, có kiếm chế cơn đau, hẳn lét ra phía ngoài Ngự thư phòng, không thấy một bóng thị vệ tuần tra, hẳn lớn tiếng gào to: “Người đâu, có thích khách....có thích khách.....”

Bốn phía vẫn như trước ảm đạm lãnh lẽo, không một âm thanh, ngay cả đến côn trùng chim chóc cũng im hơi lặng tiếng.

“Hoàng Thượng, mê hương ta dùng rất mạnh, chỉ cần đi ngang qua bọn họ, nhẹ nhàng vẫy khăn, lập tức phải mê đi, sau khi người chết, bọn họ sẽ tỉnh lại, ta canh thời gian cũng sắp đến rồi, chúng ta cũng nhanh chóng giải quyết thôi.”

Nàng nhanh như gió lao tới, khuôn mặt mỉm cười đẹp như cảnh xuân, nhưng đoản kiếm trong tay nàng không chút nương tình dùng toàn lực hướng tới ngực Hoàng Long Lạc.

Hoàng Long Lạc ngừng thở, cả đầu choáng váng, nghe một tiếng động lớn.

Hắn chỉ cảm thấy cơ thể vắng đi, nằm bất động một bên.

Còn Nhan quý phi đang thét lên thảm thiết, rớt xuống bãi cỏ bên kia, cho dù nàng không chết, nhưng bị đánh mạnh như vậy, cũng khiến cho xương sống nàng gãy thành mấy đoạn.

“Lam, Lam Tề.....” Hoàng Long Lạc cất giọng khàn khàn.

Lam Tề bình thần mỉm cười, nụ cười thật ngọt, như lần đầu hai người gặp nhau, Lam Tề ngồi trên lưng ngựa xông vào đoàn người, bướng bỉnh đòi gặp Hoàng thái tử.

Chỉ duy nhất một điểm bất đồng, trên ngực Lam Tề cắm một thanh đoản kiếm, đang cố sức bước lại gần hẳn, lại đột ngột khụy xuống, ngã xấp trên mặt đất.

“Không..... Không ——”

Hoàng Long Lạc không biết được bản thân đang gào thét cái gì, máu trong cơ thể như sôi trào, nhào về phía trước, bất kể chân trái đau đớn không thể nhấc lên, quỳ ké bên Lam Tề.

Lam Tề vươn tay ra, Hoàng Long Lạc nắm lấy thật chặt.

Hắn mỉm cười thật tươi: “Người xem ta lợi hại không, cứu người thật đúng lúc, người thiếu ta một mạng, hứa đi, mãi mãi không bao giờ bắt ta đi đánh giặc nữa.”

Khóe miệng Lam Tề chảy ra tơ máu, nhưng lúm đồng tiền trên má một chút cũng không phai đi, như khi hai người ngồi cạnh nhau tán gẫu, hoàn toàn không có chút đau thương.

“Cuối cùng thì ta cũng chết, Lạc, sau này người không phải hao tổn tâm trí tìm cách khiến ta chết, không phải đau đớn đưa ta đi khắp nơi chinh chiến nữa.”

Đầu Hoàng Long Lạc trống rỗng, đã có rất nhiều đêm, tìm hẳn giằng xé đau đớn, cuối cùng cũng phải ban hạ những đạo thánh chỉ, buộc Lam Tề đi đánh những trận không đường sống.

Hắn luôn nghĩ, một khi Lam Tề chết đi, sẽ không còn thứ gì trói buộc được hẳn, hẳn sẽ không tiếp tục mê luyến, mê luyến đến mức lập hậu cũng không thể.

Nhưng Lam Tề lúc nào cũng đảo ngược tình thế, chiến thắng trở về, một lần rồi lại một lần làm nên kì tích, ai cũng phải khen thưởng, xưng tụng hẳn vô địch đại tướng quân.

Hắn lại tiếp tục suy tính, Lam Tề quen thuộc lược chiến, vậy sai hắn đi hải chiến, đánh bọn hải tặc hung tàn dã man, hắn không thể có đường chiến thắng.

Nhưng nửa năm sau, Lam Tề lại mỉm cười khải hoàn, trở lại bên cạnh hắn.

Hắn đem đó triển miên hoan ái cùng Lam Tề, hôn khắp thân thể hắn, lên từng miệng vết thương, lên thân thể ấm áp đó, lên đôi môi xinh đẹp đó.

Tiếng cười của hắn, cách hắn mỉm cười, cách hắn gọi tên, cách hắn làm nũng, tác phong vô pháp vô thiên, nói chuyện điên điên khùng khùng, lời nói dí dỏm, khiến Hoàng Long Lạc tức giận, cũng khiến hắn mỉm cười, càng làm hắn phiền não, mong muốn cả đời này ôm thật chặt vào lòng, cả đời không bao giờ buông tay.

Ký ức này, chẳng lẽ sau khi Lam Tề chết đi có thể tan biến?

Hắn sẽ quên những chuyện Lam Tề khiến hắn giận, cũng sẽ quên đi vòng tay ấm áp của Lam Tề, quấn chặt bên thân hắn khi hoan ái sao?

Sau đó hắn sẽ quên đi sự tồn tại của người tên Lam Tề, tìm một ai đó lập hậu, yêu thương người đó hết lòng?

Làm sao có thể chứ, làm sao chuyện này xảy ra được, ai có thể thay thế được vị trí Lam Tề, khiến hắn yêu đến khắc cốt ghi tâm, khiến hắn điên cuồng, khiến hắn sung sướng? Không thể có người này!

Sao hắn lại ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng Lam Tề chết đi, mọi chuyện đều kết thúc, hắn sẽ không bị ràng buộc nữa.

“Không, không, Trẫm không muốn người chết, Lam Tề, Trẫm thà chết đi, cũng không muốn người chết.”

Lệ thủy từ hốc mắt hắn chảy xuống, rơi trên mặt Lam Tề, lúc đầu chỉ từng giọt từng giọt, sau đó như suối mà trào ra.

Đôi môi trắng bệch hơi run rẩy, khóe miệng chỉ quen cười cũng héo úa, như thể không còn chịu đựng nổi bao nhiêu thống khổ chất chứa trong lòng, từng giọt nước mắt trong suốt trào ra.

“Người nói những lời này thật không giống người, ta nghe thật sự rất đau đớn, đừng nói nữa, Lạc.”

“Không, Trẫm muốn nói, Lam Tề, Trẫm yêu người, cho dù thiên địa biến đổi, cho dù mất cả vương vị, Trẫm cũng muốn yêu người, ngay từ ngày nhìn thấy người, Trẫm đã yêu người, Lam Tề.”

Lam Tề hạnh phúc ôm chặt lấy Hoàng Long Lạc, Hoàng Long Lạc cũng ôm chặt lấy hắn, không gì tách rời được hai người.

Lam Tề chợt vỗ nhẹ vai hắn, nhỏ giọng nói: “Chờ một chút rồi ôm, để ta chỉnh lại vị trí đoản kiếm, tránh đâm trúng người.”

“Đâm đến ta?”

Hoàng Long Lạc không hiểu, nhìn theo tay Lam Tề, thấy đoản kiếm vốn đâm vào ngực hắn, không biết làm thế nào, lại chạy xuống tới bụng, Lam Tề đang điều chỉnh vị trí, đưa nó lên lại ngực.

Hoàng Long Lạc há mồm trợn mắt, nếu đoản kiếm từ ngực rạch xuống tới bụng, người đã sớm chết, còn chờ Lam Tề điều chỉnh sao.

“Chờ.....chờ một chút, đây là chuyện gì?”

“Ác, ta giấu trong ngực một quyển sách, tại ta nghĩ nữ nhân này gian trá, nhất định ra tay độc ác, nói không chừng còn muốn dụ ta ra diệt cỏ tận gốc, ta nóng lòng cứu người, cho nên để nàng đâm vào ngực, dù sao sách cũng rất dày, nàng mà đâm thủng được thì quá giỏi a.”

“Cho nên người.....người không bị thương?”

Hoàng Long Lạc chậm rãi cất tiếng hỏi, lửa giận cũng từ từ dâng trào.

“Không bị thương a, Lạc, ta thấy người bị thương còn nặng hơn ta.”

Hoàng Long Lạc nhìn xuống khoe miệng Lam Tề, “Vậy sao ngươi lại bị hộc máu?”

Lam Tề vô lại mỉm cười: “Khi nãy thấy ngươi bỏ chạy trốn chết, bộ dạng chật vật, thật sự rất buồn cười, cười dữ quá không cần thận cần trúng lưỡi.”

Hoàng Long Lạc tức giận đến toàn thân phát run, “Sao khi nãy ngươi lại nói sắp chết?”

“Bình thường xem diễn kịch, đều có một màn sinh ly tử biệt rất cảm động, ta xuất binh nhiều năm như vậy, đừng nói đến tử trận, ngay cả trọng thương cũng chưa từng, ta thật sự rất muốn diễn cảnh này, ngươi xem khi nãy ta diễn tốt không? Hình như ngươi thật sự rất kích động a.”

Lam Tề tự nhiên cười nói, như thể chỉ là chuyện bình thường.

Hoàng Long Lạc nắm chặt tay, nhịn không được mà tức đến phát run, cố gắng kiềm chế không đánh chết tên Lam Tề chết tiệt này.

“Ngươi cút cho ta, nghe rõ chưa? Cút càng xa càng tốt.....”

Hoàng Long Lạc rống to cơ hồ muốn thủng mái nhà.

Lam Tề vẫn vui vẻ cười nói: “Lạc, ngươi vừa rồi biểu lộ chân tình, cả đời ta chưa từng được nghe những lời êm tai như vậy, quá tuyệt vời, Lạc, ta thật rất yêu ngươi.”

Nhớ tới vừa rồi làm ra những hành vi ngu xuẩn, nói những lời ngu dốt ấy, thật khiến Hoàng Long Lạc hận tới mong cả đời này chưa từng gặp được Lam Tề, càng hận sao khi nãy không bị Nhan quý phi giết chết, khỏi phải tạo ra cảnh tượng nhục nhã khi nãy.

“Không, không, Trẫm không muốn ngươi chết, Lam Tề, Trẫm thà chết đi, cũng không muốn ngươi chết.”

Lam Tề bắt chước giọng điệu kích động khi nãy của Hoàng Long Lạc mà nhái lại.

“Không, Trẫm muốn nói, Lam Tề, Trẫm yêu ngươi, cho dù thiên địa biến đổi, cho cho dù mất cả vương vị, Trẫm cũng muốn yêu ngươi, ngay từ ngày nhìn thấy ngươi, Trẫm đã yêu ngươi, Lam Tề.”

Hoàng Long Lạc cả mặt đều đỏ bừng, hai tay nắm chặt lại.

Lam Tề tựa đầu vào vai Hoàng Long Lạc, mở miệng phê bình: “Lạc, ngươi sao nói ra được những lời đáng xấu hổ ấy, ta còn không mở miệng nói ra được mấy lời ghê tởm đó, cũng không nghĩ ngươi phiền muộn lâu như vậy, yêu ta thì cứ nói yêu ta là được rồi!”

Hoàng Long Lạc oán hận đẩy đầu hấn ra, tức đến chết bất đắc kỳ tử.

“Cút cho ta! Lam Tề, cút ngay!”

“Hừ, cũng không thèm nhớ đến ân cứu mạng của ta, tuyệt tình như vậy, cút thì cút, sau này mời ngươi tới chơi a. Ta ở kinh thành mở ra kĩ viện Thiên Hương lâu, toàn bộ tỷ muội dưới Sơn Tây của ta cũng đã tới, ta lại tiếp tục làm tú bà, Hoàng Thượng, khi nào cũng hoan nghênh ngươi, tiền thưởng thì nhiều cũng được, nhưng bạc trắng thì không được thiếu.”

Tờ giấy bị nhét vào tay Hoàng Long Lạc, viết rõ vị trí Thiên Hương lâu.

“Ngươi.....ngươi.....ngươi lại đi làm tú bà?”

Vừa rồi Hoàng Long Lạc bị chọc cho tức đến bất đắc kỳ tử, giờ lại một lần lại tức đến chết cũng phải sống lại.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, ngươi nghĩ ngày thường ta hào phóng như vậy, cũng chỉ dựa vào cái nghề này kiếm tiền thôi, ngươi ta tự nguyện dâng bạc trắng, kẻ ngu mới không lấy.” Hấn tươi tắn mỉm cười thật khả ái.

Hoàng Long Lạc thật muốn bóp chết tên Lam Tề này, không ngờ hấn lại tiếp tục bán rẻ tiếng cười, mua vui cho người mà kiếm sống.

“Trong mắt ngươi có còn Trẫm không, Lam Tề?”

Lam Tề mãnh liệt hôn lên môi hấn, đưa vào đó hương vị ngọt ngào quen thuộc.

“Đương nhiên là có người, Hoàng Thượng, người không biết tú bà Thiên Hương lâu trước giờ chỉ bán thân cho một người duy nhất sao?”

10. Chương 10

Đọc đường đi, ngay cả gió thổi tới cũng nồng đậm mùi phấn son, Đức Long nhin không được hắt hơi một cái, càng ở chỗ này lâu, hấn lại càng thấy chỗ này thật quái dị.

“Hoàng.....không, thiếu gia, nơi này hình như là.....”

Bốn chữ hoa nhai liểu hạng (khu làng chơi) này thật sự tắc ở trong miệng không thể thốt ra, Hoàng Thượng dù cho có muốn phong lưu, mỹ nữ nơi hậu cung nhiều vô số, cần gì phải tới nơi tần lâu sở quán (tạp nham) này.

Nhưng mà Hoàng Thượng mím chặt môi, mắt cũng nheo lại lạnh lùng, có vẻ như đang sinh khí.

Hoàng Thượng chỉ nói một câu phải vì phục xuất tuần để thẩm án, hấn không hiểu gì, chỉ lặng lẽ đi sau.

Ít lâu trước, mọi người mới phát hiện ra Nhan quý phi nguyên là sát thủ tiền nhiệm Man vương an bài bên cạnh Hoàng Thượng, nằng đợi cho đến khi thời cơ thật sự chín muồi mới ra tay hành động.

Hoàng Thượng tuy tự mình giết chết Nhan phi, nhưng trong cung phát sinh chuyện lớn như vậy, thật khiến nhân tâm hoảng loạn, toàn bộ người trong cung không ai bảo hộ được Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng một mình đối mặt với nguy hiểm, chỉ có mỗi Lam tướng quân.

Hoàng Thượng tuy bảo toàn tánh mạng, nhưng đã trúng vài kiếm, nếu Hoàng Thượng thật sự có chuyện, toàn bộ thị vệ e không ai thoát được liên đới, cả hấn cũng đừng hòng tránh được trừng phạt.

Hấn trúng mê hương, bị Lam tướng quân tạt nước cho tỉnh lại, thấy Hoàng Thượng toàn thân bị thương, máu me đầy người, sợ tới thiếu chút là tim ngừng đập.

Lam tướng quân khi đó thật sự rất bình tĩnh, ở cạnh chăm sóc cho Hoàng Thượng, nhẹ giọng phân phó hấn đi gọi Ngự y.

Hấn vội vàng chạy đi gọi Ngự y, đến khi về lại, Lam tướng quân đã đi mất, hấn lúc đó mới hiểu được, Lam tướng quân luôn âm thầm theo bên cạnh bảo hộ Hoàng Thượng.

Hoàng Long Lạc dừng lại ngay tiền viện một hoa lâu trắng lệt, cất bước đi vào.

Đức Long là thái giám, nhưng mắt hấn cũng không mù, kỹ viện này phong thái hoa mỹ, từng người bên trong đều đẹp như thiên tiên, nhưng trước ngực họ đều bằng phẳng, dường như kỹ viện này kinh doanh, không phải nữ nhân mà là cái nam nhân.

“Hoàng.....ách, thiếu gia, nơi này là.....là.....”

Một người chạy ra đón tiếp, đặt lên vai Đức Long bàn tay trắng nõn mịn màng, cất tiếng cười trong như châu như ngọc: “Ôi, đây không phải Đức Long sao? Mau, mau vào trong”

Đức Long không nhớ đã từng gặp qua nam tử trước mặt, nhưng nhìn hấn mỉm cười vừa xinh đẹp lại mỉ nhân, đột nhiên nhớ ra, khi Lam tướng quân ở trong cung giã giụa đòi nam nhân, người này đã dẫn theo một đám nam nhân tiến cung bồi hấn, tên là Hồng Âm.

Hồng Âm quyền rũ mỉm cười nhìn Hoàng Thượng, tay che miệng, chất giọng khàn khàn tràn đầy mỉ ý, “Hoàng công tử, người người muốn tìm ở gian phòng cuối cùng trên lầu, hấn đang chờ người đó.”

Hoàng long lạc hừ lạnh một tiếng, cất bước lên lầu.

Đức Long đang muốn đuổi theo, Hồng Âm lại ngăn hẳn lại, cười nói: “Đức Long, người ở đây uống trà, Hoàng Thượng phải nói chuyện với Lam ca, người lên đó làm chi, lỡ bọn họ lại cãi nhau, chẳng phải là người chịu trận sao.”

Thì ra người trên lầu là Lam tướng quân, bên cạnh hầu hạ Hoàng Thượng đã lâu, Đức Long cũng hiểu được tình cảm Hoàng Thượng đối với Lam tướng quân, hẳn tự thức thời ngồi xuống bàn uống trà.

Hoàng Long Lạc vừa mở cửa, đã thấy Lam Tề nằm nghiêng trên giường, y phục trên thân mỏng còn hơn lụa, đối diện Hoàng Long Lạc tươi cười xinh đẹp.

“Lạc, trà người cho ta chỉ còn chừng này, người mà không cho ta thêm, ta không có trà để uống đâu a.”

Lại xin trà, Hoàng Long Lạc trừng mắt, lạnh lùng nói: “Người đã biết Nhan quý phi gian trá, sao không nói sớm cho Trẫm?”

Lam Tề nhếch môi, “Ta không biết, sau khi ta đẩy nàng mới bắt đầu nghi ngờ, ta đến hậu cung điều võ dương oai là để thử phản ứng các phi tần, nếu thích khách muốn giết người, đã không phóng loại độc trùng kia, dùng cái đó mà muốn giết người, mất cả một, hai năm, thật sự rất chậm, cho nên chắc chắn thích khách không muốn giết người, mà có mục đích khác, người có khả năng hạ độc chỉ có phi tử, chắc chắn do vị trí Hoàng hậu, nên ta mới đến hậu cung nói xằng bậy thử phản ứng các nàng.”

“Người đã hoài nghi nàng, vì sao không nói?”

Lam Tề cầm chén trà lên uống một ngụm, đôi môi ướm át càng khiến lòng người thêm mê mẩn.

Hắn chau môi nói: “Nàng diễn hay như vậy, người chắc chắn không tin ta, ta đành tự mình điều tra, khi bị người đuổi khỏi cung, ta liền rời kinh đi điều tra thân thế nàng, quá khứ nàng đơn giản lại khổ sở, người thân của nàng đều đã qua đời, ai nói nàng số khổ, chứ ta cho rằng chính bởi nàng không thân thích, không quen biết ai, là đối tượng tốt nhất để giả mạo.”

Hoàng Long Lạc ngăn người, Lam Tề nói ra đều đúng, sau khi Nhan quý phi chết, hẳn sai người đi tìm người trong làng, quen biết nàng từ nhỏ đến nhận xác, phát hiện được người bị giết, vốn không phải là Nhan tú nữ.

“Ta tin tên sát thủ này đã giả mạo từ khi mới tiến cung, dùng danh tín của nàng để trà trộn cung đình, chờ đợi thời cơ giết người, nhưng Man vương tính toán lại không tính tới khả năng, tên sát thủ hẳn phái tới lại đi yêu người, thậm chí tính kế lên làm Hoàng hậu.”

Suy đoán của hắn khớp với từng lời của Nhan quý phi.

Lam Tề nằm nghiêng trên giường, đặt chén trà lên đầu tủ bên cạnh, bất mãn nói: “Người rốt cuộc là tới thăm ta hay thăm án? Người không thấy ta cố tình ăn mặc thật đẹp chờ người sao?”

Hoàng Long Lạc tức giận trả lời: “Trẫm tới thăm án.”

Lam Tề lại chau môi, “Lạc, người giận ta khi Nhan quý phi ám sát người, ngồi trên cây nhìn người chạy trốn cười trộm, đến lúc nguy cấp mới nhảy xuống cứu sao?”

Hoàng Long Lạc hừ mạnh một tiếng, vài vết thương nhỏ không khiến hắn tức giận, cái chính là, hẳn lại giả vờ nói ra những lời trần trối đó, khiến hắn sợ đến phát khóc.

Lam Tề cũng nhăn mặt, hừ lạnh một tiếng, “Người tưởng mình người biết hừ a, ta cũng biết vậy, ai bảo người trước kia đẩy ta vào chiến địa, ta cho người bị chém có hai đao, đã là khách khí, khi ta đánh giặc, bị thương nghiêm trọng gấp mấy lần người, bây giờ ta cho người biết cảm giác bị đao chém, thật đau muốn chết.”

Hoàng Long Lạc cương lĩnh nghiêm mặt, Lam Tề cũng không thêm để ý, lạnh lùng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua hồi lâu, Hoàng Long Lạc cũng biết là bản thân đuối lý, từ từ đi đến cạnh giường ngồi xuống.

Lam Tề lập tức đưa tay choàng qua vai hắn ôm chặt, vừa giống đang hờn giận, lại như đang làm nũng cắn vào tai hắn, bất mãn lên tiếng.

“Ai bảo người nuông chiều hư ta.”

“Trẫm bị thương còn chưa lành, người đừng phá.”

Hoàng Long Lạc chậm rãi lên tiếng, Lam Tề không quan tâm, cười nói: “Ta sẽ cẩn thận, không chạm vào bên kia.”

Gương mặt cương lĩnh của Hoàng Long Lạc bây giờ mới thoáng dịu lại.

Lam Tề nhẹ nhàng hôn lên môi Hoàng Long Lạc, chậm rãi ma sát, hương vị từ miệng hắn hấp dẫn Hoàng Long Lạc, càng cố hôn sâu hơn, khẩu dịch tuôn trào.

Dứt khỏi nụ hôn triền miên, Lam Tề vừa thở dốc, vừa nhẹ nhàng cởi bỏ y kết của Hoàng Long Lạc, điều luyện vuốt ve bờ ngực rắn chắc, cảm nhận từng hơi thở đang trở nên dồn dập, cả cơ thể đều nóng bừng.

“Lạc.....”

Hắn rên rỉ, Hoàng Long Lạc lập tức ôm chặt hắn vào lòng, khẽ vén lên cao tà áo mỏng manh, cắn mạnh lên nụ anh đào mềm mại đến khi nơi đó ngấn thâm.

Hắn đau đớn rên lên, bất mãn: “Người làm gì vậy? Lạc.”

“Ai bảo người thấy Trẫm chạy trốn chết mà không chịu cứu.”

Lam Tề bật cười, “Tại bộ dạng người hoảng sợ bỏ chạy, thật sự rất tức cười, bình thường trưng ra cái mặt lạnh băng, lúc đó lại hoảng sợ như vậy.....”

“Người còn dám nói.”

Hoàng Long Lạc lại cắn mạnh một cái, Lam Tề bị đau mà rên rỉ, cầu xin tha thứ: “Ta không nói nữa, đau quá, người đừng cắn.”

“Có nghĩ tới khi Trẫm nhìn người sắp chết cũng rất đau không?”

Lam Tề nhin không được mỉm cười, mãn nguyện hạnh phúc, như đứa trẻ nhỏ đạt được bảo vật quý trọng nhất thế gian.

“Nói đi nói lại, người vẫn là tự tức mình vì nói ra mấy lời kia thôi, nhưng những lời kia thật sự rất ngọt, Lạc, có lẽ cả đời này, chúng ta mãi mãi cũng không thể đường hoàng nắm tay nhau cùng đi, nhưng trong lòng người, ta thật sự là kết tóc thê tử của người, là Hoàng hậu của người, phải không?”

Hoàng Long Lạc ngoan cố không trả lời, Lam Tề nũng nịu hôn lên môi hắn, hỏi: “Có phải không a? Nói ta nghe đi.....”, hắn còn chưa nói hết câu, Hoàng Long Lạc đã nhíu mày bực bội, “Người đó, oán trách xong chưa?”

“Chưa xong, trách cả đời cũng chưa xong.....”, hắn lại chu chu môi, giọng điệu giận dữ.

Hoàng Long Lạc đặt tay lên ngực, “Vậy đến đây mà oán giận Trẫm, ngồi xa thế làm gì.”

Lam Tề nửa như cười, nửa như giận, cuối cùng cũng nhào vào trong ngực Hoàng Long Lạc, dụi dụi đầu, “Lạc, người thật xấu a, sao không muốn ta biết được tâm người, toàn chờ ta dàn cảnh mới chịu nói ra, ta thật muốn người cam tâm tình nguyện nói cho ta nghe.”

“Chờ Hoàng nhi lớn một chút, đủ năng lực gánh vác, ổn định chính cục, Trẫm lại giả chết, nhường ngôi cho Hoàng nhi, rồi cùng người du sơn ngoạn thủy, trọn kiếp bên nhau, được không?”

Hoàng Long Lạc nói ra những lời này vẫn duy trì giọng điệu uy nghiêm lãnh đạm, nhưng lại khiến Lam Tề cảm động đến tâm can, tựa vào ngực hắn, khàn khàn hỏi nhỏ: “Người nói thật?”

“Chuyện này giống được sao?”

“Lạc, Lạc.....”

Liên tục gọi tên ái nhân, Lam Tề rúc sâu vào trong ngực người yêu mến, mắt cũng đỏ lên, Hoàng Long Lạc nghiêm túc an bài chuyện hai người, cũng như hứa cùng hắn, sau này hai người vĩnh viễn không xa nhau.

Hoàng Long Lạc nhẹ nhàng vuốt tóc hấn, “Lam nhi, Trẫm bỏ đi ngôi vị Hoàng đế này, sau này chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, quang minh chính đại nắm tay nhau cùng đi trên đường, phải không?”

Lam Tề nghĩ tới hình ảnh hai người nắm tay nhau cùng bước đi, không khỏi bật cười hạnh phúc.

“Lạc, ta yêu ngươi, thật sự yêu ngươi.”

Hoàng Long Lạc cúi đầu, chiêm đoạt môi hấn, “Trẫm biết, Lam nhi, Trẫm mất bao nhiêu ngày ngẫm lại lời ngươi nói, nếu vì Trẫm là Hoàng đế mà phải đánh mất ngươi, vậy Trẫm cũng không cần ngôi vị này, chỉ vì Thái tử còn nhỏ, nếu giờ nhường ngôi, thiên hạ đại loạn, cho Trẫm một chút thời gian, Thái tử lớn rồi, vĩnh viễn không rời xa ngươi.”

Lam Tề kích động không thôi, hấn xiết chặt vòng tay quấn quanh cổ Hoàng Long Lạc, để tà áo mỏng manh rơi xuống, hai bờ ngực trần cọ sát vào nhau, đôi môi đỏ mọng hé mở, nhiệt tình chào đón Hoàng Long Lạc.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.....không, là thiếu gia, thiếu gia.....”

Đức Long đứng ngoài cửa, chỉ dám nhỏ giọng gọi, Hoàng Thượng qua đêm tại phố hoa, không nghĩ cũng biết, chắc chắn là lại cùng Lam tướng quân.

Trong phòng truyền ra thanh âm Hoàng Long Lạc: “Có chuyện gì?”

“Chúng ta phải nhanh hồi cung...về nhà, còn phải vào triều sớm...”

Hoàng Long Lạc lập tức tỉnh táo, nhưng cánh tay mềm mại vẫn ôm chặt lấy hấn không buông, khuôn mặt xinh đẹp sau hoan ái lại càng tỏa nét ngây thơ động lòng người.

“Lạc, còn sớm, đừng về nhanh vậy.”

“Hoàng Thượng, đường ngoài cung chúng ta không quen thuộc, nên sớm trở về, thị vệ sẽ sớm đi tuần, chúng ta không nên về muộn.” Đức Long đứng ngoài cửa vội vàng thúc giục.

Không nghĩ cũng biết, lỡ mà về trễ, không kịp thượng triều, trong cung chắc chắn một màn gà bay chó sủa, Đức Long lo lắng không sai.

“Lạc, ở cạnh ta thêm chút nữa, không trễ lắm triều đâu.”

Hoàng Long Lạc gỡ tay hấn ra, lại thấy Lam Tề giận dỗi trừng mắt.

Lam Tề thở dài than nhẹ “Không trễ đâu mà, nhìn nè.”

Hấn vỗ nhẹ cạnh giường, không biết từ đâu, đột ngột xuất hiện một địa đạo, Hoàng Long Lạc kinh ngạc nhú mày, nhìn sang Lam Tề.

Lam Tề chỉ cười giải thích: “Do ta thỉnh cao thủ ngoại vực nổi danh đào địa đạo làm ra, thông thẳng đến Ngự thư phòng của ngươi, ta đi nhiều lần rồi, rất tốt, lại nhanh nữa, tuyệt không?”

Hấn lại làm ra chuyện vô pháp vô thiên! Lỡ bị người phát hiện, thật không biết phải chết bao nhiêu lần.

Hoàng Long Lạc nổi giận, “Ngươi làm ra thứ này từ bao giờ?”

Lam Tề chớp mắt vô tội, nói: “Lâu rồi a, chỉ là ngươi không biết thôi.”

“Ngươi làm bậy quá, lỡ ai biết được, là tử tội đó, biết không?”

“Ngươi đừng dọa ta, cái này trừ ta ra, cũng chỉ có ngươi biết, những khi ta phải ra ngoài đánh giặc, chỉ muốn lên về thăm ngươi một chút, nhưng chắc chắn ngươi sẽ mắng ta.” Lam Tề thực ủy khuất nói: “Cho nên ta mới dùng cái này, lên đến Ngự thư phòng thăm ngươi, còn nhớ, mỗi thời điểm ta xuất chinh, vẻ mặt của ngươi rất thương tâm, nhìn trắng thờ dài, nhìn ngươi khi đó, tâm ta đều rất đau, ta đã sớm biết ngươi yêu ta.”

Hoàng Long Lạc nghiêm mặt, nhưng Lam Tề tựa sát tấm thân trần trụi mịn màng vào ngực hấn dụi dụi, muốn mắng cũng không mở miệng được.

“Hai năm người mất tích, cũng từng về thăm Trầm phải không?”

Lam Tề khoe lúm đồng tiền xinh đẹp: “Đương nhiên, Lạc, ta yêu người như vậy làm sao suốt cả hai năm không nhìn đến người, nhất là những khi người đau lòng nhớ thương ta, gương mặt lại càng mê người a.”

Sắc mặt Hoàng Long Lạc lại nghiêm thêm vài phần, nhưng nhìn tới biểu tình Lam Tề ngây thơ nghịch ngợm, thật khiến người ta không cách nào mắng chửi, chỉ đành thở dài.

“Người sau này không được dùng cái này nữa.”

“Vậy người phải thường xuyên dùng nó tới thăm ta, từ nay về sau ta sẽ luôn ở nơi này, cũng gần thế bá ta, hấn năm nay tuổi cũng đã cao, lúc nào cũng vì ta lo lắng, ta muốn xem hấn là cha để phụng dưỡng.”

Nhắc tới giám sát ngự sử, thà kháng mệnh suốt hai năm cũng không khai ra Lam Tề, đủ hiểu hấn yêu thương Lam Tề biết chừng nào, Hoàng Long Lạc gật đầu đồng ý, “Hấn vì người mà rụng không ít tóc đầu.”

Lam Tề như nhớ lại bộ dạng buồn rầu của thế bá, nhoẻn miệng mỉm cười, “Bất quá không có ta, hấn chắc chắn chán chết, tới đây mắng chửi ta đã thành sở thích của hấn.”

Tưởng tượng đến cảnh ấy, Hoàng Long Lạc cũng bật cười.

Thấy hấn cười, anh tuần bất phạm, càng khiến Lam Tề cảm thấy hạnh phúc, hấn đối Hoàng Long Lạc làm nũng, “Ta muốn ở nơi này, tới khi nào người già chết, theo người ta du sơn ngoạn thủy mới thôi.”

“Người a, cái tính này, thật khiến Trầm không có cách dạy dỗ.”

Hoàng Long Lạc cười khổ, nhưng Lam Tề ôm cứng lấy hấn, ngọt ngào hôn lên má hấn, “Đúng vậy đó, cho nên, lại ôm ta ngủ tiếp đi.”

Hoàng Long Lạc bảo Đức Long hồi cung trước, âu yếm ôm Lam Tề vào lòng, thân thể tiếp xúc thật ấm áp khiến lòng người an tĩnh, Hoàng Long Lạc cũng không nhịn được ngọt ngào mỉm cười.

Nhìn gương mặt say ngủ đáng yêu, hấn trộm hôn lên đôi môi xinh đẹp ấy, bây giờ hấn không thể ôm lấy Lam Tề ngủ đến khi trời sáng, nhưng sau này hấn chắc chắn hảo hảo bồi thường.

Nghĩ đến sau này cùng Lam Tề du sơn ngoạn thủy, nhìn Lam Tề vui sướng, lòng hấn thật ấm áp hạnh phúc.

Có thể cùng người âu yếm kề cận sáng tối, là chuyện tình hạnh phúc nhất thế gian.

Bản Thư Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-tam-tuong-quan>